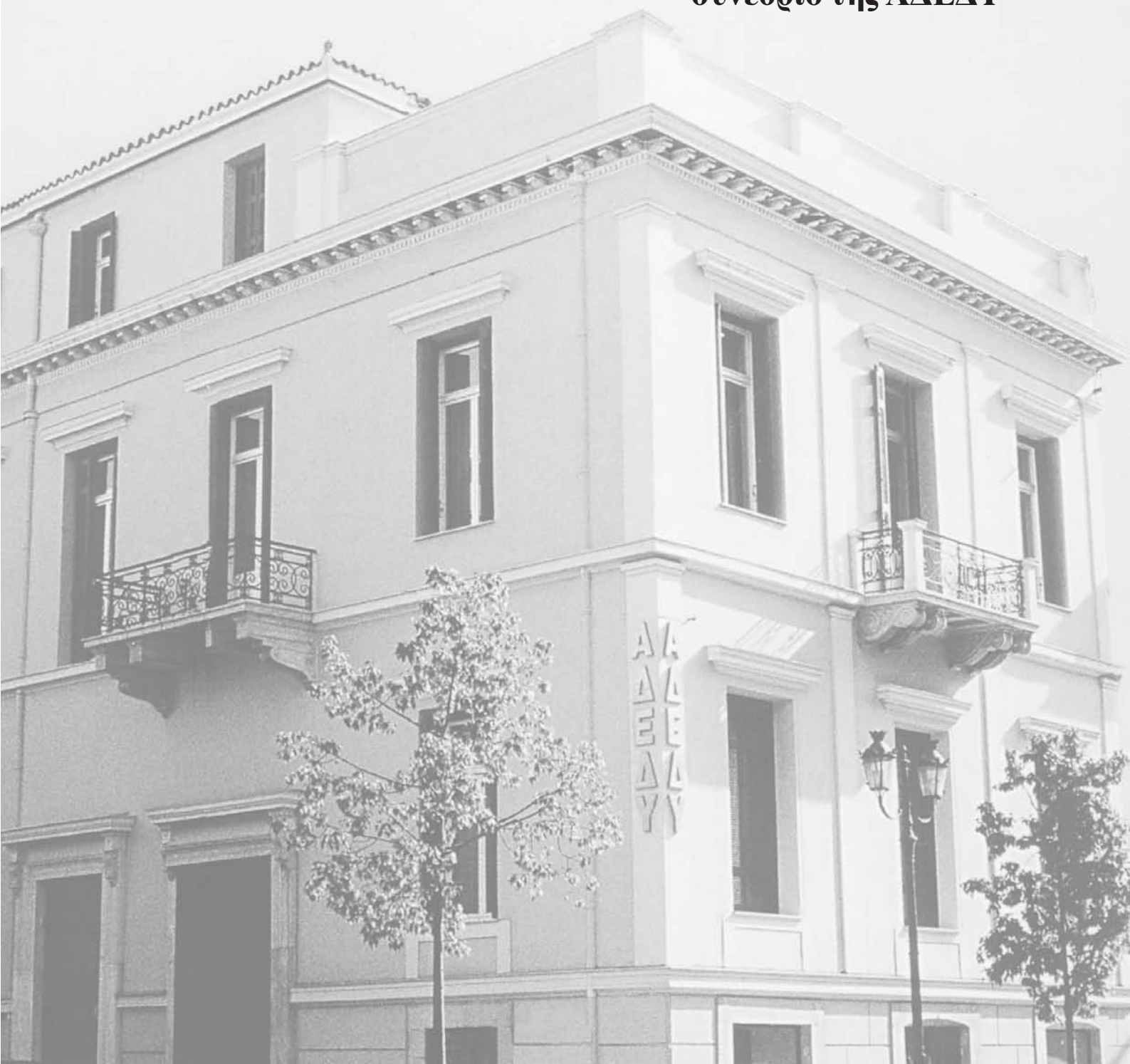

27ο πανδημοσιούπαλληλικό συνέδριο της ΑΔΕΔΥ

Οργανωτικά**Ημερομηνία και διάρκεια συνεδρίου**

Το 27ο τακτικό εκλογοαπολογιστικό συνέδριο προκηρύχθηκε από το Γενικό Συμβούλιο της ΑΔΕΔΥ κατά την τακτική του συνεδρίαση της 8ης Σεπτεμβρίου 1989.

Το συνέδριο πραγματοποιήθηκε στον Πειραιά, στο Στάδιο Ειρήνης και Φιλίας, από 21 μέχρι και 24 Νοεμβρίου 1989.

Συμμετοχές

Στο συνέδριο συμμετείχαν 53 ομοσπονδίες με 540 αντιπροσώπους που εκπροσωπούσαν 247.000 φυσικά μέλη από τα οποία είχαν λάβει μέρος στις εκλογικές διαδικασίες 202.000 μέλη. Αναλυτικά η εικόνα των συμμετοχών στο συνέδριο είχε ως εξής:

α/α	ΟΡΓΑΝΩΣΗ	ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ	ΜΕΛΟΣ ΑΔΕΔΥ	ΑΡΙΘΜΟΣ ΠΡΩΤ/ΜΙΩΝ ΣΩΜΑΤΕΙΩΝ	ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΣΙΚΩΝ ΜΕΛΩΝ	ΑΡΙΘΜΟΣ ΣΥΝΕΔΡΩΝ
1.	ΠΟΕ-ΟΤΑ (Πανελλήνια Ομοσπονδία Εργαζομένων στους ΟΤΑ)	1951	1983	100	11.844	28
2.	ΠΟΠ-ΑΕΙ (Πανελλαδική Ομοσπονδία Παρασκευαστών ΑΕΙ)	1980	1983	8	1.739	3
3.	Σύλλογος Υπαλλήλων Ελεγκτικού Συνεδρίου	1945	1945	1	614	2
4.	ΟΛΜΕ (Ομοσπονδία Λειτουργών Μέσης Εκπαίδευσης)	1924	1949	81	43.627	94
5.	ΔΟΕ (Διδασκαλική Ομοσπονδία Ελλάδας)	1922	1947	147	43.721	109
6.	ΠΟΤΕΔΥ (Πανελλήνια Ομοσπονδία Τεχνικών Δημοσίων Υπαλλήλων)	1980	1983	6	9.596	13
7.	ΠΟΔΠ-ΑΕΙ (Πανελλήνια Ομοσπονδία Διοικητικού Προσωπικού ΑΕΙ)	1976	1983	16	2.503	6
8.	ΠΟΔΥ Γραφικών Τεχνών (Πανελλ. Ομοσπονδία Δ.Υ. Γραφικών Τεχνών)	1983	1983	2	381	1
9.	ΠΟΥΠΑΙΥΣΚΥ (Πανελλαδική Ομοσπονδία Υγειονομικών Σταθμών και Κέντρων Υγείας)	1983	1983	35	1.778	3
10.	ΠΟΣΥΠΕΧΩΔΕ (Πανελλήνια Ομοσπονδία Σωματείων ΥΠΕΧΩΔΕ)	1986	1986	20	5.990	10
11.	ΟΔΕΠΔΥ (Ομοσπονδία Διοικητικού Επιστημονικού Προσωπικού Δ.Υ.)	1978	1978	12	1.451	2
12.	ΠΟΕ-ΔΟΥ (Πανελλήνια Ομοσπονδία Εργαζομένων Δημόσιων Οικονομ. Υ.)	1977	1987	27	11.400	26
13.	Ενιαίος Σύλλογος Υπαλλήλων Υπουργείου Εμπορίου	1977	1979	1	1.000	2
14.	ΟΜ.Υ.Λ.Ε. (Ομοσπονδία Υπαλλ. Λιμανιών Ελλάδας)	1980	1980	10	2.078	5
15.	Π.Ο.ΜΗ.Δ.Ο. (Πανελλήνια Ομοσπονδία Μηχ/γραφικών Δημ/κών Οργανώσεων)	1983	1983	8	1.895	3
16.	Π.Ο.Ε.-Τ.Υ. (Πανελλήνια Ομοσπονδία Εργαζομένων Τελωνειακής Υπηρεσίας)	1978	1978	10	1.215	3

α/α	ΟΡΓΑΝΩΣΗ	ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ	ΜΕΛΟΣ ΑΔΕΔΥ	ΑΡΙΘΜΟΣ ΠΡΩΤ/ΜΙΩΝ ΣΩΜΑΤΕΙΩΝ	ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΣΙΚΩΝ ΜΕΛΩΝ	ΑΡΙΘΜΟΣ ΣΥΝΕΔΡΩΝ
17.	Π.Ο.Σ.Ε.-Ι.Κ.Α. (Πανελλήνια Ομοσπονδία Συλλόγων Εργαζομένων Ι.Κ.Α.)	1976	1983	26	6.676	14
18.	Πανελλήνια Ομοσπονδία Πολιτικού Προσωπικού και Κοινοτικών Φυλάκων Υπουργείου Δημόσιας Τάξης	1977	1978	9	576	1
19.	Π.Ο.Δ.Υ.Κ.Μ.Ε. (Πανελλήνια Ομοσπ. Δ.Υ. Κλάδου ΜΕ)	1976	1983	11	1.994	3
20.	Π.Ο.Κ.Υ. (Πανελλήνια Ομοσπ. Κοινοτικών Υπαλλ.)	1950	1983	29	1.840	4
21.	Ο.Κ.Υ.Ε. (Ομοσπονδία Κοινοτικών Υπαλλήλων Ελλάδας)	1980	1983	26	2.131	4
22.	Ο.Δ.Υ.Ε. (Ομοσπονδία Δικαστικών Υπαλλήλων Ελλάδας)	1946	1948	62	3.904	9
23.	Ο.Σ.Υ.Π.Α. (Ομοσπονδία Συλλόγων Υπηρεσίας Πολιτικής Αεροπορίας)	1973	1983	16	1.508	2
24.	Ο.Τ.Υ.Ε. (Ομοσπονδία Τελωνειακών Υπαλλήλων Ελλάδας)	1981	1982	10	4.265	7
25.	Π.Ο.Ε.Δ.Η.Ν. (Πανελλήνια Ομοσπονδία Εργαζομένων Δημοσίων Νοσοκομείων)	1978	1983	121	28.000	65
26.	Πανελλήνιος Ομοσπονδία Υπαλλήλων Υπουργείου Προεδρίας Κυβερνήσεως)	1983	1983	2	265	1
27.	Π.Υ.ΥΓ.Υ. Ι.Κ.Α. (Πανελλήνια Ομοσπονδία Υγειονομικών Υπαλλήλων ΙΚΑ)	1976	1983	11	2.117	4
28.	Ομοσπονδία Υπαλλήλων Ο.Α.Ε.Δ.	1983	1984	7	2.285	5
29.	Ο.Σ.Υ.Ε. (Ομοσπονδία Συλλόγων Υπαλλήλων Επιμελητηρίων)	1983	1984	7	473	1
30.	Π.Ο.Σ.Υ.Π. (Πανελλήνια Ομοσπονδία Συλλόγων Υπουργείου Παιδείας)	1983	1984	16	3.936	7
31.	Ομοσπονδία Υπαλλήλων Υπουργείου Ενέργειας και Φυσικών Πόρων)	1984	1984	5	813	2
32.	Π.Ο.Σ.Υ.Δ. (Πανελλήνια Ομοσπονδία Συλλόγων Υπουργείου Δικαιοσύνης)	1989	1989	7	540	1
33.	Π.Ο.Υ.Ε.Ν. (Πανελλήνια Ομοσπονδία Υπαλλ. Υπουργ. Εμπορικής Ναυτιλίας)	1984	1985	8	1.414	3
34.	Πανελλήνια Ομοσπονδία Εργαζομένων στις Εθνικές Αθλητικές Εγκαταστάσεις Υπ. Πολιτισμού και Λοιπών Εργαζομένων Υπ. Πολιτισμού	1987	1989	12	709	1
35.	Ο.Σ.Υ.Π.Ε. (Ομοσπονδία Συλλόγων Υπουργείου Εργασίας)	1984	1984	3	576	1
36.	Π.Ο.Π.Ο.Κ.Π. (Πανελλ. Ομοσπονδία Προσωπικού Κοινωνικής Πολιτικής)	1966	1980	22	3.421	8
37.	Ο.Σ.Υ.Ο. (Ομοσπονδία Συλλόγων Υπουργείου Οικονομικών)	1985	1985	7	2.272	4

α/α	ΟΡΓΑΝΩΣΗ	ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ	ΜΕΛΟΣ ΑΔΕΔΥ	ΑΡΙΘΜΟΣ ΠΡΩΤ/ΜΙΩΝ ΣΩΜΑΤΕΙΩΝ	ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΣΙΚΩΝ ΜΕΛΩΝ	ΑΡΙΘΜΟΣ ΣΥΝΕΔΡΩΝ
38.	Πανελλήνια Ομοσπονδία Μονίμων Υπαλλήλων ΣΥΚΕΑ-MOMA	1986	1986	10	1.829	3
39.	Ο.Σ.Υ.Ε. (Ομοσπονδία Σωφρονιστικών Υπαλλήλων Ελλάδας)	1986	1986	25	1.523	4
40.	Π.Ο.Μ.Δ.Υ. - Υ.Ε.Θ.Α. (Πανελλήνια Ομοσπονδία Μονίμων Υπαλλήλων Υ.ΕΘ.Α.)	1986	1986	7	3.315	6
41.	Π.Ο.Ε. Υ.ΕΘ.Α. (Πανελλήνια Ομοσπονδία Εργαζομένων Υ.ΕΘ.Α.)	1986	1986	49	12.116	26
42.	Πανελλήνια Ομοσπονδία Δασοφυλάκων Υπουργείου Γεωργίας	1985	1986	2	423	1
43.	Πανελλήνια Ομοσπονδία Πολιτικού Προσωπικού Υπ. Δημόσιας Τάξης	1986	1986	7	1.027	2
44.	Π.Ο.Ε. Υπ. Εσωτερικών (Πανελλήνια Ομοσπονδία Εργαζομένων Υπ. Εσωτερικών)	1986	1986	12	1.378	3
45.	Π.Ο.ΣΥ.Μ.Ε. (Πανελλήνια Ομοσπονδία Συλλόγων Υπ. Μεταφορών και Επικοινωνιών)	1987	1987	4	1.630	4
46.	Π.Ο.Σ.Ε.Υ.Π. (Πανελλήνια Ομοσπονδία Συλλόγων Εθνικής Υπηρεσίας Πληροφοριών)	1988	1989	3	1.151	3
47.	Ο.Ε.Ν.Γ.Ε. (Ομοσπονδία Ενώσεων Νοσοκομειακών Γιατρών Ελλάδας)	1977	1989	12	6.352	16
48.	Π.Ο.Σ.Υ.Ε.Θ.Ο. (Πανελλήνια Ομοσπονδία Σωματείων Υπ. Εθνικής Οικονομίας)	1988	1988	5	1.588	3
49.	Π.Ο.Σ. Ε.Ο.Κ. (Πανελλήνια Ομοσπ. Συλλόγων Ε.Ο.Κ.)	1989	1989	4	642	1
50.	Π.Ο.Σ.Ε. Υπ. Γεωργίας (Πανελλήνια Ομοσπονδία Συλλόγων Εργαζομένων Υπουργείου Γεωργίας)	1988	1989	13	2.950	3
51.	Πανελλήνιος Ομοσπονδία Εργασιακών και Κλαδικών Σωματείων Μονίμων των MOMAO-BY/ΣΥΚΕΑ και ΣΥΚΕΑ	1986	1989	7	906	2
52.	Πανελλήνια Ομοσπονδία Χειριστών Γεωτρυπανιστών Δημοσίων Υπηρεσιών	1987	1989	13	583	1
53.	Π.Ο.Σ. ΥΠΟ (Πανελλήνια Ομοσπονδία Συλλόγων Υπουργείου Πολιτισμού)	1989	1989	16	2.816	5
	ΣΥΝΟΛΟ			1.090	250.776	540

Ημερήσια διάταξη

Ημερήσια διάταξη

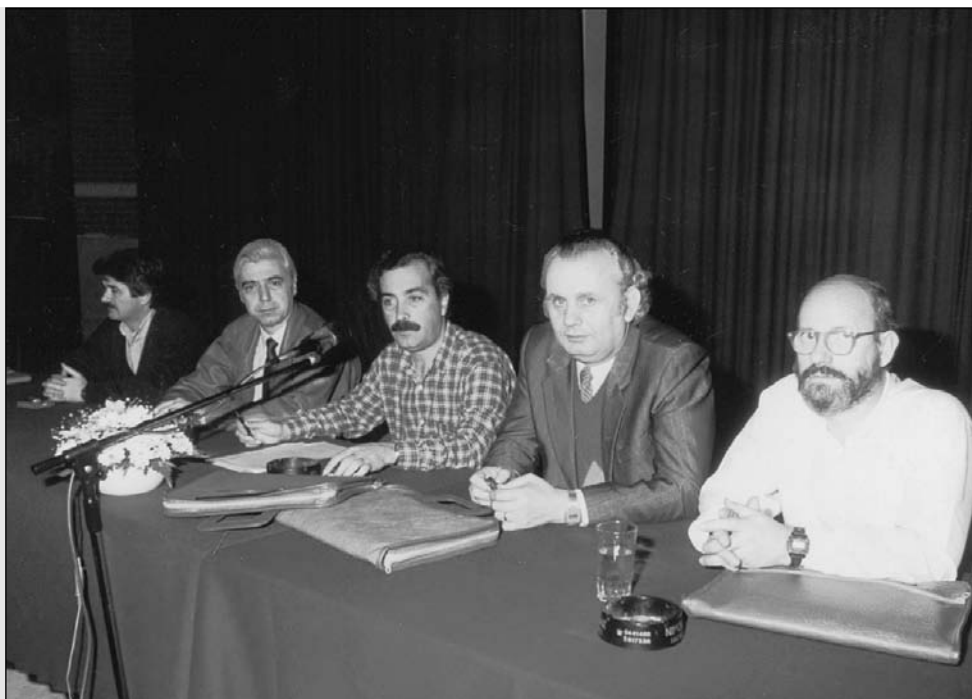
Η ημερήσια διάταξη των θεμάτων του συνεδρίου διαμορφώθηκε ως εξής:

- Έκθεση πεπραγμένων απερχόμενης διοίκησης της ΑΔΕΔΥ.
- Οικονομικός απολογισμός 1986-1989.
- Έκθεση Ελεγκτικής Επιτροπής.
- Οικονομικά - Ασφαλιστικά - Συνταξιοδοτικά - Στεγαστικά.
- Δημόσια διοίκηση - Εργασιακές σχέσεις.
- Οικονομικά ΑΔΕΔΥ.
- Αρχαιρεσίες.

Οι εργασίες του συνεδρίου-αποφάσεις

*Το προεδρείο
του 27ου συνεδρίου
της ΑΔΕΔΥ.*

*Διακρίνονται οι Α.
Μεντής, Ν.
Μαρίνος, Γ.
Τσερέπας
(πρόεδρος), Γ.
Βαγενάς και Γ.
Μπούρος*

Πανηγυρική συνεδρίαση

Την πανηγυρική συνεδρίαση του 27ου συνεδρίου τίμησαν με την παρουσία τους ο Υπουργός Προεδρίας Νικ. Θέμελης, ο Γεώργιος Σούρλας, εκπρόσωπος της Νέας Δημοκρατίας, ο Απ. Κακλαμάνης, εκπρόσωπος του ΠΑΣΟΚ, ο Λεων. Κύρκος, εκπρόσωπος του Συνασπισμού και ο Π. Τόμπρας, εκπρόσωπος των Οικολόγων Εναλλακτικών Ελλάδας.

Ο Απόστολος
Κακλαμάνης
απευθυνόμενος
 στους
 αντιπροσώπους
 του 27ου συνεδρίου
 της ΑΔΕΔΥ.

Παραβρέθηκαν επίσης οι εκπρόσωποι των διεθνών συνδικαλιστικών οργανώσεων P.S.I. και U.I.S. HANS ENGELBERTS και FRANK BOULIN, αντιπροσωπεία της αδελφής Κυπριακής οργάνωσης ΠΑ.ΣΥ.Δ.Υ. αποτελούμενη από τους Γιώργο Ιακώβου, γενικό γραμματέα, Πανίκο Γιαννίκο, αντιπρόεδρο και Πλαστήρα Χριστοφίδη, ταμία, αντιπροσωπεία της Ιταλικής C.G.I.L. με τον PIU FRANGESCO και την LIDIA STEFANELI, αντιπροσωπεία της Γαλλικής C.G.T. με τους LIBER και DANIEL και ο STACCFORD της Αγγλικής NALGO.

Ο πρόεδρος της
Εκτελεστικής
Επιτροπής της
ΑΔΕΔΥ Σπύρος
Γιατρούς, ανοίγει τις
εργασίες του 27ου
συνεδρίου της
ΑΔΕΔΥ, το Νοέμβριο
του 1989.

Η προσφώνηση
του προέδρου
της ΑΔΕΔΥ
Σπύρου Γιατρού

«Κύριε Υπουργέ, κύριοι εκπρόσωποι των διεθνών συνδικαλιστικών οργανώσεων, κύριοι εκπρόσωποι των συνδικάτων της Αγγλίας, της Γαλλίας, της Ιταλίας και της Μαρτυρικής Κύπρου, συνάδελφε πρόεδρε της ΓΣΕΕ, φίλοι εκπρόσωποι της Κίνησης Ειρήνης Συνδικαλιστικών Οργανώσεων Ελλάδος, κύριοι εκπρόσωποι των πολιτικών κομμάτων, συναδέλφισσες και συνάδελφοι.

Το 27ο συνέδριο της ΑΔΕΔΥ, είναι το πιο γνήσιο, το πιο δημοκρατικό, το πιο αντιπροσωπευτικό συνέδριο, αφού ψήφισαν διακόσιες χιλιάδες δημόσιοι υπάλληλοι της χώρας μας, για να εκλεγούν οι αντιπρόσωποι που σήμερα συμμετέχουνε εδώ.

Ταυτόχρονα το 27ο συνέδριο της ΑΔΕΔΥ πραγματοποιείται σε μια περίοδο ιδιαίτερα κρίσιμη, όχι μόνο για τις επί μέρους διεκδικήσεις των εργαζομένων, αλλά και για τη συνολικότερη πορεία του μαζικού κινήματος και της κοινωνίας μας.

Σε διεθνές επίπεδο, οι επιθέσεις κατά των δικαιωμάτων των εργαζομένων εντείνονται, οι κατακτήσεις απειλούνται. Όλο και πιο συστηματικά προπαγανδίζεται η ανάγκη της συναίνεσης των εργαζομένων σε μέτρα που αντιστρατεύονται τα συμφέροντά τους. Όλο και περισσότερο μεθοδευμένα επιδιώκεται ο κατακερματισμός και η απονεύρωση του συνδικαλιστικού κινήματος.

Φίλες και φίλοι, τα οξυμένα λαϊκά προβλήματα και οι πολιτικές εξελίξεις των ημερών μας προσδιορίζουν τη σημασία του 27ου πανδημοσιούπαλληλικού συνεδρίου.

Η γενικότερη κοινωνικοπολιτική συγκυρία καθιστά αναγκαία την αναβάθμιση του πολιτικού-συνδικαλιστικού μας λόγου, την ενίσχυση των παρεμβάσεων των εργαζομένων στην κοινωνία.

Το μαζικό κίνημα μπορεί και πρέπει να επηρεάζει αποφασιστικά τις κοινωνικοπολιτικές διεργασίες και όχι να προσδιορίζεται παθητικά από αυτές.

Ο δρόμος της ανεξαρτησίας, της δημοκρατίας, της ανάπτυξης, της κοινωνικής προκοπής και της δικαιοσύνης περνάει υποχρεωτικά μέσα από ένα ενωμένο, ισχυρό, μαζικό, πολιτικοποιημένο και αυτόνομο μαζικό κίνημα.

Μόνο ένα τέτοιο κίνημα, μπορεί να αποτελέσει φραγμό στην κερδοσκοπική βουλμία των οικονομικά πιο ισχυρών. Μόνο ένα τέτοιο κίνημα μπορεί να προωθήσει αποτελεσματικά τους στόχους των εργαζομένων.

Η παραγωγική ανασυγκρότηση της χώρας και η αυτοδύναμη οικονομική ανάπτυξη, η προστασία και η βελτίωση του βιοτικού μας επιπέδου, ο εκσυγχρονισμός και ο εκδημοκρατισμός της δημόσιας διοίκησης, η αναμόρφωση των εργασιακών σχέσεων η περιφρούρηση και η ενίσχυση του κράτους πρόνοιας, αναδεικνύονται σήμερα σε κυρίαρχα ζητήματα για κάθε εργαζόμενο.

- **Διεκδικούμε** νομοθετική κατοχύρωση γνήσιας ΑΤΑ ενσωματωμένης στους βασικούς μισθούς, γιατί η σταθεροποίηση και η ανάκαμψη της οικονομίας δεν μπορεί να στηρίζεται μονόπλευρα στη συρρίκνωση του εισοδήματος των εργαζομένων.
- **Διεκδικούμε** δίκαιο, δημοκρατικό και αυστηρό φορολογικό σύστημα, γιατί δεν δεχόμαστε, οι εργαζόμενοι με σχέση εξαρτημένης μισθωτής εργασίας να αποτελούμε τους κύριους και μόνιμους χρηματοδότες του κρατικού προϋπολογισμού.

Προσκεκλημένοι και
σύνεδροι στην
πανηγυρική
συνεδρίαση του 27ου
συνεδρίου.

- **Διεκδικούμε** άμεση και ουσιαστική αντιμετώπιση των συνταξιοδοτικών και ασφαλιστικών μας προβλημάτων.
- **Διεκδικούμε** αναβάθμιση της ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης.
- **Διεκδικούμε** μέτρα, για την προστασία της υγείας των εργαζομένων σε ανθυγιεινές και επικίνδυνες εργασίες.
- **Διεκδικούμε** μια φιλολαϊκή στεγαστική πολιτική, που θα απαντά στις οξύτερες σημερινές ανάγκες.
- **Διεκδικούμε** αύξηση των δαπανών, για την υγεία, την παιδεία και την κοινωνική ασφάλιση αξιώνουμε τη διαφύλαξη του δημόσιου χαρακτήρα τους.

Οι εργαζόμενοι στο δημόσιο, τα νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου και στους οργανισμούς τοπικής αυτοδιοίκησης δηλώνουμε κατηγορηματικά, πως δεν πρόκειται να συναινέσουμε σε καμία οικονομική πολιτική εάν δεν αποτελεί προϊόν διαλόγου, εάν δεν είναι κοινωνικά δίκαιη, εάν δεν πείθει για την αποτελεσματικότητά της, εάν δεν εγγύεται μια αναπτυξιακή πορεία προς όφελος του λαού και του τόπου.

Δική μας θέση είναι η οικονομία στην υπηρεσία του λαού και όχι ο λαός στην υπηρεσία της οικονομίας.

Ταυτόχρονα με τις οικονομικού χαρακτήρα διεκδικήσεις μας παλεύουμε για τη λειτουργική ανεξαρτησία της δημόσιας διοίκησης.

Παλεύουμε για μια δημόσια διοίκηση, δημοκρατική, λειτουργική, αποτελεσματική. Από τη σύσταση του νεοελληνικού κράτους δυστυχώς, η δημόσια διοίκηση δομήθηκε

για να ελέγχει και όχι να υπηρετεί την κοινωνία. Απόλυτα εξαρτημένη από την εκάστοτε εκτελεστική εξουσία λειτούργησε και λειτουργεί για τη συντήρηση και την αναπαραγωγή των πελατειακών σχέσεων, για την εξυπηρέτηση των πολιτικών σκοπιμοτήτων του κάθε φορά κυβερνώντος κόμματος.

Σύνεδροι,
παρακολουθούν
την πανηγυρική
συνεδρίαση του 27ου
συνεδρίου.

Σ' αυτό το καθεστώς είμαστε αποφασισμένοι να θέσουμε τέρμα. Ο δημόσιος τομέας δεν είναι ιδιοκτησία των κυβερνήσεων και τα κόμματα πρέπει να παύσουν να εκλαμβάνουν τις θέσεις εργασίας σ' αυτόν σαν λάφυρα της εκλογικής τους νίκης.

Είναι καιρός να σταματήσει η λυσσαλέα μάχη των κομμάτων, για την κατάληψη του κράτους με μοναδικό στόχο την λαφυραγώγησή του. Αξιωνούμε ενιαίο, δίκαιο, αντικειμενικό και αξιοκρατικό σύστημα προσλήψεων για να παύσουν οι νέες και οι νέοι μας να υποθηκεύουν την πολιτική τους συνείδηση μπροστά στην ανάγκη εξεύρεσης εργασίας, για να παύσουν να ανέχονται τον υποβιβασμό της προσωπικότητάς τους.

Για να καταστεί επί τέλους δυνατός ο προγραμματισμός στις προσλήψεις προσωπικού. Μέχρι σήμερα δεν γίνονται οι προσλήψεις χάριν των υπηρεσιακών αναγκών, αλλά κατά κανόνα οι υπηρεσιακές ανάγκες δημιουργούνται χάριν των προσλήψεων.

Αξιωνουμε επίσης συγκρότηση των υπηρεσιακών συμβουλίων με τρόπο αντικειμενικό και αντικειμενικοποίηση των κριτηρίων, για το σύνολο των υπηρεσιακών μεταβολών, ώστε να πάψει ο "ημετερισμός" να αποτελεί προσόν ανέλιξης στην υπαλληλική ιεραρχία.

Με τον δημόσιο υπάλληλο έρμαιο των κομματικών σκοπιμοτήτων και των προσωπικών διαθέσεων των πολιτικών τους προϊσταμένων δεν μπορεί να υπάρξει ούτε δημοκρατία, ούτε αποτελεσματικότητα.

Αξιωνουμε πλήρη πολιτικά δικαιώματα, για να παύσουμε να είμαστε πολίτες δεύτερης κατηγορίας.

Ο μύθος της ουδετερότητας του κράτους χρησιμοποιήθηκε σαν άλλοθι για να αποκλειστούν οι δημόσιοι υπάλληλοι από την πολιτική ζωή του τόπου. Και το ερώτημα είναι αμείλικτο. Ποιος μπορεί να επηρεάσει περισσότερο το εκλογικό σώμα; Ο γιατρός, ο διοικητής της τράπεζας, ο διοικητής των οργανισμών, ή ο κλητήρας, η δακτυλογράφος, ο διοικητικός υπάλληλος, ο εκπαιδευτικός;

- **Είναι αδιανόητο** στους 300 της Βουλής να μην υπάρχει κανένας δημόσιος υπάλληλος.
- **Είναι αδιανόητο** στο σύνολο των νομαρχιών να υπάρχουν ελάχιστοι δημόσιοι υπάλληλοι.
- **Είναι αδιανόητο** σ' όλους τους δήμους και τις κοινότητες της χώρας να μην υπάρχει ένας πρόεδρος ή ένας δήμαρχος που να προέρχεται από τον δημοσιοϋπαλληλικό κλάδο.

Έγιναν σίγουρα τροποποιήσεις και υπήρξαν κατακτήσεις στο τελευταίο διάστημα σ' αυτό το ζήτημα. Παραμένει όμως το μεγάλο πρόβλημα, της υποχρέωσης του δημοσίου υπαλλήλου όταν είναι υποψήφιος για τη Βουλή των Ελλήνων, να υποβάλλει την παραίτησή του.

Καλούμε όλα τα κόμματα που είναι εδώ σήμερα να δεσμευτούν ότι με την πρώτη αναθεώρηση του Συντάγματος, την οποία διεκδικούμε, θα αρθούν όλοι οι περιορισμοί ώστε οι δημόσιοι υπάλληλοι ανεμπόδιστα να μπορούν να ασκούν τα πολιτικά τους δικαιώματα.

Διεκδικούμε το αίτημα αυτό, όχι μόνο για λόγους ισονομίας και ισοπολιτείας, αλλά και γιατί οι εργαζόμενοι στο δημόσιο, τα νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου και τους οργανισμούς τοπικής αυτοδιοίκησης με την εμπειρία, την αγωνιστικότητα και τη δημοκρατική τους παράδοση, πολλά μπορούν να προσφέρουν στην πολιτική ζωή του τόπου.

Αξιωνουμε ακόμα την ψήφιση νέου, σύγχρονου και δημοκρατικού υπαλληλικού κώδικα, που να οριοθετεί με σαφήνεια τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των εργαζομένων.

Αξιωνουμε την καθιέρωση ενιαίας σχέσης εργασίας για το σύνολο των εργαζομένων στο δημόσιο με τη μονιμοποίηση των εκτάκτων που καλύπτουν πάγιες ανάγκες και την οριστική κατάργηση του θεσμού.

Διεκδικούμε, τέλος, την ουσιαστική συμμετοχή μας στα κέντρα λήψης των αποφάσεων, που μας αφορούν.

Διεκδικούμε και εμείς, όπως οι εργαζόμενοι στον ιδιωτικό και στον ευρύτερο δημόσιο τομέα το δικαίωμα να διαπραγματευόμαστε τους όρους της εργασίας μας.

Όσον αφορά στη δυσπραγία των δημοσίων υπηρεσιών, χωρίς να αποποιούμαστε το μερίδιο της ευθύνης που μας αναλογεί, οφείλουμε να απαντήσουμε στην ασκούμενη σε βάρος μας προπαγάνδα, πως:

- δεν ευθύνονται οι εργαζόμενοι για τις αναξιοκρατικές προσλήψεις,

- δεν ευθύνονται οι εργαζόμενοι για την ανορθολογική κατανομή του προσωπικού,
- δεν ευθύνονται οι εργαζόμενοι για την έλλειψη σύγχρονων τεχνολογικών μέσων, για την απουσία σύγχρονων μεθόδων οργάνωσης και διοίκησης,
- δεν ευθύνονται οι εργαζόμενοι για την έλλειψη εξειδίκευσης και επιμόρφωσης,
- δεν ευθύνονται για τον συγκεντρωτισμό και την γραφειοκρατία.

Είναι αντίθετα και οι υπάλληλοι, όπως και οι πολίτες, θύματα, μιας αναποτελεσματικής λειτουργίας, που καταπνίγει τον δυναμισμό τους και ακυρώνει κάθε διάθεση για ανάπτυξη δημιουργικών πρωτοβουλιών.

Αγαπητοί προσκεκλημένοι, συναδέλφισσες και συνάδελφοι, το συνδικαλιστικό μας κίνημα, δεν υποβαθμίζει τις κατακτήσεις του, δεν παραιτείται των διεκδικήσεών του. Περιφρουρεί τα δικαιώματά του, αναβαθμίζει τη συνεργασία του με τους εργαζόμενους στον ιδιωτικό και στον ευρύτερο δημόσιο τομέα και επιδιώκει τη διεύρυνση των κοινωνικών του συμμαχιών.

Όλο και περισσότερο κατανοεί την ανάγκη να μεταφέρει τους αγώνες του και έξω από τους χώρους δουλειάς με την ανάπτυξη ευρύτερων κοινωνικών κινημάτων για τα ζητήματα της εθνικής ανεξαρτησίας και της ειρήνης, της υγείας και της παιδείας, της ανάπτυξης και της προστασίας του περιβάλλοντος.

Ένα ακόμη
στιγμιότυπο από
την πανηγυρική
συνεδρίαση
του 27ου συνεδρίου
της ΑΔΕΔΥ.

Τα προβλήματα τέλος όλο και περισσότερο διεθνοποιούνται και γι' αυτό καθίσταται αναγκαίος ο συντονισμός της δράσης του συνδικαλιστικού κινήματος και στο διεθνές επίπεδο.

Πολλά έχουμε να δώσουμε από τη δική μας πείρα, αλλά και πολλά, έχουμε να πάρουμε από την εμπειρία του συνδικαλιστικού κινήματος των άλλων χωρών και πολύ περισσότερα έχουμε να κερδίσουμε, εάν ενώσουμε τις δυνάμεις μας σε μια κοινή προσπάθεια.

Γι' αυτό με ιδιαίτερη χαρά υποδεχόμαστε σήμερα στο συνέδριό μας τους εκπροσώπους των ξένων συνδικαλιστικών οργανώσεων, θεωρώντας την εδώ παρουσία τους ως ένα ακόμα αξιόλογο βήμα στην ανάπτυξη της συνεργασίας μας.

Υποδεχόμαστε τον κύριο Hansen Engelberts, γενικό γραμματέα της P.S.I, που εκπροσωπεί 11.000.000 εργαζόμενους από 278 χώρες και της οποίας η ΑΔΕΔΥ είναι μέλος.

Υποδεχόμαστε τον κύριο Frank Boulin, γραμματέα της U.I.S. που ανήκει στη δύναμη της P.S.O. και εκπροσωπεί 40.000.000 εργαζόμενους από 90 οργανώσεις 56 χωρών.

Υποδεχόμαστε τον εκπρόσωπο, μάλλον τους εκπροσώπους της ιταλικής C.G.I.L, τον κύριο Piu Frangesco και την κυρία Lidia Stefaneli, τον κύριο Λιμπέρ της γαλλικής C.G.T. Υποδεχόμαστε τον εκπρόσωπο της αγγλικής NALGO, τον κύριο Στόκφορντ.

Υποδεχόμαστε ακόμα τους εκπροσώπους της μαρτυρικής Κύπρου, τους συναδέλφους μας Γιώργο Ιακώβου, τον κύριο Πλαστήρα και τον κύριο Γιαννίκο.

Με την ευκαιρία της παρουσίας των Κυπρίων αδελφών μας θέλω, εκφράζοντας τα ομόθυμα συναισθήματα των 250.000 εργαζομένων που εκπροσωπούμε, να τους διαβεβαιώσω ότι συμπαρατασσόμαστε στον κοινό αγώνα για τη λευτεριά και την ανεξαρτησία της Κύπρου, για μια Κύπρο ενιαία, αθέρα, ανεξάρτητη και αποστρατιωτικοποιημένη, για μια Κύπρο που θα αποτελεί εγγύηση όχι μόνο για την αρμονική συμβίωση των κατοίκων της, αλλά και για την ειρήνη σε μια ευαίσθητη περιοχή του κόσμου.

Η διεθνής κοινότητα καλείται να εντείνει τις προσπάθειές της για να μην μεγαλώσουν άλλες γενιές κάτω από την απειλή του Αττίλα.

Φίλοι προσκεκλημένοι, αγαπητοί σύνεδροι,

Είμαστε αισιόδοξοι, ότι το συνδικαλιστικό κίνημα θα βγει ενισχυμένο από το 27ο πανδημοσιούπαλληλικό συνέδριο.

Είμαστε αισιόδοξοι ότι οι εργαζόμενοι παρά τις επιμέρους διαφορές τους θα βρουν τελικά τους χώρους εργασίας και κατοικίας, θα βρουν στα πεδία των κοινωνικών αγώνων τους κοινούς στόχους και τις κοινές πρακτικές για τη βελτίωση της θέσης τους.

Οι εργαζόμενοι στη δημόσιο θα συνεχίσουν να αντιτάσσονται στην εξάρτηση, στην ανισότητα και στον αυταρχισμό. Θα συνεχίσουν να αντιτάσσονται στον καιροσκοπισμό και στην ιδιοτέλεια, στην ανοχή και στο φανατισμό, στα εκφυλιστικά φαινόμενα και στο πολιτιστικό τέλμα.

Με εμπιστοσύνη στις θέσεις και στις δυνάμεις μας συνεχίζουμε τον αγώνα για τα αιτήματα και τα ιδανικά μας, για μια δημοκρατική και δημιουργική πορεία προς το μέλλον που να κατοχυρώνει τις μέχρι τώρα κατακτήσεις και να εγγυάται την διεύρυνσή τους.

Οι θυσίες του χθες και οι προσδοκίες του αύριο μπορούν να βρουν την δικαίωσή τους

μόνο μέσα από την καθημερινή αγωνιστική παρέμβαση του μαζικού κινήματος.

Σε κλαδικό, εθνικό και διεθνές επίπεδο οι δυνάμεις της εργασίας οφείλουν μέσα από το δημοκρατικό διάλογο να αναζητήσουν εκείνο το σημείο σύγκλισης των απόψεων που θα διασφαλίζει την ενότητα, την διεκδικητική πορεία και τον προοδευτικό τους προσανατολισμό.

Οι σημερινές συνθήκες δεν αφήνουν περιθώρια για διαιώνιση πρακτικών που αποδυναμώνουν το συνδικαλιστικό κίνημα και οδηγούν αποδεδειγμένα σε αδιέξοδα.

Κύριοι εκπρόσωποι των πολιτικών κομμάτων, σας καλούμε να τοποθετηθείτε με σαφήνεια απέναντι στις διεκδικήσεις αυτές του συνδικαλιστικού μας κινήματος.

Συναδέλφισσες και συνάδελφοι, με τις σκέψεις αυτές σας μεταφέρω τον αγωνιστικό χαιρετισμό της απερχόμενης Εκτελεστικής Επιτροπής της ΑΔΕΔΥ και ανανεώνουμε το ραντεβού μας με όλους τους εργαζόμενους στις επάλξεις των κοινωνικών αγώνων.

Σας ευχαριστώ».

Ο απολογισμός της απερχόμενης διοίκησης

Ο απολογισμός της απερχόμενης διοίκησης της ΑΔΕΔΥ όπως αναλύθηκε από τον πρόεδρο στο σώμα των αντιπροσώπων είχε ως εξής:

Συναδέλφισσες και Συνάδελφοι,

Μετά από μία τριετία αγώνων, πολύμορφων κινητοποιήσεων, αλλά και σφαλμάτων, καταθέτουμε σε σας, τους εκλεγμένους αντιπροσώπους των οργανώσεων - μελών μας, την εντολή που πήραμε στο 26ο Συνέδριο να ασκήσουμε τη διοίκηση της τριτοβάθμιας συνδικαλιστικής οργάνωσης των εργαζομένων στο Δημόσιο, τα ΝΠΔΔ και τους ΟΤΑ.

Η εντολή αυτή είχε σαφές και συγκεκριμένο περιεχόμενο. Βασικές κατευθύνσεις της υπήρξαν η προστασία και η ενίσχυση του εισοδήματος, η άρση των ανισοτήτων του μισθολογίου, η προστασία των εργαζομένων σε ανθυγιεινές και επικίνδυνες εργασίες, η κατοχύρωση της λειτουργικής ανεξαρτησίας της δημόσιας διοίκησης, η βελτίωση της ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, η ουσιαστική αντιμετώπιση του προβλήματος της στέγης, η ριζική αναμόρφωση του φορολογικού συστήματος, προς όφελος των ασθενέστερων εισοδηματικών δικαιωμάτων, η συνεργασία με τα κοινωνικά κινήματα και η ανάπτυξη των διεθνών σχέσεων.

Οι στόχοι αυτοί σε συνδυασμό με τον αγώνα για την αυτοδύναμη οικονομική ανάπτυξη της χώρας με κύριους μοχλούς σχεδιασμού και ελέγχου της παραγωγικής διαδικασίας το δημόσιο και τους κοινωνικούς φορείς, σηματοδότησαν και σηματοδοτούν μια δημοκρατική και προοδευτική πορεία για το συνδικαλιστικό μας κίνημα.

Στα πλαίσια μιας τέτοιας πορείας επιδιώκεται από το συνδικαλιστικό κίνημα η αντιμετώπιση των διορθωτικών προβλημάτων της οικονομίας μας, η αναίρεση της εξαρτησιακής της κατεύθυνσης, η συνολική παραγωγική ανασυγκρότηση της χώρας προς όφελος του λαού και των εργαζομένων. Ιδιαίτερα σήμερα που εντείνεται η νεοσυντηρητική επίθεση, που κορυφώνεται η ιδεολογική επίθεση κατά του σ.κ. με την προπαγάνδη της αναγκαιότητας συναίνεσής του σε αντιλαϊκά μέτρα.

Ο υψηλός πληθωρισμός, η ανεργία, το έλλειμμα στο ισοζύγιο πληρωμών, το εξωτερικό χρέος, τα τεράστια ελλείμματα του δημοσίου, η εκτεταμένη φοροδιαφυγή ήταν και δυστυχώς παραμένουν, τα ορατά συμπτώματα της στρεβλής οικονομικής μας ανάπτυξης.

Η διοίκηση της ΑΔΕΔΥ, που σήμερα καταθέτει τον απολογισμό της δράσης της, ανέλαβε τη δέσμευση να διεκδικήσει αγωνιστικά την αποτελεσματική και προς όφελος των εργαζομένων αντιμετώπιση των παραπάνω προβλημάτων.

Οι συνθήκες μέσα στις οποίες το συνδικαλιστικό μας κίνημα έπρεπε να σφουρηλατήσει την ενότητά του και να αναπτύξει τους αγώνες του, κάθε άλλο παρά ευνοϊκές ήταν.

Σε διεθνές πεδίο οι φορείς του κεφαλαίου συντόνιζαν όλο και περισσότερο τις επιθέσεις τους σε βάρος των δικαιωμάτων και των συμφερόντων των εργαζομένων και στο εθνικό πεδίο, στα πλαίσια του διετούς σταθεροποιητικού προγράμματος των ετών 1985-1987 τα βάρη για το ξεπέραςμα της οικονομικής κρίσης είχαν φορτωθεί για μια ακόμα φορά μονόπλευρα στις πλάτες των λαϊκών στρωμάτων.

Δεν είχαμε ευνοϊκές συνθήκες

Παρά την καθολική αντίδραση του σ.κ. η κυβέρνηση επέμεινε στην εφαρμογή του προγράμματος αυτού με δυσμενείς επιπτώσεις στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων και γενικότερα στην αντιμετώπιση των προτεραιοτήτων, που το μαζικό κίνημα έθετε (στέγη, υγεία, παιδεία, κοινωνική ασφάλιση).

Για την αποδυνάμωση των αγωνιστικών κινητοποιήσεων δεν εξέλιπαν οι απεργοσπαστικές μεθοδεύσεις και η προσπάθεια δημιουργίας κλίματος αντιπαράθεσεων μεταξύ των εργαζομένων.

Το συνδικαλιστικό κίνημα είχε επίσης σοβαρά τραυματιστεί από τις εξωσυνδικαλιστικές παρεμβάσεις στη ΓΣΕΕ και την κατάσταση που δημιουργήθηκε. Στο ξεπέραςμα αυτής της κατάστασης συνέβαλε, κατά την εκτίμησή μας, και η απερχόμενη διοίκηση της ΑΔΕΔΥ με τις ομόφωνες αποφάσεις της για γνήσιο, αντιπροσωπευτικό και δημοκρατικό συνέδριο με την ευθύνη διαπαραταξιακής επιτροπής.

Οι περιοριστικοί αυτοί παράγοντες υπήρξαν κατ' ανάγκη και προσδιοριστικοί των θέσεων και της δράσης της ΑΔΕΔΥ.

Μέσα στις δυσμενείς αυτές συνθήκες η Εκτελεστική Επιτροπή και το Γενικό Συμβούλιο έπρεπε να αναζητεί κάθε φορά εκείνο το σημείο σύγκλισης των απόψεων, που θα διασφάλιζε την ενότητα, τη διεκδικητική πορεία και τον προοδευτικό προσανατολισμό του συνδικαλιστικού κινήματος.

Οι ισορροπίες που έπρεπε να τηρηθούν ήταν λεπτές και εύθραυστες και ο κίνδυνος αποδυνάμωσης του συνδικαλιστικού κινήματος ανά πάσα στιγμή ορατός.

Οι συνδικαλιστικές επιλογές δεν ήταν πάντα οι καταλληλότερες για την αντιμετώπιση των προβλημάτων και σε ορισμένες περιπτώσεις ακολουθήθηκαν πρακτικές, που δεν οδηγούσαν στην ευρύτερη δυνατή συσπείρωση των εργαζομένων. Δεν έλειψαν οι περιπτώσεις δυσαρμονίας μεταξύ των αποφάσεων των συνδικαλιστικών ηγεσιών και των διαθέσεων της βάσης.

Η αδυναμία άρθρωσης αυτόνομου λόγου από τα συνδικαλιστικά όργανα υπήρξε ανασχετικός παράγοντας στην ανάπτυξη του συνδικαλιστικού κινήματος. Τίμημα η μειωμένη αποτελεσματικότητα των αγώνων, η απογοήτευση και η παραίτηση ενός ποσοστού εργαζομένων από τη συνδικαλιστική δράση.

Η γενικότερη αυτή πολιτικοσυνδικαλιστική συγκυρία δεν μπορούσε παρά να επηρεάσει αρνητικά τη λειτουργία και το έργο της ΑΔΕΔΥ. Όχι με την έννοια ότι δεν υπήρξε θετική προσφορά, αλλά με την έννοια ότι η προσφορά αυτή ήταν κατά πολύ μικρότερη από εκείνη, που θα έπρεπε και θα μπορούσε να είναι υπό διαφορετικές συνθήκες.

Συνοπτικά, κατά τομείς ο απολογισμός της διοίκησης της ΑΔΕΔΥ έχει ως εξής:

Προστασία του εισοδήματος

Η ΑΔΕΔΥ παρά την πράξη νομοθετικού περιεχομένου διεκδίκησε με απεργιακές κινητοποιήσεις την αναπλήρωση των απωλειών που υπέστη το εισόδημα των εργαζομένων από το σταθεροποιητικό πρόγραμμα της διατιμίας 1985-1987.

Η διοίκηση της ΑΔΕΔΥ αρνήθηκε να συναινέσει σε μια οικονομική πολιτική που δεν αποτελούσε προϊόν διαλόγου, που φόρτωνε στους εργαζομένους τα βάρη της οικονομικής κρίσης, που δεν έδινε απάντηση στο πρόβλημα της ανάπτυξης. Οι θέσεις της ΑΔΕΔΥ έτυχαν της αποδοχής των εργαζομένων και για πρώτη φορά απεργιακές

κινητοποιήσεις και απεργιακές συγκεντρώσεις της τριτοβάθμιας συνδικαλιστικής οργάνωσης, γνώρισαν τέτοια επιτυχία. Βέβαια οι γενικότεροι λόγοι, που προαναφέρθηκαν, αλλά και λάθη τακτικής σε συνδυασμό με την έλλειψη της απαραίτητης προπαγάνδισης και προετοιμασίας δεν επέτρεψαν να έχουν όλες οι απεργιακές κινητοποιήσεις επιτυχία.

Ταυτόχρονα με το αίτημα της κάλυψης των απωλειών η ΑΔΕΔΥ διεκδίκησε την άρση των ανισοτήτων του μισθολογίου κατά τρόπο, που και την οικονομική θέση των υπαλλήλων θα ενίσχυε και τον ίδιο το θεσμό θα προοστάτευε.

Οι αγώνες του δημοσιοϋπαλληλικού συνδικαλιστικού κινήματος συνολικά είχαν αναμφισβήτητα θετικά αποτελέσματα. Επέφεραν οικονομικά οφέλη στο σύνολο των εργαζομένων στο Δημόσιο, τα Ν.Π.Δ.Δ. και τους Ο.Τ.Α. Δεν υιοθετήθηκαν όμως οι προτάσεις της ΑΔΕΔΥ με αποτέλεσμα οι βασικοί μισθοί να διατηρούνται σε χαμηλά επίπεδα, οι συντάξιμες αποδοχές να καθιλώνονται και να δημιουργούνται οι προϋποθέσεις για την παράκαμψη βασικών αρχών του μισθολογίου.

Στα πλαίσια του ενιαίου μισθολογίου επιδιώχτηκε επίσης, και σε ένα βαθμό επιτεύχθηκε, η αναβάθμιση του οικογενειακού επιδόματος.

Επιτεύχθηκε ακόμα η εξίσωση της κατηγορίας Σ.Ε. με τις άλλες ως προς το χρόνο μισθολογικής εξέλιξης, η μισθολογική εξέλιξη των αδιαβάθμητων υπαλλήλων καθώς και ο υπολογισμός του επιδόματος εξομάλυνσης στα δώρα εορτών και άδειας.

Το φορολογικό

Ως προς το φορολογικό σύστημα η ΑΔΕΔΥ διεκδίκησε την κατάργηση των προνομιακών φοροαπαλλαγών, τη διεύρυνση της φορολογικής βάσης, την πάταξη της φοροδιαφυγής, την ανατροπή της σχέσης άμεσων - έμμεσων φόρων, τη φορολογική ελάφρυνση των μισθωτών και των συνταξιούχων.

Αποτέλεσμα των διεκδικήσεων αυτών υπήρξαν ορισμένες επιμέρους θετικές φορολογικές ρυθμίσεις, με σημαντικότερη την τιμαριθμοποίηση της φορολογικής κλίμακας. Η αναγκαία όμως ριζοσπαστική φορολογική μεταρρύθμιση δεν επήλθε και οι εργαζόμενοι εξακολουθούν να παραμένουν οι κύριοι χρηματοδότες του κρατικού προϋπολογισμού.

Ως προς το ζήτημα της στέγης επιτεύχθηκε η διεύρυνση των ορίων δανειοδότησης, η επίσπευση - για μικρό όμως διάστημα - των ρυθμών δανειοδότησης και η επιδότηση των επιτοκίων στην περίπτωση των ελεύθερων στεγαστικών δανείων από την Κτηματική Τράπεζα. Το πρόβλημα της στέγης βέβαια δεν επιλύθηκε και μέσα από την ουσιαστική αντιμετώπισή του περνάει αναγκαστικά ο δρόμος για την αναβάθμιση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων.

Στον τομέα της ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης το αίτημα της ουσιαστικής αναβάθμισής της και της πλήρους ασφαλιστικής κάλυψης όλων των ιατρικών πράξεων και των θεραπευτικών μέσων παραμένει αναπάντητο.

Παρά το γεγονός ότι στην πρώτη γραμμή των διεκδικήσεων της ΑΔΕΔΥ υπήρξε το αίτημα της αύξησης των δαπανών για την υγεία, για την παιδεία, για την κοινωνική ασφάλιση τα αποτελέσματα υπήρξαν πενιχρά, χρειάζεται παραπέρα ανάδειξη των ζητημάτων αυτών, συσπείρωση των εργαζομένων και συνεργασία τους με άλλους κοινωνικούς φορείς για μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα των παρεμβάσεων.

Δεν πρέπει να υποβαθμίζουμε τις κατακτήσεις μας

Το συνδικαλιστικό κίνημα οφείλει να βλέπει μπροστά, να διεκδικεί συνεχή βελτίωση των όρων αμοιβής και εργασίας. Πρέπει όμως ταυτόχρονα να αναγνωρίζει και να μην υποβαθμίζει τις κατακτήσεις του. Γιατί τότε καλλιεργείται η ηττοπάθεια και κερδίζει έδαφος η θεωρία της αναποτελεσματικότητας των συνδικαλιστικών αγώνων. Το συνδικαλιστικό κίνημα κατάφερε σε αρκετές περιπτώσεις να αποτρέψει δυσμενείς επιλογές για τους εργαζόμενους, αλλά και να προωθήσει ορισμένες θέσεις του.

Με βάση τη θέση αυτή επιβάλλεται να επισημανθεί ότι στους παραπάνω τομείς υπήρξαν όχι ευκαταφρόνητες επιτυχίες των εργαζομένων. Επιτυχίες όμως που υπολείπονται από τους διεκδικητικούς στόχους του συνδικαλιστικού κινήματος και ως εκ τούτου παραμένει αναγκαία η συνέχιση και το δυνάμωμα των αγώνων.

Η ΑΔΕΔΥ κατέδειξε σε όλη τη διάρκεια της περασμένης τριετίας ότι δεν πρόκειται να υποστεί τη σημαία των αγώνων, όσο δεν κατοχυρώνεται νομοθετικά σύστημα γνήσιας ΑΤΑ, όσο η ΑΤΑ και το επίδομα εξομάλυνσης δεν ενσωματώνονται στους βασικούς μισθούς, όσο δεν κατοχυρώνεται ένα ενιαίο πλαίσιο αρχών, κριτηρίων και διαδικασιών που θα διέπει τη μισθοδοσία των εργαζομένων στο Δημόσιο, όσο δεν θα κατοχυρώνεται ένα μισθολόγιο που να υπηρετεί τις σημερινές ανάγκες και να συσπειρώνει τους εργαζόμενους.

Η ΑΔΕΔΥ συνεπής προς τις αποφάσεις του 26ου πανδημοσιούπαλληλικού συνεδρίου και με επίγνωση των δυσμενών επιπτώσεων για την κοινωνία και το λαό μας αντιτάχθηκε στην προπαγάνδα για την ιδιωτικοποίηση δημοσίων υπηρεσιών, κατέστησε γνωστή στους κάθε φορά αρμόδιους κυβερνητικούς παράγοντες την άρνησή της στην απελευθέρωση των τιμών, στην απελευθέρωση της αγοράς εργασίας. Αξίωσε πάντα τον έλεγχο της αγοράς, την απαγόρευση των απολύσεων, την αναβάθμιση του δημοσίου τομέα και όχι την εκχώρησή του στην κερδοσκοπική βουλιμμία της ιδιωτικής πρωτοβουλίας.

Η δημόσια διοίκηση

Η διοίκηση της ΑΔΕΔΥ, σύμφωνα με τις αποφάσεις του συνεδρίου, αγωνίστηκε κατά την τριετία 1986-1989 για να εκλείψουν από τη δημόσια διοίκηση όλα εκείνα τα στοιχεία της συγκρότησής της, που είναι αποτέλεσμα της εξάρτησης και του όλου αντιλαϊκού προσανατολισμού της. Πάλεψε για την καθιέρωση ενός ενιαίου, αντικειμενικού, αξιοκρατικού και δίκαιου συστήματος προσλήψεων, για την αντικειμενικοποίηση των κριτηρίων, που θα διέπουν τις υπηρεσιακές μεταβολές, για τη συγκρότηση των υπηρεσιακών συμβουλίων και την κατοχύρωση της δημοκρατικής τους λειτουργίας, για την υλοποίηση των αρχών του βαθμολογίου, για τη θεσμοθέτηση της συμμετοχής των εργαζομένων στα κέντρα λήψης των αποφάσεων, για την ουσιαστική αποκέντρωση, για τη ριζική αναμόρφωση των σχέσεων κράτους - πολίτη, για την κατάρτιση σύγχρονων οργανισμών στις δημόσιες υπηρεσίες, για την καθιέρωση ενιαίας σχέσης εργασίας για το σύνολο των εργαζομένων, για την καθιέρωση του κοινωνικού ελέγχου σε όλα τα επίπεδα της δημόσιας ζωής, για τη χορήγηση πλήρων πολιτικών δικαιωμάτων στους δημόσιους υπαλλήλους, για την προώθηση ενός σύγχρονου, δημοκρατικού και λειτουργικού Υπαλληλικού Κώδικα. Πάλεψε για να πάψουν οι κυβερνήσεις να εκλαμβάνουν το δημόσιο τομέα ως ιδιοκτησία τους.

Το συνδικαλιστικό μας κίνημα με τις αγωνιστικές του παρεμβάσεις κατόρθωσε να βελτιώσει το περιεχόμενο πολλών νομοσχεδίων και να αποτρέψει την ψήφιση άλλων, που έπλητταν τα δικαιώματα των εργαζομένων και τα συμφέροντα του κοινωνικού συνόλου.

Ο νόμος για τις προσλήψεις και τους εκτάκτους

Οι διατάξεις του 1735/87, όπως τελικά διαμορφώθηκαν - τόσο για τη διαδικασία προσλήψεων, όσο και για τη ρύθμιση του θέματος των εκτάκτων, που τότε υπηρετούσαν υπήρξαν αποτέλεσμα της αγωνιστικής παρέμβασης της ΑΔΕΔΥ. Με την έννοια ότι επιτεύχθηκαν τροποποιήσεις του αρχικού σχεδίου σε θετική κατεύθυνση και όχι ότι υιοθετήθηκαν πλήρως οι θέσεις του συνδικαλιστικού κινήματος.

Το συνδικαλιστικό κίνημα επέβαλε με απεργιακή κινητοποίηση την ψήφιση του νόμου, με σημαντικές βελτιώσεις. Δεν κατόρθωσε όμως να επιβάλει την εφαρμογή του με αποτέλεσμα οι ρουσφετολογικές προσλήψεις να συνεχίζονται και ο θεσμός των εκτάκτων να διαιωνίζεται. Η βελτίωση του νόμου στα αδύνατα σημεία του και η άμεση εφαρμογή του δεν έπαψε ποτέ να αποτελεί προτεραιότητα για το συνδικαλιστικό μας κίνημα.

Τα υπηρεσιακά συμβούλια

Η συγκρότηση των νέων υπηρεσιακών συμβουλίων, με τη συμμετοχή των εργαζομένων, η σύσταση νέων οργανισμών, η ρύθμιση του ζητήματος των πολιτικών δικαιωμάτων υπήρξαν αξιόλογες επιτυχίες των αγώνων του συνδικαλιστικού κινήματος. Σημαντική επίσης υπήρξε η συμβολή των εκπροσώπων της ΑΔΕΔΥ στην επιτροπή επεξεργασίας του νέου Υπαλληλικού Κώδικα, ο οποίος με αποκλειστική ευθύνη της κυβέρνησης δεν κατέστη δυνατό να ψηφιστεί. Η ΑΔΕΔΥ θα συνεχίσει τον αγώνα της για να γίνουν αποδεκτές οι θέσεις της στο σύνολό τους. Θέσεις που παρά την εμμονή της ΑΔΕΔΥ δεν έγιναν δεκτές ούτε και στο νομοσχέδιο που προωθήθηκε το καλοκαίρι στη Βουλή.

Τα συνδικαλιστικά δικαιώματα

Άμεση και αποφασιστική υπήρξε η παρέμβαση της ΑΔΕΔΥ στις περιπτώσεις, που επιχειρήθηκε η παρεμπόδιση του συνδικαλιστικού έργου είτε με δυσμενείς πράξεις της διοίκησης σε βάρος συνδικαλιστικών στελεχών, είτε με τη χαλκίδευση του δικαιώματος της απεργίας μέσω της αναιτιολόγητης προσπάθειας αύξησης του ποσοστού ασφαλείας.

Η διοίκηση της ΑΔΕΔΥ κατέστησε σαφές προς όλες τις κατευθύνσεις ότι δεν είναι διατεθειμένη να υποχωρήσει στο παραμικρό σε ζητήματα συνδικαλιστικών ελευθεριών.

Η Ε.Ε. και το Γενικό Συμβούλιο της ΑΔΕΔΥ δεν περιορίστηκαν μόνο στις δικές τους παρεμβάσεις και στην εκδήλωση της συμπαράστασής τους προς ομοσπονδίες, που αγωνίζονταν για δίκαια αιτήματά τους ενταγμένα στο ευρύτερο διεκδικητικό πλαίσιο της ΑΔΕΔΥ.

Ανέλαβε ταυτόχρονα ή συμμετείχε σε πρωτοβουλίες για το συντονισμό της δράσης των ομοσπονδιών γύρω από συγκεκριμένα προβλήματα, όπως είναι τα προβλήματα της παιδείας και της υγείας.

Η ανθυγεινή και επικίνδυνη εργασία

Ειδικότερα στο ζήτημα της αντιμετώπισης του προβλήματος των εργαζομένων σε ανθυγιεινές και επικίνδυνες εργασίες ο συντονισμός πήρε συγκεκριμένο περιεχόμενο, απέκτησε συγκεκριμένη μορφή και επέφερε θετικά αποτελέσματα.

Πρόκειται για μια αξιόλογη εμπειρία, που δείχνει πόσο πιο αποτελεσματικοί είναι οι αγώνες, όταν ευρύτερες συνδικαλιστικές δυνάμεις συντονίζουν τη δράση τους.

Το πρόβλημα δεν αντιμετωπίστηκε βέβαια από τις μέχρι τώρα κυβερνήσεις στη σωστή του διάσταση, αναμφίβολα όμως η συντονισμένη και αγωνιστική στάση του συνδικαλιστικού κινήματος ματαίωσε την προσπάθεια κατάργησης κεκτημένων.

Για το συνδικαλιστικό κίνημα δεν χρειάζονται κατά κύριο λόγο μέτρα που θα

αποζημιώσουν τον εργαζόμενο για τη φθορά της υγείας του, αλλά μέτρα που θα προστατεύουν την υγεία του. Όπως είναι η βελτίωση των συνθηκών εργασίας και ο περιορισμός του χρόνου, κατά το οποίο ο εργαζόμενος θα εκτίθεται στις επικίνδυνες για την υγεία και τη σωματική του ακεραιότητα συνθήκες.

Ο προσανατολισμός αυτός δεν επεκράτησε στο βαθμό που θα έπρεπε με αποτέλεσμα πολλοί εργαζόμενοι να αποπροσανατολιστούν και να περιοριστούν αμυντικά στη διατήρηση του ανθυγιεινού επιδόματος.

Η υγεία όμως δεν εξαγοράζεται. Προστατεύεται με συγκεκριμένα μέτρα, για τα οποία το συνδικαλιστικό κίνημα θα συνεχίσει την πάλη του. Αυτό υπήρξε το κεντρικό μήνυμα της όλης προσπάθειας και αποτελεί παρακαταθήκη για τους παραπέρα αγώνες. Χωρίς να παραγνωρίζεται η σημασία και των οικονομικών παροχών για τους εργαζόμενους σε επικίνδυνες και ανθυγιεινές εργασίες, επιβάλλεται η ανάδειξη του προβλήματος και στις άλλες διαστάσεις του.

*Συνεργασία
εργαζομένων
δημόσιου και
ιδιωτικού τομέα*

Η ΑΔΕΔΥ στην τριετία που πέρασε ανέπτυξε συνεργασία με τα συνδικάτα των εργαζομένων στον ιδιωτικό τομέα για σειρά αιτημάτων όπως ακρίβεια, στέγη, περιβάλλον, παιδεία κ.λπ.

Η ΑΔΕΔΥ επίσης σε συνεργασία με το ΕΚΑ το 1987 και το 1988, που η διοίκηση της ΓΣΕΕ τελούσε υπό αμφισβήτηση εξαιτίας των εξωσυνδικαλιστικών παρεμβάσεων και σε συνεργασία με τη ΓΣΕΕ το 1989, μετά το γνήσιο αντιπροσωπευτικό και δημοκρατικό 25ο συνέδριο, υπήρξε συνδιοργανωτής των πρωτομαγιάτικων εκδηλώσεων.

Μέλημα των συνδιοργανωτών υπήρξε οι εκδηλώσεις αυτές να ξεπεράσουν τον στενά επετειακό χαρακτήρα και να αποτελέσουν αιχμή του διεκδικητικού προσανατολισμού των συνδικάτων με την προώθηση της ενότητας και των στόχων του συνδικαλιστικού κινήματος.

Στις εκδηλώσεις αυτές διατρανώθηκε η θέληση των εργαζομένων στο δημόσιο και στον ιδιωτικό τομέα για κατάργηση της εκμετάλλευσης, για πιο πλατειές δημοκρατικές και ενωτικές διαδικασίες, για υπεράσπιση των λαϊκών συμφερόντων, για διεύρυνση των δικαιωμάτων και βελτίωση της οικονομικής, κοινωνικής και πολιτικής θέσης των δυνάμεων της εργασίας.

*Σχέσεις με τα
συνδικάτα του
εξωτερικού*

Η διοίκηση της ΑΔΕΔΥ κατανοώντας την ταχύτητα με την οποία ο κόσμος κινείται και αλλάζει, κατανοώντας ότι τα προβλήματα της οικονομίας, όλο και περισσότερο διεθνοποιούνται, κατέβαλε συγκεκριμένες προσπάθειες για τη διατήρηση και ανάπτυξη των σχέσεών της με τα συνδικάτα άλλων χωρών τόσο σε διμερές, όσο και σε διεθνές επίπεδο.

Αναβάθμισε την παρουσία της στη Διεθνή των Δημοσίων Υπηρεσιών (P.S.I.) της οποίας είναι μέλος και ταυτόχρονα ανέπτυξε και διατηρεί άριστες σχέσεις με την U.I.S. τη Διεθνή των Δημοσίων Υπηρεσιών, που ανήκει στη δύναμη της Π.Σ.Ο. Η ΑΔΕΔΥ για πρώτη φορά κατόρθωσε να μπει ως αναπληρωματικό μέλος στην Ε.Ε. της P.S.I., σπάζοντας το μονοπώλιο των τουρκικών συνδικάτων, που κατά αποκλειστικότητα τα τελευταία χρόνια εκπροσωπούσαν την περιοχή μας.

Ανέπτυξε επίσης τις σχέσεις της με συνδικαλιστικές οργανώσεις της Πορτογαλίας, της Ισπανίας, της Γαλλίας, της Ιταλίας, της Κύπρου, της Βουλγαρίας, της Ουγγαρίας, της Τσεχοσλοβακίας, της Σοβιετικής Ένωσης.

*Το οικονομικό
πρόβλημα της
ΑΔΕΔΥ*

Θέλοντας τέλος η ΑΔΕΔΥ να συμβάλλει στη σύσφιξη των σχέσεων μεταξύ οργανώσεων, που ανήκουν σε διαφορετικές διεθνείς, ανέλαβε μαζί με πέντε άλλες οργανώσεις μια πρωτοβουλία, που κορυφώθηκε με συνδιάσκεψη στη Μαδρίτη για θέματα των Δημοσίων Υπηρεσιών.

Κατά τις επαφές αυτές αποδείχτηκε ότι πολλά έχουμε να δώσουμε από την πείρα μας και πολλά επίσης να πάρουμε από την πείρα των άλλων χωρών.

Με περισσότερη γνώση και με πλουσιότερες πλέον εμπειρίες η νέα διοίκηση της ΑΔΕΔΥ επιβάλλεται να διαδραματίσει σημαντικό ρόλο στον τομέα των διεθνών σχέσεων συνεχίζοντας απρόσκοπτα την πολυδιάστατη πολιτική της.

Άμεση προτεραιότητα πρέπει να δοθεί στην επίλυση του οικονομικού προβλήματος της ΑΔΕΔΥ, ώστε να είναι σε θέση να ικανοποιεί τις οικονομικές της υποχρεώσεις και να εκπροσωπείται στη Διεθνή που συμμετέχει με την πραγματική της δύναμη.

Πρέπει, επίσης, να σημειώσουμε ότι η ΑΔΕΔΥ παρά τις επίμονες προσπάθειες της Διοίκησής της δεν πέτυχε μέχρι στιγμής να γίνει μέλος της Συνομοσπονδίας Ευρωπαϊκών Συνδικάτων, εξαιτίας των επιφυλάξεων που είχε διατυπώσει η ΓΣΕΕ.

Στο βαθμό που και ο στόχος αυτός επιτευχθεί, το κόστος της συνδρομής θα είναι δυσβάσταχτο, αν δεν υπάρξει ουσιαστική αναμόρφωση των οικονομικών της τριτοβάθμιας συνδικαλιστικής μας οργάνωσης.

Η οικονομική αυτοδυναμία της ΑΔΕΔΥ είναι όρος αναγκαίος για να ανταποκριθεί στον τομέα των διεθνών της υποχρεώσεων και να μπορέσει, όπως έχει ήδη κάνει η ΓΣΕΕ, να ανοίξει δρόμους άμεσης και ουσιαστικής ενημέρωσής της και αποτελεσματικών παρεμβάσεων στα όργανα της ΕΟΚ.

Ιδιαίτερα σήμερα που προχωρούν οι διαδικασίες ενοποίησης της ΕΟΚ είναι ανάγκη να ενισχυθούν οι δεσμοί με τα συνδικάτα των χωρών αυτών και να ενταθούν οι προσπάθειες για την ένταξη στη CES.

Οι φορείς του κεφαλαίου κατορθώνουν και συνεργάζονται διεθνώς για την προώθηση των συμφερόντων τους. Αλλοίμονο για τους εργαζόμενους, αν δεν κατορθώσουν να σφυρηλατήσουν και να αντιπαραθέσουν τη δική τους διεθνή συνεργασία στις επιθέσεις κατά των δικαιωμάτων και των συμφερόντων τους, που εντείνονται καθημερινά.

*Άλλες
δραστηριότητες της
ΑΔΕΔΥ*

Η ΑΔΕΔΥ οργάνωσε ή συμμετείχε στην τριετία, που πέρασε σε αρκετές εκδηλώσεις, που και μόνο η αναφορά τους θα απαιτούσε αρκετό χρόνο.

Συμμετείχε σε εκδηλώσεις αλληλεγγύης και συμπαράστασης επιτροπών και οργανώσεων, που αγωνίζονται για τα δημοκρατικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα των λαών, που αγωνίζονται ενάντια στην εξάρτηση και στο φασισμό, ενάντια σε αυταρχικά, αντιδημοκρατικά και ανελεύθερα καθεστώτα.

Υποστήριξε τον αγώνα του λαού της Νοτιο-Αφρικανικής Ένωσης ενάντια στη ρατσιστική πολιτική του Απαρτχάιντ, τον αγώνα του Μετώπου Πολιτισμικού για την ανεξαρτησία, τον αγώνα των Παλαιστινίων, των Σαντινίστας, των Τούρκων αγωνιστών κατά της δικτατορίας.

Ανέπτυξε επίσης η ΑΔΕΔΥ στενή συνεργασία με όλα τα κινήματα ειρήνης και πρωτοστάτησε στην ίδρυση της ΚΕΣΟΕ (Κίνηση Ειρήνης Συνδικαλιστικών Οργανώσεων Ελλάδας), όπου ενοποιεί όλες τις φιλειρηνικές δραστηριότητες των

συνδικαλιστικών οργανώσεων του δημοσίου και ιδιωτικού τομέα και συνενώνει σε ενιαία έκφραση όλες τις τάσεις που υπάρχουν στο φιλειρηνικό κίνημα.

Συμμετείχε επίσης η ΑΔΕΔΥ σε εκδηλώσεις για την απομάκρυνση των αμερικανικών βάσεων από τη χώρα μας, για την καθιέρωση της απλής αναλογικής ως πάγιου εκλογικού συστήματος, για προβλήματα της νεολαίας και των γυναικών για ζητήματα ατομικών και συλλογικών δημοκρατικών δικαιωμάτων.

Αντιτάχθηκε ακόμα στην παραχώρηση των ιδιωτικών καναλιών στα εκδοτικά συγκροτήματα και στο μεγάλο κεφάλαιο, γιατί παρέχεται έτσι η δυνατότητα στους οικονομικά ισχυρούς να ελέγχουν την κοινωνία μέσω του ελέγχου των μέσων μαζικής επικοινωνίας. Παράλληλα αξίωσε τον εκδημοκρατισμό των κρατικών ραδιοτηλεοπτικών μέσων και την πλήρη αποδέσμευσή τους από την εκάστοτε εκτελεστική εξουσία.

Συναδέλφισσες και Συνάδελφοι,

Η ΑΔΕΔΥ παρά τις δυσμενείς αντικειμενικές συνθήκες και τις υποκειμενικές αδυναμίες κατόρθωσε να διατηρήσει την ενότητα και το διεκδικητικό της προσανατολισμό.

Παρά τα πενιχρά οικονομικά μέσα που διέθετε και την παντελή έλλειψη υποδομής, προσπάθησε να ενημερώσει τους εργαζόμενους και την κοινή γνώμη με έκδοση εντύπου υλικού και με επισκέψεις τόσο στην επαρχία, όσο και σε χώρους δουλειάς στο Λεκανοπέδιο Αττικής.

Αυτοκριτική

Στα αρνητικά της διοίκησης που απέρχεται πρέπει να καταλογιστούν η ευκαιριακή σε πολλές περιπτώσεις αντιμετώπιση προβλημάτων, η έλλειψη επεξεργασίας θέσεων σε βάθος και η υιοθέτηση σε κάποιες περιπτώσεις πρακτικών, που δεν συνέβαλλαν στη μεγαλύτερη δυνατή συσπείρωση των εργαζομένων και στην αποτελεσματικότερη δράση του σ.κ. Η λειτουργία του Γενικού Συμβουλίου παρουσίασε αρκετά προβλήματα. Το δυναμικό του Γενικού Συμβουλίου δεν αξιοποιήθηκε επαρκώς ούτε στη διαμόρφωση προτάσεων, ούτε στην υλοποίηση των αποφάσεων. Η σύνταξη ενός σύγχρονου εσωτερικού κανονισμού λειτουργίας των οργάνων αυτών και η αναβάθμιση του ρόλου των γενικών συμβούλων είναι αναγκαίες προϋποθέσεις για τη σωστότερη και αποτελεσματικότερη δραστηριοποίηση της διοίκησης της ΑΔΕΔΥ.

Ως μη ικανοποιητικές πρέπει επίσης να χαρακτηρισθούν οι σχέσεις με τις οργανώσεις-μέλη.

Υπήρξε βέβαια συνεργασία με πολλές ομοσπονδίες για συγκεκριμένα προβλήματα, που αντιμετώπιζαν και καθιερώθηκε η συνάντηση με το σύνολο των ομοσπονδιών πριν από κάθε απόφαση για απεργιακή κινητοποίηση.

Ωστόσο δεν κατοχυρώθηκε η αναγκαία μόνιμη συνεργασία για την επισήμανση προβλημάτων, για την επεξεργασία θέσεων, για την αναζήτηση των αποτελεσματικότερων λύσεων. Αποτέλεσμα της λειτουργίας αυτής ήταν να επικρατήσουν μερικές φορές αντιπαραθετικές λογικές, που ζημίωσαν συνολικά το κίνημα.

Ανύπαρκτη πρέπει να χαρακτηριστεί η επικοινωνία της ΑΔΕΔΥ με τους εργαζομένους στην περιφέρεια.

Η έλλειψη συνδικαλιστικού οργάνου σε επίπεδο νομού, που να ενοποιεί και να

εκφράζει το σύνολο των εργαζομένων στο Δημόσιο, τα ΝΠΔΔ και τους ΟΤΑ καθιστά από έντονα προβληματική έως αδύνατη την επικοινωνία της ΑΔΕΔΥ με την οργανωμένη βάση της.

Δεν επιτεύχθηκε επίσης να αποκτηθεί από το σύνολο των εργαζομένων η ενιαία συνδικαλιστική συνείδηση.

Πρωτοβάθμιες, δευτεροβάθμιες, αλλά και η τριτοβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση δεν κατόρθωσαν να λειτουργήσουν ως μια αδιάρρηκτη ενότητα στα πλαίσια ενός συγκεκριμένου πλαισίου αρχών και στόχων, που να ενοποιεί το συνδικαλιστικό κίνημα σε όλα του τα επίπεδα. Και αν σε κάποιο από τα τρία αυτά επίπεδα η αλυσίδα σπάει ή έστω χαλαρώνει αποδυναμώνεται συνολικά το συνδικαλιστικό κίνημα.

Η ενότητα στόχων και δράσης είναι απαραίτητη προϋπόθεση για να διαδραματίσει το μαζικό κίνημα ουσιαστικότερο ρόλο στις πολιτικές και κοινωνικές εξελίξεις. Ενότητα που εξασφαλίζεται με την ένταξη των επιμέρους διεκδικήσεων στις ευρύτερες κοινωνικοπολιτικές προοπτικές του λαϊκού κινήματος.

Πρέπει τέλος να επισημανθεί η αδυναμία του συνδικαλιστικού κινήματος να μεταφέρει στο βαθμό που θα έπρεπε τους αγώνες του και έξω από τους χώρους δουλειάς με την ανάπτυξη ευρύτερων κοινωνικών κινήματων για τα ζητήματα της εθνικής ανεξαρτησίας της οικονομικής ανάπτυξης και της ανεργίας, της δημόσιας διοίκησης, του εκσυγχρονισμού και του παραπέρα εκδημοκρατισμού της δημόσιας ζωής, για την προστασία του περιβάλλοντος, για την περιφρούρηση και την ενίσχυση του κράτους πρόνοιας.

Παρά τις αδυναμίες όμως αυτές, συνεκτιμούμενο το έργο της απερχόμενης διοίκησης μέσα στη γενικότερη κοινωνικοπολιτική συγκυρία, κρίνεται θετικό.

Αναπτύχθηκαν αγώνες, που ακόμα και αν δεν έφτασαν στην απαιτούμενη συμμετοχή και αποτελεσματικότητα συνέβαλλαν σίγουρα στην ανάδειξη και στην μερική έστω επίλυση σοβαρών και χρονιζόντων προβλημάτων.

Παρά τις επιμέρους επομένως επιφυλάξεις, που δικαιολογημένα ο καθένας μπορεί να διατηρεί, η στάση απέναντι στον απολογισμό πρέπει να είναι θετική.

Το γεγονός ότι μέσα σε ένα γενικό κλίμα οξύτητας και πολώσεων επιτεύχθηκαν αξιόλογες συγκλίσεις και υπήρξαν ομόφωνες αποφάσεις για πολλά και σοβαρά προβλήματα είναι άξιο παρατήρησης και επιδοκίμασias.

Η προσφορά της τριτοβάθμιας συνδικαλιστικής οργάνωσης σίγουρα μπορούσε και έπρεπε να είναι πολύ θετικότερη. Προϋπόθεση γι' αυτό ήταν η άμβλυνση των δευτερευουσών αντιθέσεων, η απόρριψη αδικαιολόγητων διαχωριστικών γραμμών μεταξύ των διάφορων κλάδων και κατηγοριών εργαζομένων, η υπέρβαση εφήμερων σκοπιμοτήτων και η αποκέντρωση της συνδικαλιστικής λειτουργίας, ώστε οι αποφάσεις να αποτελούσαν προϊόν δημοκρατικού διαλόγου και συλλογικού προβληματισμού. Προϋπόθεση που δυστυχώς δεν εκπληρώθηκε.

Συναδέλφισσες και Συνάδελφοι,

Όλοι οι εργαζόμενοι με σχέση εξαρτημένης μισθωτής εργασίας μπορούν και πρέπει στα συνδικάτα, στους χώρους κατοικίας, στα πεδία των κοινωνικών αγώνων να βρουν τους κοινούς στόχους και τις κοινές πρακτικές που θα τους επιτρέψουν να προωθήσουν αποτελεσματικά τις επιλογές τους.

*Να υπερβούμε τις
αδυναμίες μας*

Ευθύνη της νέας διοίκησης είναι να ξεπεράσει τις δικές μας αδυναμίες, να ιεραρχήσει σωστά τα αιτήματα, να βρει τους τρόπους για μια αποτελεσματικότερη επικοινωνία με τους εργαζόμενους και τις κοινωνικές δυνάμεις.

Με εμπιστοσύνη στις δυνάμεις μας, με εμπιστοσύνη στους εργαζόμενους συνεχίζουμε τον αγώνα για τα αιτήματα και τα ιδανικά μας, για τη δημοκρατική και προοδευτική πορεία του τόπου μας προς το 1992 και το 2000. Στην επιδιωκόμενη καπιταλιστική ολοκλήρωση το σ.κ. οφείλει να δώσει τη δική του απάντηση.

Φιλοδοξούμε το 27ο συνέδριο της ΑΔΕΔΥ να σηματοδοτήσει μια δυναμική πορεία του συνδικαλιστικού μας κινήματος για την προσεχή τριετία.

Τα προβλήματα, οξύνονται όλο και περισσότερο, οι συντηρητικές δυνάμεις εντείνουν τις επιθέσεις τους.

Οι αποφάσεις του 27ου συνεδρίου θα αποτελέσουν την απάντηση του σ.κ. προς κάθε θέση και προσπάθεια αναίρεσης των λαϊκών κατακτήσεων και υπονόμευσης των συμφερόντων των εργαζομένων.

Οι θυσίες του χθες και οι προσδοκίες του αύριο μπορούν να βρουν τη δικαίωσή τους μόνο μέσα από την καθημερινή αγωνιστική δράση του μαζικού κινήματος.

Οι εργαζόμενοι στο Δημόσιο, τα ΝΠΔΔ και τους ΟΤΑ ήταν είναι και θα είναι όχι απλώς παρόντες, αλλά πρωτοπόροι στον αγώνα για την Εθνική Ανεξαρτησία, για τη Λαϊκή Κυριαρχία, για την Ειρήνη, για τη Δημοκρατία, για την Ανάπτυξη και την Κοινωνική Δικαιοσύνη.

Θέσεις των παρατάξεων

Χρίστος
Χριστόπουλος
**Δημοσιοϋπαλ-
ληλική Ενότητα**

«Αγαπητοί συνάδελφοι, νομίζω, ότι το ζήτημα της κριτικής των πεπραγμένων πρέπει να αντιμετωπιστεί, όχι σαν αριθμητικό πρόβλημα κάποιων προσθαφαιρέσεων θετικών και αρνητικών. Τα πεπραγμένα κατά την γνώμη μου πρέπει να κρίνονται από την σκοπιά τριών τουλάχιστον βασικών προϋποθέσεων. Η πρώτη εάν η οργάνωση έχει ολοκληρωμένη εκτίμηση της συγκεκριμένης κατάστασης μέσα στην οποία έδρασε και θα συνεχίσει να δρα. Η δεύτερη εάν θα ανταποκρίνεται στις ανάγκες, στα προβλήματα, στις διαθέσεις και στις ελπίδες των εργαζομένων που εκπροσωπεί και η τρίτη εάν έχει χαράξει μια ολοκληρωμένη τακτική στην δράση της, που να απελευθερώνει την ουσιαστική συμμετοχή των εργαζομένων στην επεξεργασία των αιτημάτων, στην επιλογή των κατάλληλων μορφών πάλης, στην μαζικοποίηση και την περιφρούρηση των κινητοποιήσεων.

Συνάδελφοι, στο πρώτο ζήτημα. Τα πρώτα θολά νεοσυντηρητικά μηνύματα τα έδωσε η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, το 1983 με τον ακρωτηριασμό της ΑΤΑ, την ένταση του αυταρχισμού κ.λ.π.

Το 1985 κυριάρχησε στο ΠΑΣΟΚ εκείνη η ηγετική ομάδα, που υποτάχτηκε στις επιλογές των κυρίαρχων κύκλων. Τα αποτελέσματα είναι γνωστά. Η λαίλαπα του σταθεροποιητικού προγράμματος, τα πραξικοπήματα στην ΓΣΕΕ, τα ήρεμα νερά με τους αμερικάνους, η υπογραφή της Ενιαίας Πράξης του Λουξεμβούργου, που έβαλε τα θεμέλια για την καπιταλιστική ολοκλήρωση του 1992.

Η ίδια ομάδα, ιδιοποιήθηκε στις πρόσφατες εκλογές με την βοήθεια του Συνασπισμού της ηγεσίας του, τα διαμορφωμένα ιστορικά αντιδεξιά αισθήματα του λαού μας, από τον εμφύλιο, την δεκαετία του 50 ή του 60, τη χούντα και την μεταχουντική περίοδο.

Ιδιοποιήθηκε λοιπόν, ένα μεγάλο τμήμα του λαού μας για να το ξαναπαίξει στο πολιτικό μάρκετινγκ ο κύριος Παπανδρέου, όπως απέδειξαν οι πρόσφατες εξελίξεις. Αυτή είναι η πικρή αλήθεια συνάδελφοι και συναγωνιστές της ΠΑΣΚ.

Με άλλα λόγια στη χώρα μας, αφού απέτυχαν οι αντιλαϊκοί, καραμανλικοί εκσυγχρονισμοί και στην συνέχεια οι παπανδρεϊκές παραλλαγές τους, ο ελληνικός καπιταλισμός, βρίσκεται μπροστά στην προοπτική μιας βαθύτατης κρίσης.

Το πολιτικό κατεστημένο συναίνεσε ανοικτά στις κορυφές για το ξεπέρασμά της. Το ζητούμενο όμως, είναι να αποφλιστεί το μαζικό λαϊκό κίνημα και ιδιαίτερα το συνδικαλιστικό, ώστε να αποδέχεται τις γενικές πολιτικές κατευθύνσεις της νεοσυντηρητικής πολιτικής με τις όποιες παραλλαγές και ελεγχόμενα να αντιπαράτίθεται στα δευτερεύοντα.

Το τρίμηνο της κυβέρνησης Τζανετάκη ήταν περίοδος ψυχολογικής προετοιμασίας για τη συναίνεση. Για τον σκοπό αυτό, επιστρατεύθηκαν όλοι οι ιδεολογικοί και προπαγανδιστικοί μηχανισμοί.

Δεν θα αναφερθώ αυτή την ώρα σε γενικότερα ζητήματα, όμως με το περιβόητο νομοσχέδιο για τα υπηρεσιακά συμβούλια, το νομοσχέδιο για την ιδιωτικοποίηση των μέσων μαζικής ενημέρωσης, την συνέχιση του εμπαιγμού των εκτάκτων σφράγισε την δράση και της δικής μας οργάνωσης.

Χθες είχαμε την εξέλιξη της οικονομικής κυβέρνησης, όπου η ηγεσία του Συνασπισμού με την πολιτική πρακτική της προώθησε πάρα πέρα τις επιλογές της να μετατραπεί σε καθεστωτική δύναμη και ανοικτό στήριγμα του δικομματισμού. Σ'

όσους έχουν ψευδαισθήσεις, αυταπάτες και συναισθηματισμούς πρέπει να τους πούμε, πως αυτή η πορεία δεν είναι ανατρέψιμη.

Συνάδελφοι, αυτή η κυβέρνηση του πολιτικού κατεστημένου δεν έχει αντιπολίτευση. Σήμερα το μαζικό λαϊκό κίνημα και ιδιαίτερα το συνδικαλιστικό μπορεί και πρέπει να παίξει τον ρόλο της μαχητικής, αξιωματικής αντιπολίτευσης.

Αυτή η περίοδος η πεντάμηνη είναι μεταβατική στις εξελίξεις των πολιτικών και συνδικαλιστικών σχημάτων και θα ολοκληρωθεί το επόμενο διάστημα.

Η ταξική λογική και προοπτική του εργατικού και συνδικαλιστικού κινήματος δεν μπορεί να είναι απύσχα. Εμείς συνάδελφοι, δεν μπορούμε να σωπάσουμε άλλο. Ήλθε η ώρα, για το μεγάλο ναι ή το μεγάλο όχι. Εμείς που υπογράψαμε τη χθεσινή δήλωση παίρνουμε την πρωτοβουλία και απευθυνόμαστε σ' όλες τις ριζοσπαστικές δυνάμεις, μέσα σ' αυτό το συνέδριο, αλλά και γενικότερα σ' όλους τους εργαζόμενους του δημοσίου. Τις καλούμε σ' ένα γνήσιο δημοκρατικό διάλογο με σεβασμό στην αντίθετη άποψη. Τις καλούμε σε κοινή δράση, ώστε να κτίσουμε την πιο στέρεη ενότητα των δημόσιων υπαλλήλων και γενικότερα του εργαζόμενου λαού της πατρίδος μας. Πάνω στην βάση των προβλημάτων της ερμηνείας και της αντιμετώπισης αυτών που τα δημιουργήσαν.

Εμείς πιστεύουμε πως κρατώντας τις καλύτερες παραδόσεις του κινήματος, παρακάμπτοντας τους χρεωκοπημένους γραφειοκρατικούς μηχανισμούς, μπορούμε να συμβάλουμε στην ανάπτυξη ενός συνδικαλιστικού κινήματος, τμήματος του γενικότερου μαζικού κινήματος που θα αποκαλύπτει την ουσία της νεοσυντηρητικής πολιτικής και τα συναινετικά σχέδια των κρατούντων. Θα αντιστέκεται στην νεοσυντηρητική επίθεση και την εοικική καπιταλιστική ολοκλήρωση. Θα δημιουργεί ευνοϊκούς όρους και προϋποθέσεις για φιλολαϊκές λύσεις στην χώρα.

Συνάδελφοι, απέναντι σ αυτή την κατάσταση, σ αυτές τις κρίσιμες εξελίξεις τι τακτική έπρεπε να χαράξει και θα πρέπει να χαράξει γενικότερα το συνδικαλιστικό κίνημα και η ΑΔΕΔΥ; Η γνώμη μου πολύ σύντομα είναι η εξής:

Πρώτο, χρειάζεται μια βαθιά πολιτική ενότητας με όρους που δεν μπορούν να οικοδομηθούν πλέον στο ενιαίο μισθολόγιο, βαθμολόγιο, αλλά με αγώνες ενάντια στην πολιτική της λιτότητας, ενάντια στην νεοσυντηρητική πολιτική. Χρειάζονται καλά προετοιμασμένοι κλαδικοί αγώνες, με τέτοιους αγώνες, όπως των καθηγητών, των ΟΤΑ, των μηχανογράφων και των άλλων κλάδων τσαλακώθηκαν το προηγούμενο διάστημα οι θεωρίες της αναποτελεσματικότητας των αγώνων.

Χρειάζονται συντονισμένοι αγώνες της ομοσπονδίας για κοινά μεγάλα προβλήματα, ανθυγιεινό, υγεία παιδεία κ.λ.π. Μόνο έτσι με την κατάλληλη ζύμωση και προβολή των γενικών αιτημάτων, μπορούν να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις, για μεγάλους, ώριμους, πολιτικούς πανδημοσιοϋπαλληλικούς αγώνες.

Αντί γι αυτό η ΑΔΕΔΥ, σ' αρκετές περιπτώσεις επιφύλαξε στον εαυτό της τον ρόλο του πρωτοβάθμιου σωματείου. Αυτή η επιλογή μαζί με την ιστορία που κουβαλάει, το γεγονός δηλαδή, ότι δημιουργήθηκε με προεδρικό διάταγμα το 1945 και η μετέπειτα θητεία της στον κυβερνητικό συνδικαλισμό, αλλά και οι άκαιρες και απροετοίμαστες απεργίες οδήγησε σε ποσοστά συμμετοχής του 7%.

Οι επιλογές αυτές νόθευσαν μια σειρά από θετικές ενέργειες της ΑΔΕΔΥ για πολλά ζητήματα, όπως είναι η θέση της στα σταθεροποιητικά προγράμματα, στα υπηρεσιακά συμβούλια, στο νομοσχέδιο για την ιδιωτικοποίηση της τηλεόρασης κ.λ.π.

Αυτές οι αποφάσεις, για λόγους αντικειμενικούς, αλλά και λόγους σκοπιμοτήτων των

διαφόρων παρατάξεων σε μεγάλο βαθμό έμειναν στα χαρτιά.

Φαίνεται όμως, ότι αυτή η πορεία δεν οδήγησε στην εξαγωγή της απαραίτητης πείρας. Διαβάζω από την εισήγηση του προέδρου στον απολογισμό το εξής απόσπασμα. Είναι εκείνο το απόσπασμα που επαναφέρει την ίδια λογική και την ίδια τακτική των αγώνων στην ΑΔΕΔΥ.

Όμως, συνάδελφοι το συνδικαλιστικό κίνημα και η ΑΔΕΔΥ δεν μπορεί να παραπαίει πια μεταξύ ενός ενιαίου φτωχολόγιου και των συλλογικών συμβάσεων εργασίας. Αυτό δεν μπορεί να γίνει συνάδελφοι. Δεν μπορούν να επαναληφθούν φαινόμενα να απεργεί σύσσωμη η ΟΛΜΕ και η ΑΔΕΔΥ να κάνει δέκα πέντε μέρες να βγάλει συμπαράσταση. Δεν μπορεί να απεργούν οι ΟΤΑ και να μην βγαίνει συμπαράσταση. Δεν μπορεί να απεργούν οι Ταμειακοί και να έρχονται να παρακαλάνε την ΑΔΕΔΥ και η ΑΔΕΔΥ να μην συμπαραστέκεται.

Δεν θέλω να αναφερθώ στο κομμάτι των διεθνών σχέσεων που κατά κανόνα κατέληγαν σε γαστρομαργικές επιδόσεις, αλλά και προπόσεις, αλλά θα τελειώσω με ένα πολύ σοβαρό, κατά την γνώμη μου, ζήτημα. Τελευταία γίνεται η προσπάθεια να παίζει η ΑΔΕΔΥ τον ρόλο ενός ιδιότυπου υποστηρικτή για συναίνεση σε εθνικές και αντιλαϊκές στρατηγικές.

Να, δυο συγκεκριμένα παραδείγματα, συνάδελφοι. Πρώτο, το καλοκαίρι από την κυβέρνηση Τζανετάκη, χωρίς να ρωτηθεί η ΑΔΕΔΥ, μπήκε στην απόφαση, που συγκροτείται μια επιτροπή από την ΓΣΕΕ, την ΑΔΕΔΥ, τον ΣΕΒ, τους ΕΒΕ, δεν ξέρω εάν είναι και η Ιερά Σύνοδος, για να βραβεύσει λείει τους καλύτερους επιχειρηματίες. Η διοίκηση της ΑΔΕΔΥ, αντί να επιστρέψει σαν απαράδεκτο αυτή την απόφαση, σιώπησε.

Δεύτερον, η ΑΔΕΔΥ μαζί με την ΓΣΕΕ και τον ΣΕΒ, αφήθηκε να συρθεί στο παζάρι των διερρευνητικών εντολών στις προηγούμενες ημέρες και των συναινετικών σκοπιμοτήτων, "των εθνικών κομμάτων".

Συνάδελφοι, ολοκληρώνω, νομίζω, ότι οι εργαζόμενοι θέλουν μια ΑΔΕΔΥ, μάλλον δεν θέλουν μια ΑΔΕΔΥ, που θα κινείται στα όρια του κρατικού μηχανισμού και στις όποιες παραλλαγές της αστικής πολιτικής, θέλουν μια ΑΔΕΔΥ, που θα έχει ολοκληρωμένη αντίληψη για το που πάει η δουλειά σήμερα, θέλουν μια ΑΔΕΔΥ που θα στέκεται με σεβασμό στις διαθέσεις των εργαζομένων που εκπροσωπεί, θέλουν μια ΑΔΕΔΥ, που θα χαράζει μια ολοκληρωμένη τακτική και στρατηγική στο συνδικαλιστικό κίνημα των δημόσιων υπάλληλων της πατρίδας μας. Ευχαριστώ».

Νίκος Καρανάσος
ΔΑΚΕ

«Συναδέλφισες και συνάδελφοι, η κριτική των πεπραγμένων της απερχόμενης διοίκησης της ΑΔΕΔΥ, δεν έχει απλά τα χαρακτηριστικά μιας αλγεβρικής άθροισης με τα γνωστά συν, πλην αλλά είναι προ πάντων ένα πολιτικοσυνδικαλιστικό γίγνεσθαι που προσπαθεί να οριοθετήσει πρακτικές, να ενισχύσει θεσμούς, να σφυρηλατήσει την ενότητα και τη συμφιλίωση στους εργαζόμενους στο δημόσιο και προ πάντων εάν υπάρχουν κατάλοιπα μισαλλοδοξίας με διαχωριστικές γραμμές και νοοτροπία του 19ου αιώνα, να καταδικαστούν.

Η ΔΑΚΕ Δημόσιου Τομέα, μπροστά σ αυτό το καμίνι της δημοκρατίας, που λέγεται κριτική των πεπραγμένων της ΑΔΕΔΥ, με αίσθημα ευθύνης και εντιμότητας θα κάνει την τοποθέτησή της σε κατεύθυνση προ πάντων, που δεν θα μηδενίζει τα όποια θετικά στοιχεία επιτεύχθηκαν στην τριετία που πέρασε. Και αυτή η επιλογή είναι συνειδητή, γιατί χρέος όλων μας είναι να ενισχύουμε τον κορυφαίο θεσμό του συνδικαλιστικού

κινήματος στο χώρο των δημοσίων υπαλλήλων.

Έτσι, λοιπόν, χονδρικά δεν θα παραγνωρίσουμε την γενική κατεύθυνση, για αγώνες, μπροστά στην κληρονομημένη επίθεση της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, κατά των εργαζομένων, με την ποινικοποίηση των αυξήσεων, σταθεροποιητικά προγράμματα, πράξεις νομοθετικού περιεχομένου, αλλά και το κτύπημα των συνδικαλιστικών αγώνων, με το άρθρο 4 και το περίφημο προσωπικό ασφαλείας.

Δεν θα παραγνωρίσουμε επίσης, την ιστορική απόφαση, την όχι ομόφωνη, για δυνάμωμα των κλαδικών αγώνων, ώστε να απεργλωβιστούν οι ευνοησισμένες συνδικαλιστικές δυνάμεις και να αποδράσουν από το ξερονήσι του λεγόμενου ενιαίου, γιατί η πρακτική της ΠΑΣΚ ήθελε μέσα από την ευαίσθητη θέση της ευθύνης της ΑΔΕΔΥ να δώσει άλλοθι, για στήριξη της κυβερνητικής πολιτικής.

Επίσης, θα χαιρέτισουμε τα άτολμα πλην αποφασιστικά βήματα, για ανάπτυξη πολυδιάστατων διεθνών σχέσεων και την αποκατάσταση των δεσμών, που είχαν τεχνικά διακοπή από την προηγούμενη μονοπαταξιακή διοίκηση της ΠΑΣΚ με την διεθνή των ελευθέρων συνδικάτων. Πρέπει με ευθύτητα να γνωρίσουμε όλοι, ότι η συμμετοχή της ΔΑΚΕ στην Εκτελεστική Επιτροπή της ΑΔΕΔΥ -δικαίωμα, που της είχε αφαιρεθεί παράνομα και ανήθικα από τις δυνάμεις που κόπτονται για προοδευτικότητα, δημοκρατικότητα και στήριξη της απλής αναλογικής, στην προηγούμενη τριετία- έδωσε μια άλλη διάσταση στο τριτοβάθμιο συνδικαλιστικό όργανο, που πέραν από πρόσωπα σηματοδότησε και καλλιέργησε τη συμφιλίωση, αλλά προ πάντων το γκρέμισμα των τεχνικών φραγμών, από τείχη και διαχωριστικές γραμμές. Κι αυτό πάντοτε με αγωνιστική παρουσία και συνέπεια στην συνδικαλιστική δεοντολογία και πρακτική.

Πέραν όμως από αυτά υπήρξαν επιλογές, πράξεις και παραλείψεις, από την πλειοψηφία της ΑΔΕΔΥ, που όχι απλώς δεν μας δίνουν το δικαίωμα της υπερψήφησης των πεπραγμένων, αλλά προ πάντων μας κατευθύνουν, προς αρνητική τοποθέτηση.

Και αυτό γίνεται αγαπητοί σύνεδροι, από πλευράς ΔΑΚΕ με πόνο ψυχής, γιατί καταψηφίζοντας τα πεπραγμένα της απερχόμενης διοίκησης, καταψηφίζουμε έστω και σ ένα ελάχιστο ποσοστό και τη ΔΑΚΕ, που συμμετείχε με περιορισμό στην διοίκηση της ΑΔΕΔΥ.

Εδώ πρέπει να τονιστεί, ότι αυτή η θέση είναι έξω και πάνω από πρόσωπα με τα οποία, άλλωστε όχι απλώς υπήρξε άριστη συνεργασία, αλλά αναπτύχθηκαν και ανθρώπινες σχέσεις, με σταθερούς και ανθρώπινους δεσμούς.

Η αρχή της θητείας της απερχόμενης διοίκησης μας βοήθη με μια βαριά παρακαταθήκη προειδοποίησης της καταψήφησης των πεπραγμένων, μιας διοίκησης, που είχε όλες τις δυνατότητες και τα μέσα, για να επιβάλλει ενιαία πολιτική και αγώνες λόγω του μονοπαταξιακού τους χαρακτήρα και για να επιτύχει θετικό έργο και όμως έκανε το αντίθετο.

Έτσι, η καταδίκη της συνδικαλιστικής πολιτικής της ΠΑΣΚ από τους εργαζόμενους στο δημόσιο με την επίσημη απόφαση της καταψήφησης των πεπραγμένων στο 26ο συνέδριο, όχι μόνο δεν έγινε πιλότος για την χάραξη μιας νέας πολιτικής και πρακτικής από την νέα διοίκηση της ΑΔΕΔΥ, αλλά χλευάστηκε και κτυπήθηκε πιασάπια με την πρώτη συνδικαλιστική πράξη, που ήταν η συγκρότηση του προεδρείου στην Εκτελεστική Επιτροπή της ΑΔΕΔΥ.

Ποιο ήταν το αποτέλεσμα ήταν γνωστό. Πρόεδρος, αντιπρόεδρος, οργανωτικός γραμματέας, ταμίας κ.λ.π. από την ΠΑΣΚ. Γενικός γραμματέας, αντιπρόεδρος από

Ενότητα και βέβαια, μη συμπλήρωση του προεδρείου, για να ισχύσει και η παγκόσμια πρωτοτυπία, μόνο η ΑΔΕΔΥ, μία τριτοβάθμια οργάνωση, να μην έχει συμπληρωμένο προεδρείο μέχρι την λήξη της θητείας της.

Εδώ οι λεγόμενες προοδευτικές παρατάξεις τα βρήκανε κατά το κοινώς λεγόμενο και έκαναν νομή της εξουσίας με τρόπο αρπακτικό και συνδικαλιστικά ιδιοτελή. Όχι μόνο αυτό, αλλά μία παράταξη είχε και το θάρρος να ισχυρίζεται ότι ήθελε αναλογικό και αντιπροσωπευτικό προεδρείο.

Αυτό μην νομιστεί ότι ήταν στιγμιαίο γεγονός και πρακτική, αλλά μεθοδευμένα εφαρμόστηκε διαχρονικά και όσες φορές από την παράταξη της ΔΑΚΕ ετέθη ζήτημα συγκρότησης του προεδρείου, του οποίου η επάνδρωση διαρκώς έφθινε ήταν η ίδια τακτική.

Και ακόμα μην νομιστεί, ότι είναι πρακτική περιορισμένης εμβέλειας, αλλά είχε ανάλογη και πολλές φορές προκλητική εφαρμογή και σε άλλα επίπεδα.

Δεν μπορεί παρά να μείνει στην ιστορία σαν καθαρή αντισυνδικαλιστική και αντιδημοκρατική πράξη, η συγκρότηση του προεδρείου της ΟΛΜΕ από τα ίδια πρόσωπα, που το συνέδριο λίγες μέρες πριν είχε καταδικάσει με ειδικό ψήφισμα, φαίνεται για να επιβραβευτούν οι απεργοσπαστικοί μηχανισμοί, του μεγαλειώδους αγώνα των καθηγητών, όταν άλλο όπλο για το σταμάτημα δεν υπήρχε παρά η παραίτηση, κρίση του προεδρείου των ίδιων προσώπων τις κρίσιμες αυτές μέρες.

Η παράταξη της ΔΑΚΕ είχε και έχει σαν γνώμονα την στήριξη των θεσμών και αυτό το απέδειξε σ' όλη την διάρκεια της θητείας της απερχόμενης διοίκησης, που παρά την μεθόδευση των δήθεν προοδευτικών και δημοκρατικών δυνάμεων να στηθεί στην γωνία του συνδικαλιστικού κινήματος με τις δημιουργίες διαχωριστικών γραμμών, είχε ζωντανή και διαρκή την παρουσία της στην Εκτελεστική Επιτροπή και στους αγώνες.

Έτσι, όσες φορές χρειάστηκε να στηριχτούν αγώνες, οι αποφάσεις και το κύρος των δημοσίων υπαλλήλων της ΑΔΕΔΥ, η μαχητική παρουσία ήταν διαρκής και έντονη.

Τι να πούμε όμως, για την παράταξη της ΠΑΣΚ και τον πρόεδρο της ΑΔΕΔΥ γι αυτή την τακτική τους, για στήριξη των αποφάσεων των αγώνων και του κύρους της ΑΔΕΔΥ; Τι να πρωτοθυμηθούμε;

Αναφερόμαστε στο κορυφαίο γεγονός του εορτασμού της Πρωτομαγιάς απ' όλους τους εργαζόμενους με συνδιοργάνωση της ΑΔΕΔΥ και του ΕΚΑ. Ποια ήταν η θέση του προέδρου της ΑΔΕΔΥ σε αυτή την κορυφαία συνδικαλιστική, πολιτική πράξη, που έδινε τη διάσταση της ενότητας των εργαζομένων για όσα κοινά προβλήματα έχουν; Που έδινε τη διάσταση της καταδίκης της πρακτικής της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ για τα φερέφωνα της στη ΓΣΕΕ, για την ωμή παρέμβαση στο συνδικαλιστικό κίνημα;

Που έδινε την διάσταση καταδίκης τους ρουσφετιού, των σκανδάλων και της ρεμούλας, όπως το συνδικαλιστικό κίνημα απαιτούσε;

Είναι γνωστή, αρνήθηκε να εκπροσωπήσει την ΑΔΕΔΥ, γιατί δεν ήταν δυνατόν να υποστηρίξει θέσεις, που δεν τις πίστευε όπως δήλωσε, αλλά ποια ήταν η θέση της παρατάξης της Ενότητας, όταν τέθηκε πρόταση μομφής γι αυτή την πρωτοφανή ενέργεια του προέδρου της ΑΔΕΔΥ; Που έβαζε πάνω απ όλα το κομματικό και παραταξιακό συμφέρον και ποδοπατούσε αποφάσεις, κύρος, αλλά και αγώνες του συνδικαλιστικού κινήματος;

Και εδώ η θέση και το αποτέλεσμα γνωστό. Η πρακτική του Πόντιου Πιλάτου, για να

διατηρηθούν τα κεκτημένα ιερατεία, που μέσω αυτών, να μπορεί να χαλιναγωγείται το συνδικαλιστικό κίνημα των δημοσίων υπαλλήλων με τους γνωστούς χαλαρούς θεσμούς του.

Έτσι λοιπόν, για άλλη μια φορά χάθηκε η ευκαιρία να γίνει μια τομή στο τριτοβάθμιο όργανο της ΑΔΕΔΥ που θα έχει κατεύθυνση εξυγιαντική και συνεπούς στήριξης των θεσμών και των οργάνων του συνδικαλιστικού κινήματος.

Ποιες ήταν οι συνέπειες αυτών των τακτικών και των πράξεων; Οι απεργοσπαστικοί μηχανισμοί και ο ευνουχισμός των αγώνων των δημοσίων υπαλλήλων να έχουν όχι μόνο το πνεύμα και την δράση τους, αλλά προ πάντων το κύρος των κορυφαίων αξιωμάτων, για να κάνουν καλύτερα την δουλειά τους.

Ερχόμαστε τώρα στην πολιτική που χάραξε η ΑΔΕΔΥ σχετικά με τους κλαδικούς αγώνες.

Ο πρόεδρος της ΠΑΣΚΕ, ο πρόεδρος της ΑΔΕΔΥ και η παράταξη της ΠΑΣΚ πρότειναν ότι δεν υπάρχει άλλη διέξοδος στο πρόγραμμα λιτότητας της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, παρά μόνο μέσα από το λεγόμενο ενιαίο μισθολόγιο, αυτό το ξερονήσι, από το οποίο όλοι οι δημόσιοι υπάλληλοι προσπαθούσαν να αποδράσουν.

Η επιλογή αυτή είχε συγκεκριμένη στρατηγική και είχε την στρατηγική γιατί η κατεύθυνση και οι αποφάσεις της τριτοβάθμιας οργάνωσης της ΑΔΕΔΥ ήταν να ενισχύσουν αυτούς τους αγώνες, που και ευελιξία είχαν και δυναμισμό.

Εδώ υπάρχουν πάμπολλες αποδείξεις, ενδείξεις, αλλά και πρακτικές, οι οποίες πραγματικά, αφού θα ήθελαν τον πρόεδρο της ΑΔΕΔΥ πρωτοστάτη και εκείνον ο οποίος θα κρατούσε τον αγώνα των κλαδικών ομοσπονδιών, όχι με ιδιαίτερα κλαδικά χαρακτηριστικά, αλλά τα χαρακτηριστικά εκείνα, που ήθελαν να βάλουν τους εργαζόμενους στην γωνιά και μονόπλευρα να πληρώνουν το λεγόμενο σταθεροποιητικό πρόγραμμα, εκεί πλέον τα πράγματα είχαν δυσκολέψει αφάνταστα.

Όλοι οι συνάδελφοι, γνωρίζουμε ποια ήταν η πρακτική της ΠΑΣΚ μέσα από αυτούς τους κλαδικούς αγώνες.

Η παράταξη της ΔΑΚΕ λοιπόν, επειδή αυτή η επιλογή δεν ήταν επιλογή μιας παράταξης, αλλά ήταν επιλογή και αποφάσεις του τριτοβάθμιου συνδικαλιστικού οργάνου της ΑΔΕΔΥ πρέπει να πει ευθαρσώς ότι τόσο ο πρόεδρος με το κύρος του θεσμού, όσο και η παράταξη της ΠΑΣΚ τορπίλισαν αυτή την επιλογή.

Έτσι λοιπόν, εμείς σαν παράταξη καταδικάζουμε ένα αποφασιστικό και κορυφαίο γεγονός, γιατί εάν αυτοί οι κλαδικοί αγώνες δεν είχαν γίνει, τότε το συνδικαλιστικό κίνημα μπορούμε να πούμε ότι θα είχε χάσει πάρα πολλά από την δράση του.

Τελειώνοντας, θέλω να σημειώσω, ότι για μας θετικό αποτέλεσμα είναι η χρήση των οικονομικών φραγμάτων της ΑΔΕΔΥ και δεν διστάζουμε να πούμε, για όλη την Εκτελεστική Επιτροπή, αλλά και ιδιαίτερα για τον ταμία, ότι η καλή χρήση, η συνετή χρήση δίνει παράδειγμα προς μίμηση όχι μόνο στο συνδικαλιστικό κίνημα, αλλά και στις κυβερνήσεις και σε αυτούς που κατασπατάλησαν με σκάνδαλα και με ρεμούλες το χρήμα του ελληνικού λαού. Ευχαριστώ».

Κ. Θύμης
Ενωτική
Αγωνιστική
Κίνηση

«Συναδέλφισσες και συνάδελφοι, πιστεύω, ότι μια μονοσήμαντη τοποθέτηση πάνω στον απολογισμό δεν δίνει απάντηση στα ζητήματα του αύριο και στην στάση του συνδικαλιστικού κινήματος.

Μέσα από την τοποθέτησή μας θέλουμε να αναδείξουμε τόσο τα θετικά σημεία της

δράσης της διοίκησης, αλλά επίσης να επισημάνουμε τα αρνητικά σημεία αυτής της τριετίας και να τα συνδέσουμε με την προοπτική.

Συναδέλφισσες και συνάδελφοι, παρατηρήσαμε την προηγούμενη τριετία μια κατ' αρχήν υπονόμευση θα έλεγα των αποφάσεων του 26ου συνεδρίου στη λογική της συγκρότησης των όποιων αντιπολιτευτικών μετώπων, στη λογική των μικροπολιτικών επιδιώξεων των παρατάξεων.

Είναι γνωστό ότι το 26ο συνέδριο είχε ιεραρχήσει ως διεκδικητικούς στόχους του συνδικαλιστικού κινήματος την άρση των ανισοτήτων του ενιαίου μισθολογίου, τα πολιτικά δικαιώματα, το δημοσιοϋπαλληλικό κώδικα.

Αντί αυτών είδαμε να ιεραρχούνται μέσα από αποφάσεις των γενικών συμβουλίων της ΑΔΕΔΥ διεκδικητικά πλαίσια και στόχοι, που υποβάθμιζαν αυτά τα κορυφαία ζητήματα, για το δημοσιοϋπαλληλικό κίνημα, στη λογική μη ρεαλιστικών επιδιώξεων, με τελικό αποτέλεσμα την αναξιοπιστία και την αφερέγγυότητα της ΑΔΕΔΥ στο δημοσιοϋπαλληλικό κίνημα.

Είναι χαρακτηριστικά τα ποσοστά συμμετοχής σε μια σειρά από απεργιακούς αγώνες στην κρίσιμη περίοδο 87-88, είναι χαρακτηριστικό το πως θυσιάστηκαν αυτά τα διεκδικητικά πλαίσια, που είχε το 26ο συνέδριο, για να συγκροτήσει η ΑΔΕΔΥ με άλλες κοινωνικές τάξεις και ομάδες, που δεν έχουμε συγκλίνοντα συμφέροντα αντιπολιτευτικά μέτωπα, με γιατρούς, με εμπόρους, με όποιους άλλους αν θέλετε, έξω και πέρα με τις συνεργασίες με τους εργαζόμενους και την εργατική τάξη, έξω και πέρα από διαδικασίες, που θα αναδείκνυαν τα ουσιαστικά προβλήματα των εργαζομένων.

Αυτό είναι το ένα χαρακτηριστικό σημείο της κριτικής στην απερχόμενη διοίκηση. Έχει να κάνει αυτό με τις επιλογές των παρατάξεων, που κατά πλειοψηφία είχαν υιοθετήσει αυτά τα διεκδικητικά πλαίσια στο γενικό συμβούλιο της ΑΔΕΔΥ, ανατρέποντας κατά την άποψή μας την ιεράρχηση που έβαζε το 26ο συνέδριο.

Ένα δεύτερο σημείο είναι ότι κάτω από αυτή την λογική, την λογική των αιτημάτων δηλαδή, χωρίς συγκεκριμένο πολιτικοσυνδικαλιστικό πλαίσιο επιχειρήθηκε να μπει από την πίσω πόρτα και στο δημοσιοϋπαλληλικό κίνημα όπως έγινε και αλλού η αποϊδεολογικοποίηση των αγώνων, του λαϊκού κινήματος και του συνδικαλιστικού κινήματος ειδικότερα.

Επιχειρήθηκε δηλαδή, να περάσει η λογική συνολικά στους εργαζόμενους, ότι τα μόνα προβλήματα, που έχουν είναι δραχμικά, όχι πως δεν είχαν, επιχειρήθηκε δηλαδή, να αποσυνδεθούν οι διεκδικητικοί αγώνες, με τους ευρύτερους αγώνες του λαϊκού κινήματος, για τα ζητήματα της παραγωγικής ανασυγκρότησης της χώρας, της ανάπτυξης, της εθνικής ανεξαρτησίας, της δημοκρατίας του εκσυγχρονισμού.

Είναι χαρακτηριστικό συνάδελφοι, θα κάνω μια μικρή αναφορά, τι έλεγε το διεκδικητικό πλαίσιο που κατέθεσε η παράταξή μας στις 24.10.88 στο Γενικό Συμβούλιο της ΑΔΕΔΥ. Αρχίζει μια συνδικαλιστική χρονιά. Έλεγε ότι η αποψίλωση των διεκδικήσεων από τα πολιτικά και κοινωνικά τους χαρακτηριστικά καθιστά αδύνατη την διαμόρφωση μιας ενιαίας στρατηγικής με αποτέλεσμα τον περιορισμό της συνδικαλιστικής δράσης στον στενό κλαδικό ορίζοντα.

Η δράση αυτή εύκολα εξουδετερώνεται, οι όποιες πρόσκαιρες ποσοτικές κατακτήσεις εύκολα αναιρούνται, το συνδικαλιστικό κίνημα εύκολα παραγκωνίζεται και καθλώνεται στο περιθώριο των εξελίξεων.

Η πολιτική και κοινωνική διάσταση των διεκδικήσεων είναι εκείνη που κατοχυρώνει τις συνδικαλιστικές κατακτήσεις, που αξιώνει τους συνδικαλιστικούς αγώνες, που

αναγορεύει το συνδικαλιστικό κίνημα σε πολιτικό θεσμό, σε μοχλό των κοινωνικοπολιτικών διεργασιών. Και από πίσω ένα διεκδικητικό πλαίσιο ταυτόσημο με εκείνο που ψηφίστηκε περίπου.

Και ποια ήταν συνάδελφε, η επιλογή αυτών των παρατάξεων και αυτών των συναδέλφων, που σήμερα έρχονται και κάνουν κριτική αποϊδεολογικοποίησης των αγώνων, για το ότι το συνδικαλιστικό κίνημα πρέπει να έχει μια ευρύτερη πολιτικοσυνδικαλιστική αντίληψη, να τοποθετείται στην βάση στο τι συμβαίνει στο διεθνές περιβάλλον και ποια είναι η συγκυρία στην χώρα μας.

Στη λογική να μπει η παρατάξη μας στη γωνία, στη λογική της συγκρότησης των αντιπολιτευτικών μετώπων, ψήφισαν κόντρα σ' αυτό το συγκεκριμένο και ολοκληρωμένο διεκδικητικό πλαίσιο.

Από την άλλη μεριά δεν μπορούμε να μην αναγνωρίσουμε τις θετικές κατακτήσεις, για να μην μηδενίσουμε και την δική μας προσφορά και αγώνες, μέσα από τις συγκροτημένες παρεμβάσεις της ΑΔΕΔΥ σε μια σειρά ζητήματα, είτε αφορούν το νόμο 1735, είτε αφορούν τα πολιτικά δικαιώματα, είτε αφορούν μια σειρά άλλες θεσμικές κατακτήσεις.

Θέλουμε όμως, να επιστημόνουμε την ευθύνη αυτών των παρατάξεων, που εμείς τις θεωρούμε ότι ανήκουν στον προοδευτικό χώρο, για το ότι έστρωσαν το χαλί για την τρίμηνη συγκυβέρνηση, για το ότι δεν έδωσαν τη δυνατότητα, μέσα από την γενικότερη δράση στο συνδικαλιστικό κίνημα να δημιουργηθεί εκείνη η δυναμική, που θα απέτρεπε σημειωμένες λύσεις σε κυβερνητικό επίπεδο.

Αν σήμερα θέλουμε να κάνουμε κριτική στις συναινέσεις με όλους και για όλα, σήμερα πρέπει να κάνουμε και την δικιά μας αυτοκριτική σαν παρατάξη και συνολικά όλες οι παρατάξεις -και εμείς συνάδελφοι, μέσα από τις δικές μας διαδικασίες την έχουμε κάνει- και περιμένουμε και την δικιά σας.

Την κάναμε συνάδελφοι. Έχουμε καταθέσει τα ντοκουμέντα μας, τις συνδιασκέψεις μας και τα λέμε και τώρα και απευθυνόμαστε σε σας, για τα ζητούμενα, το αύριο.

Συνάδελφοι, εάν όλα αυτά ήταν μονάχα στο ιδεολογικό επίπεδο, εάν δεν συνέβαιναν και πρακτικές πολύ επικίνδυνες στο συνδικαλιστικό κίνημα, τότε θα μπορούσαμε να συζητάμε ίσως πιο καλύτερα.

Παρατηρήσαμε το τρίμηνο που πέρασε, τις χειρότερες λογικές του κυβερνητικού συνδικαλισμού, που ξεπερνούν και τις δικές μας άσχημες εποχές και περιόδους, γιατί έχουμε κάνει και εμείς τα λάθη μας.

Παρατηρήσαμε δηλαδή, συνάδελφοι, στο θέμα των υπηρεσιακών συμβουλίων το μπλοκάρισμα της συνεδρίασης των συνδικαλιστικών οργάνων σ' όλα τα επίπεδα, στα πρωτοβάθμια, στα δευτεροβάθμια, στην ΑΔΕΔΥ, για να μην τοποθετηθεί το συνδικαλιστικό κίνημα στην επιχειρούμενη επέλαση των συντηρητικών δυνάμεων στη δημόσια διοίκηση, για να μην αντισταθεί το συνδικαλιστικό κίνημα σε εκείνο το νομοσχέδιο που έλεγε, ότι ο ένας, ο Υπουργός θα ξηλώνει τους πάντες στη δημόσια διοίκηση.

Είδαμε συνάδελφοι, στο τρίμηνο που πέρασε τους υπερασπιστές της αυτονομίας του συνδικαλιστικού κινήματος σ' όλα τα επίπεδα, να δέχονται την κατάφορη παραβίαση της αυτονομίας της ΑΔΕΔΥ, ως τριτοβάθμιου συνδικαλιστικού οργάνου, όταν ένα άλλο τριτοβάθμιο συνδικαλιστικό όργανο έκανε ωμή παρέμβαση στις θέσεις της ΑΔΕΔΥ, για τα υπηρεσιακά συμβούλια.

Μπορεί να μη σας αρέσουν, μπορεί να συμμορφωθείτε στο μέλλον. Είπαμε συνάδελφοι, ότι αυτά είναι μόνο μερικά από εκείνα που παρατηρήσαμε τον τελευταίο καιρό σαν αρνητικά φαινόμενα, γιατί παρά τις διαφωνίες μας πολλές φορές, είχαμε επικροτήσει τη στάση της ΑΔΕΔΥ, όταν με αντανάκλαστικά και νεύρο απαντούσε στα επίκαιρα ζητήματα, που διαπερνούσαν και το συνδικαλιστικό κίνημα και την πολιτική ζωή της χώρας.

Είδαμε όμως, αυτά τα αντανάκλαστικά και αυτό το νεύρο να χάνονται τον τελευταίο καιρό. Με ευθύνη ορισμένων παρατάξεων της ΔΑΚΕ και της Δημοσιοϋπαλληλικής Ενότητας. Τι έκανε η ΑΔΕΔΥ για παράδειγμα για την έκδοση του ΣΟΜΑΡ;

Ποια ήταν η ευαισθησία της, όταν δεν ξεχνούσε ποτέ να καταγγείλει και καλά έκανε, την οποιαδήποτε καταπάτηση των ατομικών δικαιωμάτων των πολιτών. Ποια ήταν η αντίδραση της ΑΔΕΔΥ στην επιδότηση των αλευροβιομηχανών; Ποια ήταν η αντίδραση της ΑΔΕΔΥ και με πόση καθυστέρηση στις αυξήσεις των τιμών; Ποια ήταν η αντίδραση της ΑΔΕΔΥ και ευτυχώς σώθηκε η τιμή της θα έλεγα, στο Γενικό Συμβούλιο, που έγινε τελευταία με αυτό το ψήφισμα, όταν εκχωρήθηκε το δικαίωμα των μαζικών μέσων ενημέρωσης της ιδιωτικής τηλεόρασης στα μεγάλα εκδοτικά συγκροτήματα και μια σειρά άλλα τέτοια θα μπορούσε να αναφέρει κανείς.

Εν πάση περιπτώσει, συνάδελφοι και για να τελειώσω. Οι προκλήσεις του αύριο είναι μπροστά μας, το '92 και η ευρωπαϊκή ολοκλήρωση μπορεί είτε να είναι μία επίθεση του κεφαλαίου, για την ανασυγκρότησή του, μπορεί όμως, με βάση τους δικούς μας αγώνες, τις συγκλήσεις σε κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο και τις ταξικές συνεργασίες μέσα από εκεί, τις συνεργασίες μας στο εσωτερικό και στο εξωτερικό, να δημιουργήσουμε όρους, ώστε ο αναγκαιός εκσυγχρονισμός να μην γίνει ανταρχικός, να μην γίνει σε βάρος των εργαζομένων, να γίνει υπέρ των εργαζομένων.

Και επειδή αυτά τα ζητήματα, έχουν να κάνουν με τον προγραμματισμό και έχουν να κάνουν με την προοπτική, θα ξανατοποθετηθούμε προκαλώντας όλες τις παρατάξεις να τοποθετηθούν επάνω σ' ένα τέτοιο διεκδικητικό πλαίσιο. Σας ευχαριστώ.»

Σ. Σαΐτης
Αγωνιστική
Συνεργασία

«Συνάδελφοι, η ηγεσία της ΑΔΕΔΥ είναι γεγονός, ότι δεν έφτασε ποτέ στα εκφυλιστικά φαινόμενα, που παρουσιάστηκαν στην ηγεσία της άλλης τριτοβάθμιας συνδικαλιστικής οργάνωσης.

Τήρησε τους δημοκρατικούς κανόνες, πρόβαλε ορισμένα αιτήματα και πήρε σε αρκετά ζητήματα θετικές θέσεις. Όμως, με κανένα τρόπο δεν ξέφυγε από την σφαίρα της συνυπευθυνότητας, στις σταθεροποιητικές απαιτήσεις.

1. Ένωθε εμφανή αλληργία στις κλαδικές κινητοποιήσεις.
2. Υιοθέτησε άκριτα τους σταθεροποιητικούς μηχανισμούς του λεγόμενου ενιαίου μισθολογίου.
3. Οι όποιες απεργίες κινήθηκαν ακριβώς σ' αυτή την πρακτική, που τελικά είχαν μέσα τους την εγγενή αντίφαση, απορρίπτουμε τα σταθεροποιητικά μέτρα, αλλά ζητάμε βελτίωση της θέσης μας, μέσα από τους μηχανισμούς της σταθεροποίησης και το νέο μισθολόγιο.

Είναι μάλιστα χαρακτηριστικό ότι και στον απολογισμό που μας παρουσιάζεται από το Γενικό Συμβούλιο της ΑΔΕΔΥ, αυτή η τακτική μένει ανοικτή, ενώ το ζήτημα των συλλογικών συμβάσεων εργασίας, αντί να ζητείται η επιβολή του στην πράξη

περιορίζεται σε μισόλογα για την επικύρωση της 151. Είναι ακόμα σημαδιακό ότι στις εισηγήσεις δεν υπάρχει συγκεκριμένος αγωνιστικός στόχος, για αύξηση στους βασικούς μισθούς.

4. Ανοιξε κερκόπορτες για να γίνουν αποδεκτές από το συνδικαλιστικό κίνημα ακόμα πιο αντιλαϊκές επιλογές, όπως η σύνδεση μισθού παραγωγικότητας, όπου για παράδειγμα εμπαικτικά στις εισηγήσεις, απαιτείται η πλήρης εφαρμογή τους.

Συνάδελφοι, μέχρι σήμερα τα σταθεροποιητικά προγράμματα, οι πιο ακραίες απαιτήσεις της ολιγαρχίας δεν μπόρεσαν να εφαρμοστούν αποτελεσματικά. Αυτό οφείλεται στους δικούς μας αγώνες και αντιστάσεις.

Σε μας που περιφρονητικά ορισμένοι, αποκαλούν τους αγώνες μας, της ΔΕΗ, της ΕΑΣ, της ΟΛΜΕ, αγώνες συντεχνιών, μπροστά σ' αυτή την κατάσταση το σύστημα αποκάλυπτα σαρώνει τους όρους της παλιάς κομματικής αντιπαράθεσης και συγκεντρώνει όλες τις δυνάμεις του, ακόμα και τις πιο έσχατες κρυμμένες εφεδρείες του σε μία άνευ επιχείρηση επιβολής ενός νεοσυντηρητικού προγράμματος καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων.

Βασικό ζητούμενο είναι να ικανοποιηθούν οι όροι της νέας διείσδυσης του ξένου κεφαλαίου στην Ελλάδα, για μια βαθιά συνολική υποβάθμιση του κόσμου της εργασίας στο εγχώριο σύστημα.

Η περίφημη μέχρι χθες διαχωριστική γραμμή χρησιμοποιήθηκε σαν εμπόρευμα, περισσότερο, σαν διαπραγματευτικό ατού στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων.

Συνάδελφοι, υπάρχει ένα σοβαρό ζήτημα. Το ζήτημα του σήμερα, πως θα αντιδράσουμε. Αυτό είναι το ζητούμενο για μας. Εδώ προβάλλουν δύο τακτικές, η πρώτη τακτική να προβάλλουμε τα αιτήματά μας και στον ένα ή στον άλλο βαθμό να τα διεκδικούμε, χωρίς όμως να αμφισβητούμε τους βασικούς προσανατολισμούς της συνολικής πολιτικής, χωρίς να αμφισβητούμε την σημερινή εξουσία και τις δήθεν εθνικές ανάγκες.

Η δεύτερη τακτική να αντισταθούμε συνολικά σ αυτή την ψευτοεργητική πολιτική, να παλέψουμε για τα αιτήματά μας, μέσα από μία αναμέτρηση, που θα βάλει το αίτημα μιας άλλης δημοκρατικής εξουσίας των εργαζομένων, που θα ξαναμπάζει δυναμικά και ανανεωμένα μέσα στην κοινωνία τα πιο μεγάλα οράματα και τις αξίες του κόσμου της εργασίας.

Εμείς προειδοποιούμε, η πρώτη τακτική στις μέρες μας είναι καταστροφική και οδηγεί αλυσοδεμένους τους εργαζόμενους στην πιο βαριά ήττα. Οι ηγεσίες της ΔΑΚΕ και της Δημοσιούπαλληλικής Ενότητας με τον δικό τους τρόπο και τις διαφορετικότητες βέβαια, η κάθε μια απάντησαν, ναι στην πρώτη τακτική.

Η ηγεσία της ΠΑΣΚΕ πιο έμπειρη και ξέροντας καλά την τέχνη της ενσωμάτωσης απάντησε με την πιο ραφιναρισμένη εκδοχή πάλι ναι, να αντισταθούμε λέει η ηγεσία της ΠΑΣΚ. Θα αγωνιστούμε. Ναι, λέει. Αλλά εμείς ρωτάμε με ποια πολιτική θα αντισταθείτε; Αυτή που δεν αμφισβητεί την εξουσία; Ας το πούμε καθαρά, το ζητούμενο σήμερα, δεν είναι η κινητοποίηση της κοινωνικής αριστεράς με τους όρους της πολιτικής δεξιάς, είναι η χειραφέτηση της κοινωνικής αριστεράς από την αστική ιδεολογία, τις επιδράσεις και τις παραλλαγές της, είναι η συγκρότηση ενός γνήσιου αντισυντηρητικού μετώπου, που θα συνθέτει μέσα από την πιο άμεση ιστορική αναμέτρηση, που καλούμαστε να δώσουμε μια νέα σύγχρονη αριστερή πρόταση εξουσίας.

Αυτός είναι ο κόσμος σου, αυτή είναι η προοπτική και η αποστολή που σου αξίζει και

σένα αντιπρόσωπε της ΑΚΕΔ, της Ενότητας, της ΠΑΣΚΕ. Αυτή η αισιοδοξία ταιριάζει και δικαιώνει τις αγωνιστικές μας παραδόσεις.

Οι σημερινές συνδικαλιστικές ηγεσίες με μανούβρες και ελιγμούς, με ψευτοεπιχειρήματα του στυλ σε εξέλεξε η ΠΑΣΚ, που πας; Ή εδώ μιλάμε για οικονομικά αιτήματα και δεν κάνουμε πολιτική, προσπαθούν να εκλέξουν μια νέα σταθεροποιητική ΑΔΕΔΥ. Εσύ πως θα απαντήσεις; Πως θα σεβαστείς τις πραγματικές διαχωριστικές γραμμές, που σε στείλαμε στο συνέδριο; Πως θα απαντήσεις στην πρόσκληση μιας νέας εθνικοφροσύνης που σε νομιμοποιεί πλέον να φοράς κόκκινες, πράσινες και μπλε κονκάρδες, αλλά σου επιβάλλει-θέλει να σου επιβάλλει-να κατανοείς τα σύγχρονα προβλήματα τάχα της εθνικής οικονομίας, αυτό που όλοι είπαν και κύρια το έκφρασε με τον καλύτερο τρόπο ο Λεωνίδας Κύρκος, όταν είπε, να σεβαστείτε, ότι η οικονομία πάει από το κακό στο χειρότερο, παραλείποντας με τον πιο αισχρό τύπο να πει, ότι τα κέρδη των βιομηχάνων πάνε από το καλό στο καλύτερο.

Στο γρήγορο κτύπημα που προσανατολίζεται η αστική τάξη, γιατί εκεί προσανατολίζεται, στο γρήγορο πεντάμηνο κτύπημα, ώστε με αιφνιδιασμούς να εκμεταλλευτεί την δική μας υστέρηση, η απαίτηση πρέπει να είναι ή γρήγορη στην στράτευση μας σ' ένα γνήσιο, ενιαίο, αντισυντηρητικό μέτωπο, που θα ξαναβάλει με τους πιο σύγχρονους όρους την απαίτηση για μια νέα δημοκρατική εξουσία.

Και εάν αυτή η γραμμή δεν μπορεί να πλειοψηφήσει σήμερα σ' αυτή την αίθουσα, θα πλειοψηφήσει σήμερα στην κοινωνία, στα συνδικάτα, στις ομοσπονδίες. Γι αυτό το πράγμα είμαστε σήμερα και να είσατε σίγουροι.

Αγαπητοί συνάδελφοι, πριν προχωρήσω στην κριτική πεπραγμένων, θεωρώ υποχρέωσή μου να σταθώ σε ορισμένα φαινόμενα των καιρών του συνεδρίου.

Πρώτον, βρίσκω ότι οι εργασίες, όπως εξελίχθηκαν μέχρι τώρα δεν ανταποκρίνονται στις απαιτήσεις του σήμερα. Το 1989 υπαγορεύει μια άλλη ποιότητα συνεδρίου, όπου οι διάφορες τάσεις διαλέγονται ώριμα και υπεύθυνα, μακριά από μικροπολιτικές θεωρήσεις και σκοπεύσεις, όπου οι διάφορες τάσεις συζητούν, για να βρουν τις συγκλήσεις εκείνες, που θα επιτρέψουν την χάραξη μιας συνδικαλιστικής πολιτικής του τριτοβάθμιου οργάνου, στην οποία θα αντικαθρεπτίζεται στον ένα ή στον άλλο βαθμό η γνώμη και τα συμφέροντα της μεγάλης πλειοψηφίας των δημοσίων υπαλλήλων.

Αντιπαρέρχομαι την μικροπολιτική προσπάθεια, για την μη νομιμοποίηση των συνέδρων της ΠΟΕΔΗΝ και την περιφρόνηση του σώματος από σύνεδρο της ΠΟΕΔΗΝ.

Δεύτερο, με βρίσκει αντίθετο η αντιμετώπιση του σημαντικού γεγονότος του σχηματισμού κυβέρνησης κοινής αποδοχής, από μία πλευρά δέκα πέντε, δέκα επτά συνέδρων.

Θεωρώ, ότι δεν είναι ώριμη πολιτική εκτίμηση η αργιστική καταδίκη της πολιτικής σύγκλησης και της δημιουργίας μεταβατικού σχήματος για την στήριξη του Συνασπισμού και του ΚΚΕ.

Η εκ των προτέρων ασυμφωνία να συμμετέχουν ή να στηρίζουν οι κομμουνιστές ένα κυβερνητικό σχήμα, όταν δεν συνοδεύεται από ρεαλιστική πρόταση, συνιστά πολιτική θέση, που θέλει τους αριστερούς, όχι στο προσκήνιο, αλλά στην γωνία.

Η θέση αυτή, δείχνει έλλειψη εμπιστοσύνης στις αστείρευτες δυνάμεις της αριστεράς, τις δυνατότητες ελέγχου των πράξεων της κυβέρνησης από το λαϊκό κίνημα και εν κατακλείδι προδίδει ηττοπάθεια και πανικό, που μπορεί να δικαιολογείται από τα

ιστορικά βιώματα της αριστεράς, έρχεται όμως, σε αντίθεση με την αγωνιστική μας διάθεση και την συσσωρευμένη εμπειρία της αριστεράς.

Φυσικά, τέτοια θέση δεν αφήνει περιθώρια το συνδικαλιστικό κίνημα να δράσει δημιουργικά, για τους εργαζόμενους.

Μπαίνοντας στην κριτική του διοικητικού απολογισμού, νομίζω, ότι πρέπει να μεταφερθεί ξανά στους συνέδρους από το βήμα του συνεδρίου, μια μεγάλη κουβέντα, που ακούστηκε από τα χείλη του προέδρου της ΓΣΕΕ το πρωί, ότι το συνδικαλιστικό κίνημα δεν πρέπει να γίνει θλιβερό δεκανίκι μιας ορισμένης κυβέρνησης. Παίρνω αφορμή από την ρήση αυτή να πω, ότι η καταδίκη του κυβερνητικού συνδικαλισμού, πρέπει να συνοδεύεται από σωστή εκτίμηση της πραγματικότητας, από το τριτοβάθμιο όργανο, κάθε φορά που καλείται να επιλέξει πως θα δράσει.

Ο απολογισμός, αν και περιέχει θετικές πλευρές, όμως σε ορισμένα σημεία κάνει προσπάθεια συγκαλυμμένα να εξωραΐσει την πραγματικότητα, που διαμόρφωσε η πολιτική των κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ.

Πιο συγκεκριμένα: Ενώ σωστά τοποθετείται απέναντι στο σταθεροποιητικό πρόγραμμα, το γνωστό πρόγραμμα λιτότητας, αφήνει να εννοηθεί, ότι η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ εισήγαγε εκσυγχρονιστικούς θεσμούς κ.λ.π. Η γνώμη μου είναι, ότι μια τέτοια τοποθέτηση δικαιώνει την πρωινή τοποθέτηση του κυρίου Κακλαμάνη, που εγώ εκτιμώ πως ήταν σε πολλά σημεία αντίστροφη της πραγματικότητας. Όταν οργανώνουμε την δράση μας, πρέπει να λαβαίνουμε σοβαρά υπόψη μας τις διαθέσεις των εργαζομένων, τις οποίες πρέπει να διαμορφώνουμε σε αγωνιστική κατεύθυνση.

Δεν μπορούμε ωστόσο με διοικητικό τρόπο να βάζουμε σε καλούπια την δράση των εργαζομένων. Δεν μπορείς για παράδειγμα να ζητάς από τους εργαζόμενους να διεκδικήσουν τα οικονομικά τους αιτήματα, μόνο μέσα από την ΑΔΕΔΥ. Ο κομπορμισμός στην δράση θα οδηγήσει σε παράλυση το κίνημα.

Διεκδικούμε μέσα από τα σωματεία, τις ομοσπονδίες, την ΑΔΕΔΥ, χρησιμοποιώντας όλες τις μορφές πάλης και αξιοποιώντας κάθε μέσο που συσπειρώνει ευέλικτη πολιτική τακτική, όταν θα συνοδεύεται από την σωστή εκτίμηση της πραγματικότητας και σωστά αιτήματα, μπορεί να συνεπάρεται τους εργαζόμενους και να ανεβάσει το κύρος των οργάνων. Μπορεί να είναι αποτελεσματική.

Εδώ θα πρέπει να πούμε, πως απαραίτητος όρος είναι η ενότητα στην δράση. Να σημειώσω δηλαδή, ότι δεν αρκεί να παίρνεις απόφαση για απεργία, χρειάζεται και μία άλλη απόφαση από ορισμένους. Απόφαση να μην υπονομευτεί η απεργία.

Πολλά θα μπορούσε να πει κανείς για τον απολογισμό της ΑΔΕΔΥ, είμαστε φαντάζομαι σύμφωνοι όλοι μας, ότι η ΑΔΕΔΥ έδρασε σε σωστή κατεύθυνση. Η δράση της μπορεί να μην ήταν σε ορισμένες περιπτώσεις αποτελεσματική, δεν ήταν όμως αρνητική. Είναι στο χέρι μας να προσέξουμε περισσότερο την δράση μας, είναι στο χέρι μας να παλέψουμε καλύτερα και να προωθήσουμε περισσότερο τα αιτήματα των δημοσίων υπαλλήλων».

Οι αποφάσεις του συνεδρίου

Ολόκληρο το κείμενο των αποφάσεων του συνεδρίου έχει ως εξής:

Το 27ο συνέδριο της ΑΔΕΔΥ συνεντιμώντας τα οξυμένα προβλήματα των εργαζομένων, τη διεθνή συγκυρία και τις πολιτικές εξελίξεις στον τόπο μας, επισημαίνει την ανάγκη αναβάθμισης του πολιτικού και συνδικαλιστικού λόγου και ενίσχυσης των κοινωνικοπολιτικών παρεμβάσεων του σ.κ.

Οι προκλήσεις των καιρών καθιστούν αναγκαία την κατοχύρωση της αυτόνομης συνδικαλιστικής δράσης, την υπέρβαση παραδοσιακών αντιλήψεων και πρακτικών που οδηγούν σε αποϊδεολογικοποίηση και αποπολιτικοποίηση των διεκδικήσεων, σε αποδυνάμωση των συνδικαλιστικών αγώνων.

Οι εργαζόμενοι στο Δημόσιο, στα Ν.Π.Δ.Δ. και στους Ο.Τ.Α. είχαν και έχουν σαφείς και συγκεκριμένους διεκδικητικούς στόχους, στους οποίους και εμμένουν ανεξάρτητα από το κάθε φορά κυβερνητικό σχήμα.

Το μαζικό κίνημα, παίρνοντας υπόψη την κάθε φορά πολιτική συγκυρία χωρίς να δεσμεύεται από οποιεσδήποτε συμφωνίες, θα συνεχίσει και θα εντείνει την πάλη του για την παραγωγική ανασυγκρότηση της χώρας και την αυτοδύναμη οικονομική ανάπτυξη, για την προστασία και τη βελτίωση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων, για τον εκσυγχρονισμό και εκδημοκρατισμό της δημόσιας διοίκησης, για την περιφρούρηση και ενίσχυση του "κράτους πρόνοιας", για την απόκρουση της νεοσυντηρητικής απειλής.

Η κυρίαρχη κοινωνική αντίθεση ανάμεσα στην πρόοδο και στη συντήρηση, ανάμεσα στην εξάρτηση και στην ανεξαρτησία, ανάμεσα στη δημοκρατία και στον αυταρχισμό, ανάμεσα στην εκμετάλλευση και στην κοινωνική δικαιοσύνη, είναι περισσότερο από κάθε άλλη φορά ορατή.

Γι' αυτό ως πρώτη προτεραιότητα του σ.κ. αναδεικνύεται η σφυρηλάτηση της ενότητάς του και η διεύρυνση των κοινωνικών του συμμαχιών, ώστε να προωθήσει αποτελεσματικά τις θέσεις του σχετικά με τους φορείς, το περιεχόμενο και την κατεύθυνση της ανάπτυξης, με το είδος και το περιεχόμενο του εκσυγχρονισμού, με τα ζητήματα της προστασίας του περιβάλλοντος, με το ρόλο του δημόσιου τομέα στο σύνολό του, με το χαρακτήρα της παιδείας, της υγείας, της κοινωνικής ασφάλισης, με το καθεστώς και την κοινωνική αποστολή των μέσων μαζικής επικοινωνίας.

Στην πρώτη γραμμή των διεκδικήσεων του δημοσιοϋπαλληλικού συνδικαλιστικού κινήματος παραμένουν τα αιτήματα για απομάκρυνση των αμερικανικών βάσεων με τη λήξη της συμφωνίας που σήμερα ισχύει, για αναθεώρηση του Συντάγματος που να περιλαμβάνει την κατοχύρωση πλήρων πολιτικών δικαιωμάτων στους Δ.Υ., για την αφαίρεση του "συν 1" και την καθιέρωση της απλής αναλογικής ως πάγιου εκλογικού συστήματος.

Η κατοχύρωση και στην πράξη της πλήρους ισότητας μεταξύ των δύο φύλων με την εξασφάλιση όλων των απαραίτητων κοινωνικών προϋποθέσεων, ώστε η γυναίκα να μπορεί να συμμετέχει ισότιμα με τον άνδρα στην κοινωνική και πολιτική ζωή του τόπου, αποτελεί επίσης αδιαπραγμάτευτη θέση του σ.κ.

Αναγκαία τέλος είναι η ανάληψη πρωτοβουλιών και η αποφασιστική παρέμβαση του

Διεκδικητικοί
στόχοι

μαζικού κινήματος στα ζητήματα του πολιτισμού, ώστε ο λαός να γίνει παραγωγός πολιτιστικών αγαθών και να μην είναι παθητικός καταναλωτής των προϊόντων της υποκοουλτούρας, που υποβαθμίζουν την προσωπικότητά του και επιφέρουν την αλλοτριώσή του.

Στα πλαίσια του ευρύτερου αυτού προσανατολισμού και των γενικότερων αυτών επιδιώξεων οι εργαζόμενοι στο Δημόσιο, τα Ν.Π.Δ.Δ. και τους Ο.Τ.Α. εντάσσουν τους επιμέρους διεκδικητικούς στόχους τους, που αναφέρονται στην προστασία και διεύρυνση του εισοδήματός τους, στο συνταξιοδοτικό και ασφαλιστικό σύστημα, στη στεγαστική και κοινωνική πολιτική, στη φορολογική μεταρρύθμιση, στην αναμόρφωση των εργασιακών σχέσεων, κλπ.

Σήμερα μετά την εφαρμογή του λεγόμενου σταθεροποιητικού προγράμματος και της οικονομικής πολιτικής που ακολουθήθηκε για το 1988 και το 1989, οι εργαζόμενοι διαπιστώνουν με τον πιο αποκαλυπτικό τρόπο τα αποτελέσματα αυτής της πολιτικής.

- Μειώθηκε κατακόρυφα το εισόδημά τους.
- Οξύνθηκαν τα μεγάλα λαϊκά προβλήματα της υγείας, της παιδείας, του περιβάλλοντος, της κοινωνικής ασφάλισης.
- Τα προβλήματα της ελληνικής οικονομίας παραμένουν.
- Η παραγωγική υποβάθμιση της χώρας συνεχίζεται.
- Νέοι σύγχρονοι κλάδοι δεν αναπτύσσονται.
- Μεγάλες ελληνικές επιχειρήσεις περνάνε η μία μετά την άλλη σε ξένα χέρια.
- Τα ελλείμματα έχουν πάρει τεράστιες διαστάσεις.

Σήμερα στο όνομα των προβλημάτων που αντιμετωπίζει η οικονομία, γίνεται προσπάθεια να ληφθούν νέα μέτρα σε βάρος των εργαζομένων.

Οικονομική
ανάπτυξη

Οι κύκλοι της οικονομικής ολιγαρχίας τόσο της χώρας μας όσο και του εξωτερικού, πιέζουν για πολιτικές και προγράμματα που θα ρίξουν και πάλι στους εργαζόμενους τα βάρη της κρίσης. Πιέζουν και μάλιστα μπροστά στο 1992 για αναδιάρθρωση των εργασιακών σχέσεων προς όφελός τους. Στο στόχαστρό τους βρίσκεται το σύνολο σχεδόν των κατακτήσεων των εργαζομένων (ωράριο, ΑΤΑ, ΣΣΕ, ασφαλιστικά και συνταξιοδοτικά δικαιώματα και κατακτήσεις μας). Στο στόχαστρό τους βρίσκεται η ιδιωτικοποίηση των δημοσίων υπηρεσιών.

Η κρίση που μαστίζει την οικονομία αναμφίβολα δεν είναι σημερινή. Συνδέεται με το μοντέλο ανάπτυξης που έχει ακολουθηθεί μέχρι σήμερα.

Οι εργαζόμενοι στο Δημόσιο αξιώνουν την εφαρμογή μιας άλλης πολιτικής με στόχο τη παραγωγική και κοινωνική ανασυγκρότηση. Αυτός ο στόχος πρέπει να υπηρετηθεί από μια πολιτική που θα αναβαθμίζει το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων, θα εξασφαλίζει την απασχόληση, θα σέβεται το περιβάλλον. Μια τέτοια πολιτική πρέπει να 'ναι απεργλωβισμένη από την αντίληψη της παθητικής υποταγής στις πιέσεις της διεθνούς αγοράς.

Βασικής προτεραιότητας άξονες πρέπει να είναι:

- Προγράμματα στήριξης, εκσυγχρονισμού, ανασυγκρότησης και ανάπτυξης των

παραγωγικών τομέων της ελληνικής οικονομίας.

- Ανάδειξη του δημόσιου τομέα σε βασικό μοχλό ανάπτυξης της οικονομίας ιδιαίτερα στους τομείς νέων τεχνολογιών, παραγωγής κοινωνικών αγαθών και υπηρεσιών, παραγωγικής ένταξης της χώρας στο διεθνή καταμερισμό εργασίας. Ουσιαστική προϋπόθεση είναι ο εκδημοκρατισμός του δημοσίου τομέα, η λειτουργία του με φιλολαϊκά κριτήρια, με αναβαθμισμένη συμμετοχή των εργαζόμενων και των μαζικών φορέων σ' αυτή.
- Αντιμετώπιση του οξυμένου προβλήματος των ελλειμμάτων μέσα από τον αναπτυξιακό προσανατολισμό και τη διαφάνεια των κρατικών δαπανών, τη δημοκρατική μεταρρύθμιση του φορολογικού συστήματος, ώστε να αυξηθούν τα κρατικά έσοδα μέσα από τη δικαιότερη κατανομή των φορολογικών βαρών, ανάλογα με τη φοροδοτική ικανότητα του κάθε ένα.
- Προστασία του εισοδήματος των εργαζομένων και αναβάθμιση του βιοτικού τους επιπέδου.
- Μέτρα για την αντιμετώπιση της ανεργίας.
- Εκδημοκρατισμός και ανάπτυξη σε φιλολαϊκή κατεύθυνση των Δημοσίων Υπηρεσιών.
- Έλεγχος των τιμών και κερδών. Κοστολογικός έλεγχος με στόχο το χτύπημα των αδικαιολόγητων ανατιμήσεων. Απαγόρευση των ανατιμήσεων στα είδη πλατειάς λαϊκής κατανάλωσης.
- Ριζικό εκσυγχρονισμό του τραπεζικού συστήματος με στόχο την εξυπηρέτηση των αναγκών της νέας ανάπτυξης.

Προστασία εισοδήματος

Οι δημόσιοι υπάλληλοι θα αγωνιστούν για:

- Αποκατάσταση της απώλειας των αποδοχών μας εξαιτίας του λεγόμενου σταθεροποιητικού προγράμματος. Εξασφάλιση κατώτερων αποδοχών που θα προσεγγίζουν ένα κατώτερο όριο αξιοπρεπούς διαβίωσης.
- Ενσωμάτωση της Α.Τ.Α. και του επιδόματος εξομάλυνσης στους βασικούς μισθούς.
- Νομοθετική κατοχύρωση γνήσιου συστήματος Α.Τ.Α., χωρίς πλαφόν, χωρίς αφαίρεση του εισαγόμενου πληθωρισμού, που θα βασίζεται σε γνήσιο Δ.Τ.Κ.
- Άμεση επικύρωση της δυνατότητας υπογραφής Σ.Σ.Ε. και για τους εργαζόμενους στο Δημόσιο.
- Αύξηση των οικογενειακών επιδομάτων και χορήγησή τους και στους δυο συζύγους.

Φορολογική πολιτική

Δημοκρατική μεταρρύθμιση του φορολογικού συστήματος. Με βάση τη δικαιότερη κατανομή των φορολογικών βαρών ανάλογα με τη φοροδοτική ικανότητα του καθένα, μπορούν και πρέπει να αυξηθούν τα κρατικά έσοδα. Βασικό στοιχείο μιας τέτοιας πολιτικής, πρέπει να 'ναι η μείωση της φορολόγησης των μισθωτών και συνταξιούχων, που σηκώνουν το κύριο βάρος των φορολογικών εσόδων του κράτους.

Αγωνιζόμαστε για:

- Αύξηση των φορολογικών συντελεστών για τα ανώτερα εισοδήματα και μείωση για τα χαμηλότερα.
- Αυτόματη τιμαριθμοποίηση των φορολογικών κλιμακίων.
- Αφορολόγητο ποσό για εισοδήματα από μισθούς και συντάξεις ίσο με τις ετήσιες αποδοχές του ανειδίκευτου εργάτη.
- Αναπροσαρμογή των συντελεστών του Φ.Π.Α. με κριτήριο την υπεράσπιση της λαϊκής κατανάλωσης. Μείωση των συντελεστών στα είδη πλατειάς λαϊκής κατανάλωσης.
- Ριζική αλλαγή της σχέσης άμεσων-έμμεσων φόρων υπέρ των πρώτων.
- Χτύπημα της φοροδιαφυγής, υπερτιμολογήσεων και υποτομιολογήσεων.

Ριζική αντιστροφή τρόπου κατανομής των κονδυλίων μέσα από τον προϋπολογισμό. Μείωση των υπέρογκων αντιπαραγωγικών στρατιωτικών δαπανών και αύξηση των κονδυλίων για την ικανοποίηση των μεγάλων κοινωνικών αναγκών (παιδεία, υγεία, ασφάλιση, περιβάλλον κ.λπ.).

Υγεία

- Κατοχύρωση και ουσιαστική αναβάθμιση ενός ολοκληρωμένου Εθνικού Συστήματος Υγείας, που να αμβλύνει τις ανισότητες, να προστατεύει και να βελτιώνει την υγεία και να κάνει προσιτή σε όλους μια σύγχρονη και ισότιμη υγειονομική φροντίδα με κύριο βάρος στον τομέα της πρόληψης. Δραστική αύξηση των κρατικών δαπανών για την υγεία, περιφρούρηση και παραπέρα ενίσχυση του δημόσιου χαρακτήρα της υγείας.
- Αντιμετώπιση του οξυμένου προβλήματος της ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης των Δ.Υ. Να υπογραφούν συμβάσεις με νέα τιμολόγια με τους γιατρούς. Πλήρης κάλυψη ιατροφαρμακευτικής και νοσοκομειακής περίθαλψης στους Δ.Υ. Αύξηση των απαράδεκτα χαμηλών αποζημιώσεων στα επιδόματα τοκετού. Κάλυψη οδοντοπροσθετικών και ορθοδοντικών εργασιών, οφθαλμιατρικών και ορθοπεδικών ειδών κλπ. Να εκσυγχρονιστεί το απαράδεκτο σύστημα παροχής ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης (καθυστέρηση πληρωμής νοσηλείων, φαρμάκων, ιατρικών εργασιών κλπ.).

Στέγη

Μέτρα για την αντιμετώπιση του οξυμένου στεγαστικού προβλήματος των Δ.Υ. Αύξηση των δανείων. Μείωση των επιτοκίων. Έλεγχος διαμόρφωσης ύψους ενοικίων. Χορήγηση επιδόματος ενοικίου.

Περιβάλλον

Να ληφθούν άμεσα και δραστικά μέτρα για την προστασία του περιβάλλοντος.

- Διάσωση και διαρκής προστασία του φυσικού και ανθρώπινου περιβάλλοντος. Μέτρα για προστασία βιοτόπων, εκτεταμένα προγράμματα αναδάσωσης, προστασίας των θαλασσών, λιμνών και ποταμών.
- Έλεγχος βιομηχανιών και απομάκρυνση των ρυπογόνων από το λεκανοπέδιο της Αθήνας. Υποχρεωτική εγκατάσταση μηχανισμών απορρύπανσης στις βιομηχανίες.
- Μέτρα αποτελεσματικής προστασίας του εργασιακού περιβάλλοντος στους χώρους δουλειάς.

<i>Παιδεία</i>	<ul style="list-style-type: none"> • Συγκοινωνιακές και κυκλοφοριακές ρυθμίσεις τέτοιες που θα βελτιώνουν και θα εκσυγχρονίζουν τις συγκοινωνίες (κατασκευή περιφερειακού οδικού δικτύου, με σύστημα κόμβων στους οποίους να καταλήγουν οι αστικές συγκοινωνιακές γραμμές, κατασκευή μετρό κλπ.). • Απομάκρυνση από τα αστικά κέντρα στρατοπέδων, εγκαταλελειμμένων εργοστασίων κλπ. με μετατροπή τους σε χώρους άθλησης, πρασίνου. <p>Η εκπαίδευση είναι κατ' εξοχήν κοινωνικό αγαθό και δεν μπορεί να αποτελεί αντικείμενο κερδοσκοπίας. Στόχος η επέκταση και αναβάθμιση της δημόσιας δωρεάν εκπαίδευσης με προοπτική την κατάργηση της ιδιωτικής.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Για μια παιδεία στην υπηρεσία του λαού, ενταγμένη στην προοπτική προοδευτικής ανάπτυξης του τόπου. • Ίσες ευκαιρίες στη μόρφωση. • Αύξηση των δαπανών για την παιδεία. • Αναμόρφωση περιεχομένου σπουδών. • Σύγχρονη υλικοτεχνική υποδομή - πρωινή λειτουργία όλων των σχολείων.
<i>Συνταξιοδοτικά</i>	<p>Κατοχύρωση συντάξιμων αποδοχών στο ποσό του 80% των εν ενεργεία αποδοχών.</p> <p>Κατάργηση της προϋπόθεσης της 10ετίας που απαιτείται για χορήγηση σύνταξης λόγω ανικανότητας, που δεν οφείλεται στην υπηρεσία.</p> <p>Αύξηση κατώτερης σύνταξης που χορηγεί σήμερα το Δημόσιο.</p> <p>Δυνατότητα μείωσης του ορίου ηλικίας συνταξιοδότησης των εργαζομένων σε ανθυγιεινές ή επικίνδυνες εργασίες καθώς και προσαύξησης του χρόνου υπηρεσίας, σύμφωνα με γνωμοδότηση της επιτροπής εμπειρογνομόνων.</p>
<i>Κοινωνική ασφάλιση</i>	<p>Να κατοχυρωθεί και να ενισχυθεί ο δημόσιος χαρακτήρας της κοινωνικής ασφάλισης. Να βελτιωθεί η κοινωνική ασφάλιση ώστε να καλυφθούν οι ανάγκες μιας αξιοπρεπούς διαβίωσης των εργαζομένων.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Ενίσχυση των ασφαλιστικών ταμείων από τον κρατικό προϋπολογισμό. • Αντιμετώπιση των προβλημάτων του ΙΚΑ σύμφωνα με τις προτάσεις του συνδικαλιστικού κινήματος. • Η πλειοψηφία των διοικήσεων των ασφαλιστικών ταμείων να αποτελείται από αιρετούς και ανακλητούς εκπροσώπους των εργαζομένων. • Κατάργηση του 7% για την αναγνώριση του χρόνου εργασίας στον ιδιωτικό τομέα. • Αντιμετώπιση των προβλημάτων των μονιμοποιηθέντων υπαλλήλων σύμφωνα με τις προτάσεις μας.
<i>Για τη γυναίκα</i>	<p>Να παρθούν μέτρα που θα ανοίγουν ορίζοντες στις εργαζόμενες για ισότιμη συμμετοχή στην εργασία, στα κέντρα λήψης αποφάσεων, στην παραγωγή και στις κοινωνικές οργανώσεις και κύρια στις οργανώσεις του συνδικαλιστικού κινήματος, που πρέπει να διαπαιδαγωγούν τους εργαζόμενους στο πνεύμα της ισότητας και της κοινωνικής</p>

δικαιοσύνης, να ξεριζώνουν αναχρονιστικές προκαταλήψεις για το ρόλο της γυναίκας στην εργασία και στην οικογένεια.

Σ' αυτή την κατεύθυνση η δράση και η προβληματική ίδιου του σ.κ. πρέπει να διαποτιστεί με τις αξίες και τις προτάσεις του προοδευτικού γυναικείου κινήματος. Αυτό αφορά τόσο τα προγράμματα διεκδικήσεων όσο και τις μορφές οργάνωσης και λειτουργίας των συνδικάτων.

Η νέα διοίκηση της ΑΔΕΔΥ πρέπει να αναλάβει όλες τις αναγκαίες πρωτοβουλίες σ' αυτή την κατεύθυνση.

*Εκδημοκρατισμός
δημόσιας διοίκησης
- Εργασιακές
σχέσεις*

Η δέσμη των προτάσεων του δημοσιούπαλληλικού συνδικαλιστικού κινήματος (δ.σ.κ.), στοχεύει στη διαμόρφωση δημοκρατικού περιβάλλοντος στο εσωτερικό της δημόσιας διοίκησης (Δ.Δ.) που αφ' ενός να εξασφαλίζει σιγουριά και ασφάλεια στον εργαζόμενο, να ενισχύει και να ενθαρρύνει την πρωτοβουλία και τη δημιουργικότητα, και αφ' ετέρου να κατοχυρώνει τη διαφάνεια και τον κοινωνικό έλεγχο στη Δ.Δ., την αντικειμενικότητα και και αποτελεσματικότητα, την καλλιέργεια σχέσεων συνεργασίας και εμπιστοσύνης μεταξύ του πολίτη και του κράτους.

Με τη δυναμική παρέμβασή του το δ.σ.κ. στην τριετία που πέρασε επέβαλε την προώθηση αρκετών θέσεων του ή κατόρθωσε να αποτρέψει θεσμοθέτηση μέτρων που στόχευαν στη χειροτέρευση των εργασιακών σχέσεων (π.χ. σύνδεση αμοιβής παραγωγικότητας κλπ.).

Όμως σοβαρά ζητήματα εκδημοκρατισμού και διαφάνειας δεν προωθήθηκαν. Δεν χτυπήθηκε το συγκεντρωτικό μοντέλο διοίκησης, που γεννά την αδιαφάνεια, τον αυταρχισμό, τη γραφειοκρατία, την αναποτελεσματικότητα, την αποξένωση του πολίτη. Δεν αποδυναμώθηκε το συγκεντρωτικό κράτος με την καθιέρωση δεύτερου και τρίτου βαθμού αιρετής βαθμίδας αυτοδιοίκησης. Η παλιά ασθένεια του ρουσφετιού και της κομματικής χρησιμοποίησης του κράτους άνθισε παρά τις έντονες και δυναμικές αντιδράσεις του κινήματος. Ο θεσμός των εκτάκτων διατηρείται. Οι επί συμβάσει δεν μονιμοποιήθηκαν. Θεσμοί που ψηφίστηκαν δεν υλοποιήθηκαν όπως λ.χ. ο κοινωνικός έλεγχος, οι ολομέλειες κ.λπ.

Ο αγώνας του σ.κ. για μια δημόσια διοίκηση δημοκρατική, λειτουργική, αποτελεσματική πρέπει να συνεχισθεί με μεγαλύτερη ένταση, αποφασιστικότητα και μαζικότητα.

Εργασιακές σχέσεις

Το συνδικαλιστικό κίνημα, οι εργαζόμενοι στο Δημόσιο απαιτούν μέτρα και παρεμβάσεις για τον εκδημοκρατισμό των εργασιακών σχέσεων.

Η αυθαιρεσία, η υποκειμενικότητα και οι πελατειακές σχέσεις σημαδεύουν τις σχέσεις εργασίας με όλες τις αρνητικές επιπτώσεις που έχει αυτό, τόσο στον εργαζόμενο όσο και στη λειτουργία της δημόσιας διοίκησης. Δεν προωθήθηκαν μέτρα με τα οποία να εξασφαλίζεται η αντικειμενικότητα σε αυτές τις μεταβολές.

Ακόμα το αίτημα για χορήγηση πλήρων πολιτικών δικαιωμάτων σκόνταψε στις απαγορευτικές διατάξεις του Συντάγματος. Η άρση και των τελευταίων περιορισμών με την τροποποίηση των σχετικών άρθρων του Συντάγματος, πρέπει να είναι μόνιμος και σταθερός στόχος του κινήματος.

Είναι ανάγκη να διασφαλιστεί μια σύγχρονη και δημοκρατική αντίληψη για το ρόλο και τη θέση του δημόσιου υπαλλήλου. Μια αντίληψη που δεν θα αντιμετωπίζει ούτε θα

αντιλαμβάνεται το δημόσιο υπάλληλο ως "υπηρέτη", με περιορισμένα συλλογικά και ατομικά δικαιώματα, αλλά ως εργαζόμενο με πλήρη πολιτικά, ατομικά και συλλογικά δικαιώματα.

Πρέπει επιτέλους, να καταγραφεί και να διασφαλιστεί αυτή η αντίληψη μέσα σε ένα σύγχρονο και δημοκρατικό υπαλληλικό κώδικα. Η δημοκρατία στους τόπους δουλειάς μόνο έτσι θα κατακτηθεί.

Πρέπει να καθιερωθεί η ενιαία σχέση εργασίας και να καταργηθεί μια για πάντα ο απαράδεκτος θεσμός των εκτάκτων. Αυτή η κατάσταση, να έχουμε δύο και τρεις μορφές σχέσεις εργασίας στον ίδιο χώρο δουλειάς, πρέπει να σταματήσει, γιατί ούτε και αυτή τη λειτουργία της δημόσιας υπηρεσίας υπηρετεί. Μπορεί να διατηρηθεί ο θεσμός των εκτάκτων μόνο για επείγουσες και παροδικές ανάγκες για πολύ συγκεκριμένο χρονικό διάστημα με συμμετοχή του συνδικαλιστικού κινήματος για εκτίμηση αναγκών και του χρόνου.

Το συνδικαλιστικό κίνημα όχι μόνο δεν θα δεχτεί κατάργηση κεκτημένων εργασιακών δικαιωμάτων, αλλά αντίθετα θα εντείνει την πάλη για βελτίωση των υφισταμένων εργασιακών σχέσεων και δικαιωμάτων.

*Συνδικαλιστικά
δικαιώματα και
ελευθερίες*

Το δικαίωμα στην ελεύθερη και ανεμπόδιστη ανάπτυξη του κινήματος είναι αδιαπραγμάτευτο. Σε καμιά περίπτωση δεν πρέπει να μπαίνουν εμπόδια άμεσα ή έμμεσα που στοχεύουν στην παρεμπόδιση άσκησης βασικών δικαιωμάτων των εργαζομένων. Η πρόσφατη εμπειρία μας είναι αρνητική σ' αυτό το σημείο. Πολλές φορές από την πλευρά της διοίκησης επιλέχθηκε ο αυταρχικός δρόμος της επιστράτευσης των απεργών για να σταματήσει τους αγώνες τους. Επίσης ο αριθμός αυξημένου ποσοστού προσωπικού ασφαλείας αποτέλεσε το δεύτερο δρόμο για την αποδυνάμωση των αγώνων. Με τα μέτρα αυτά ουσιαστικά αναιρείται το δικαίωμα της απεργίας. Επιβάλλεται να αντιμετωπιστούν τα ζητήματα για να σταματήσουν οι αυθαιρεσίες της εργοδοτικής πλευράς.

Η προαγωγή και η προστασία της συνδικαλιστικής ελευθερίας, το δικαίωμα για οργάνωση και διαπραγμάτευση αποτελούν βασικά ανθρώπινα δικαιώματα που πρέπει να προστατεύονται. Η αναγνώριση αυτών των δικαιωμάτων σε όλους τους εργαζόμενους χωρίς διακρίσεις και περιορισμούς, αποτελεί υποχρέωση της πολιτείας που απορρέει άμεσα τόσο από διεθνείς συμβάσεις όσο και από την ελληνική νομοθεσία.

Γνωρίζουμε τους αγώνες και τις προσπάθειες των εργαζομένων στην Πυροσβεστική Υπηρεσία, στο Λιμενικό Σώμα και στα Σώματα Ασφαλείας, για την αναγνώριση από την πλευρά της πολιτείας αυτών των βασικών ανθρώπινων δικαιωμάτων. Από την πλευρά μας θεωρούμε ότι η άρνηση είναι αδικαιολόγητη. Εκφράζουμε τη συμπαράστασή μας στις προσπάθειες που καταβάλλουν οι εργαζόμενοι στους αντίστοιχους χώρους και ζητάμε την επίλυση θέματος.

*Συλλογικές
διαπραγματεύσεις*

Το θέμα των συλλογικών διαπραγματεύσεων είναι επίκαιρο. Σε αρκετούς χώρους έχει αναπτυχθεί κάποιος διάλογος και έχει περιληφθεί στις διεκδικήσεις. Κύρια βέβαια το ζήτημα επικεντρώνεται στην επικύρωση της 151 Δ.Σ.Ε. Όμως σήμερα επιβάλλεται να αρχίσουμε έναν ουσιαστικό διάλογο για το θέμα.

Η προαγωγή και προστασία της συνδικαλιστικής ελευθερίας, η οργάνωση και η συλλογική διαπραγμάτευση αποτελούν βασικά ανθρώπινα δικαιώματα άρρηκτα

δεμένα μεταξύ τους. Δικαίωμα συνδικαλιστικό χωρίς δικαίωμα διαπραγμάτευσης δεν νοείται, είναι νόθο. Το δικαίωμα συλλογικών διαπραγματεύσεων είναι ένα ανώτερο επίπεδο συμμετοχής του κινήματος πάνω από την άτυπη επικοινωνία και τη διαβούλευση.

Με την έννοια αυτή πρέπει να διεκδικήσουμε την επικύρωση των 151 και 154 Δ.Σ.Ε. Πρέπει να απαιτήσουμε να αναγνωρισθεί το δικαίωμα ελεύθερης συλλογικής διαπραγμάτευσης στους εργαζόμενους στο Δημόσιο τα ΝΠΔΔ και τους ΟΤΑ. Παράλληλα από την πλευρά μας ως σ.κ. και επειδή είναι αλήθεια ότι το όλο θέμα έχει πολλές πλευρές που πρέπει προσεκτικά να εξετασθούν, επιβάλλεται να αναληφθούν από τη νέα διοίκηση πρωτοβουλίες για να συζητηθεί διεξοδικά και σε βάθος το ζήτημα.

Σημειώνουμε όμως ότι η μόνη αποτελεσματική και σίγουρη εγγύηση για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων των εργαζομένων και τη διεύρυνσή τους είναι η ενότητα και η συνεχής μαζική και δυναμική παρέμβαση του κινήματος. Η πείρα που έχει αποκτηθεί, αυτό το δρόμο δείχνει. Το δρόμο της ενότητας, το δρόμο της κοινής και συντονισμένης δράσης.

*Το σ.κ. μπροστά
στις νέες εξελίξεις*

Είναι γεγονός ότι σε έναν κόσμο που συντελείται ένας βαθύς μετασχηματισμός της παραγωγικής διαδικασίας, των αξιών, της εκπαίδευσης, των εθίμων είναι αναπόφευκτο το άνοιγμα μιας καινούργιας περιόδου συλλογικών σχέσεων.

Νέες μορφές εκμετάλλευσης της εργατικής δύναμης προβάλλουν. Οι ποσοτικές και ποιοτικές αλλαγές στην αγορά εργασίας, ο αυταρχικός εκσυγχρονισμός των εργασιακών σχέσεων, οι νέες μορφές οργάνωσης της εργασίας δημιουργούν νέες αντιθέσεις και ανταγωνισμούς.

Παράλληλα η οικονομική κρίση έχει οξύνει την ένταση που υπάρχει ανάμεσα στις κοινωνικές και οικονομικές ανάγκες από τη μια και στην επίθεση στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων από την άλλη.

Η αναμέτρηση με το κράτος και την εργοδοσία για τη βελτίωση του εισοδήματος, την κοινωνική πρόνοια και την απασχόληση των εργαζομένων γίνεται πιο σκληρή.

Κάτω από αυτά τα δεδομένα ο προβληματισμός για τους τρόπους και τα μέσα μιας ουσιαστικής παρέμβασης πρέπει να απασχολήσει το σ.κ.

Το συνδικαλιστικό κίνημα για να ανταποκριθεί στις νέες ανάγκες και απαιτήσεις πρέπει να αναμορφώσει και να εκσυγχρονίσει, τόσο τις δομές της οργάνωσής του, όσο και τον προγραμματικό του ρόλο, διαπραγματευόμενο και νέα δικαιώματα και εγγυήσεις, όπως η ασφάλεια της απασχόλησης, το δικαίωμα της πληροφόρησης, του ελέγχου στην εισαγωγή και χρήση της νέας τεχνολογίας καθώς και η διασφάλιση της υγείας και των ατομικών και πολιτικών δικαιωμάτων και ελευθεριών.

Ταυτόχρονα ο λόγος και η δράση θα πρέπει να ανταποκρίνονται στις προσδοκίες των εργαζομένων.

Σε μια τέτοια κατεύθυνση το σ.κ. θα μπορέσει να αποκρούσει δυναμικά και αποτελεσματικά τις νεοφιλελεύθερες επιλογές που στοχεύουν στην κατάργηση κεκτημένων δικαιωμάτων, στην κοινωνία των 2/3, δηλαδή στη διαμόρφωση μιας κοινωνίας στην οποία στους τρεις ο ένας θα είναι άνεργος.

Η σταδιακή μείωση του χρόνου εργασίας στις 35 ώρες στην προοπτική του '92, αποτελεί ένα ρεαλιστικό στόχο για τα ευρωπαϊκά συνδικάτα.

Το συνδικαλιστικό κίνημα πρέπει και μπορεί να παρέμβει αποφασιστικά στις εξελίξεις.

Η διαφύλαξη και η διεύρυνση των κατακτήσεων των εργαζόμενων, η βελτίωση του εργατικού εισοδήματος, ο δημοκρατικός εκσυγχρονισμός της χώρας, ο εκδημοκρατισμός και η αποκέντρωση της δημόσιας διοίκησης, η αλλαγή των σχέσεων κράτους-πολίτη πρέπει να είναι ορισμένες από τις βασικές προτεραιότητες του σ.κ.

Οι εργαζόμενοι πρέπει και μπορούν να παίξουν πρωταγωνιστικό και καταλυτικό ρόλο στις εξελίξεις.

ΕΟΚ και '92

Μπροστά στη διαδικασία της ευρωπαϊκής οικονομικής ολοκλήρωσης το συνδικαλιστικό κίνημα δεν μπορεί να βρίσκεται απλά σε θέση άμυνας. Είναι σίγουρο ότι η εξέλιξη αυτή θα δημιουργήσει και νέες αντιθέσεις στα συμφέροντα των εργαζομένων και όξυνση των προβλημάτων τους αν περάσουν τα σχέδια των πολυεθνικών, του κεφαλαίου για ιδιωτικοποίηση τμημάτων των δημοσίων υπηρεσιών, απελευθέρωση αγοράς εργασίας στην κατεύθυνση χτυπήματος των δικαιωμάτων των εργαζομένων.

Πρέπει να εγκαταλειφθεί αυτή η αμυντική τακτική απέναντι στις συντελούμενες εξελίξεις. Ο σχεδιασμός μιας νέας δυναμικής και αποφασιστικής στρατηγικής του κινήματος προβάλλει σήμερα επιτακτική και αναγκαία, ώστε να μπορέσουν οι εργαζόμενοι να πάρουν την πρωτοβουλία και να ασκήσουν μεγαλύτερη επιρροή στην εξέλιξη αυτής της διαδικασίας.

Τα συνδικάτα δεν μπορούν να περιορίσουν τη δράση τους στη διεκδίκηση μόνο κάποιων κοινωνικών δικαιωμάτων. Πρέπει το σ.κ. να καταρτίσει προγράμματα για την ανάπτυξη και εφαρμογή νέων τεχνολογιών και να διαμορφώσει θέση για την φορολογική πολιτική και την κοινωνική ασφάλιση.

Το σ.κ. της χώρας μας είναι αναγκαίο να προωθήσει το συντονισμό δράσης με τα συνδικάτα της Ευρώπης για τη διαμόρφωση μιας ενιαίας στρατηγικής του κινήματος για την προώθηση στόχων, για τη διεκδίκηση του ενιαίου κοινωνικού χώρου, για την εναρμόνιση προς τα πάνω της κοινωνικής νομοθεσίας και τη διεύρυνση των κατακτήσεων των εργαζομένων ενάντια στη στρατηγική των πολυεθνικών και των νεοφιλελεύθερων πολιτικών.

*Διεκδικητικοί
στόχοι*

Το συνδικαλιστικό κίνημα στα πλαίσια του στόχου για μια δημοκρατική, αποκεντρωμένη, αναπτυξιακή, λειτουργική και αποτελεσματική δημόσια διοίκηση, για εκδημοκρατισμό των εργασιακών σχέσεων, εκτιμά ότι οι θεσμικές αλλαγές και τα μέτρα πολιτικής πρέπει να έχουν συνέχεια, να μην είναι αποσπασματικά και άτολμα και να κινούνται σε τρεις κυρίως κατευθύνσεις:

- α. Ενίσχυση των τομέων της δημόσιας διοίκησης που καλύπτουν κοινωνικές ανάγκες των εργαζομένων.
- β. Τον εκδημοκρατισμό της με προώθηση της αποκέντρωσης, αποσυγκέντρωσης και του δημοκρατικού προγραμματισμού, ενίσχυση της συμμετοχής των πολιτών και των κοινωνικών φορέων στη διαδικασία λήψης διοικητικών αποφάσεων, προώθηση του κοινωνικού ελέγχου σε κεντρικό και περιφερειακό επίπεδο.
- γ. Τη βελτίωση της αποδοτικότητας με:

αα) λειτουργικό εκσυγχρονισμό

ββ) εκδημοκρατισμό των εργασιακών σχέσεων - αναβάθμιση της θέσης των εργαζομένων.

Οι εργαζόμενοι στο Δημόσιο αγωνίζονται για:

- Ενίσχυση της αποκέντρωσης και του δημοκρατικού προγραμματισμού. Καθιέρωση δεύτερου και τρίτου βαθμού αιρετής αυτοδιοίκησης. Μεταφορά πόρων και εξουσίας από το κέντρο στην περιφέρεια.
- Προώθηση θεσμών συμμετοχής των κοινωνικών φορέων και του πολίτη στη διαδικασία αποφάσεων που τους αφορούν.
- Προώθηση κοινωνικού ελέγχου.
- Ψήφιση ενός σύγχρονου και δημοκρατικού υπαλληλικού κώδικα.
- Μονιμοποίηση όλων των εκτάκτων που καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες στη Δ.Δ. και κατάργηση του θεσμού.
- Προγραμματισμένες και όχι ευκαιριακές προσλήψεις μέσα από ένα αντικειμενικό και αξιοκρατικό σύστημα προσλήψεων, που δεν θα επιτρέπει την ευκαιριακή, τυχαία και υποκειμενική λειτουργία στο κυρίαρχο θέμα της στελέχωσης των δημοσίων υπηρεσιών. Η παρέμβαση του σ.κ. θα πρέπει να είναι συνεχής, δυναμική και αποφασιστική για την αποτροπή τέτοιων προθέσεων.
- Αντικειμενοποίηση υπηρεσιακών μεταβολών (μοριοποίηση μεταθέσεων κ.λπ.).
- Ανάπτυξη εκπαιδευτικών προγραμμάτων επιμόρφωσης των υπαλλήλων σε κεντρικό και περιφερειακό επίπεδο.
- Βελτίωση συνθηκών εργασίας, υγιεινής και ασφάλειας του Ν. 1568.
- Ουσιαστική συμμετοχή των εργαζομένων στα κέντρα διαμόρφωσης και λήψης κάθε απόφασης που τους αφορά.
- Επικύρωση των 151 και 154 Δ.Σ.Ε.
- Χορήγηση πλήρων πολιτικών δικαιωμάτων με κατάργηση όλων των περιορισμών του Συντάγματος (άρθρο 29 και 56).
- Αναγνώριση συνδικαλιστικού δικαιώματος στους εργαζόμενους στην Πυροσβεστική Υπηρεσία, στα Σώματα Ασφαλείας και στο Λιμενικό Σώμα.
- Αντιμετώπιση του ζητήματος προσωπικού ασφαλείας για να σταματήσει ο αυθαίρετος ορισμός του από τη διοίκηση, με στόχο την αναίρεση του απεργιακού δικαιώματος.
- Συγκρότηση και λειτουργία Υ.Σ. σύμφωνα με τις προτάσεις του συνδικαλιστικού κινήματος όπως αυτές περιέχονται στην από 21-8-89 ανακοίνωση της Ε.Ε. της ΑΔΕΔΥ που επικυρώθηκε και συμπληρώθηκε από το Γ.Σ. στις 8-9-89.

Το 27ο συνέδριο της ΑΔΕΔΥ με την ευκαιρία της λήξης των εργασιών του καλεί τους εργαζόμενους στο Δημόσιο, στα ΝΠΔΔ και τους ΟΤΑ σε διαρκή επαγρύπνηση και αγωνιστική ετοιμότητα για την περιφρούρηση και διεύρυνση των κατακτήσεών τους,

«Ειδικότερα η ΑΔΕΔΥ την επόμενη χρονιά καλείται άμεσα να παλέψει για:»

για αποτελεσματική αντιμετώπιση των επιθέσεων του νεοφιλελευθερισμού.

Ένα μαζικό, ενωτικό, πολιτικοποιημένο και ταξικό σ.κ. θα δώσει την αποστομωτική απάντηση στις συντηρητικές δυνάμεις που επιχειρούν να αξιοποιήσουν τη σημερινή συγκυρία προπαγανδίζοντας την ανάγκη συναίνεσης των εργαζομένων σε μέτρα, που θα αντιστρατεύονται τα συμφέροντά τους, σε όσους θέλουν τις δυνάμεις της εργασίας κατακερματισμένες και στο περιθώριο των πολιτικών και κοινωνικών εξελίξεων.

Ειδικότερα η ΑΔΕΔΥ την επόμενη χρονιά καλείται άμεσα να παλέψει για:

- Αύξηση των αποδοχών μας και μέσα από την ενσωμάτωση της ΑΓΑ στους βασικούς μισθούς.
- Μονιμοποίηση όλων των εκτάκτων που καλύπτουν πάγιες και μόνιμες ανάγκες.
- Αύξηση των οικογενειακών επιδομάτων.
- Αντικειμενικά κριτήρια στις υπηρεσιακές μεταβολές (μοριοποίηση) και κριτήρια δημοκρατικής λειτουργίας των Υ.Σ., δέσμευση των αιρετών από το συνδικαλιστικό κίνημα.
- Άμεση χορήγηση κονδυλίων στον προϋπολογισμό για πλήρη ιατροφαρμακευτική κάλυψη των Δ.Υ.
- Αυξήσεις των κοινωνικών δαπανών για Παιδεία, Υγεία, Περιβάλλον, στέγαση με συγκεκριμένα κονδύλια στον προϋπολογισμό.
- Να καταργηθούν όλες οι διατάξεις που περιορίζουν τις συνδικαλιστικές και πολιτικές ελευθερίες (συνταγματικοί περιορισμοί, κώδικας, παρεμβάσεις στη δομή και τη λειτουργία του σ.κ., προσωπικό ασφαλείας κ.λπ.), δικαστικές παρεμβάσεις, άρθρο 69 του Αστικού Κώδικα.
- Κατάργηση των φιλομονοπωλιακών και των χαριστικών αποφάσεων για χτύπημα της φοροδιαφυγής και των φοροαπαλλαγών του μεγάλου κεφαλαίου και της παραοικονομίας. Συστηματικό και μόνιμο έλεγχο των μεγάλων επιχειρήσεων, αύξηση των συντελεστών φορολογίας κερδών, χτύπημα των υπέρ και υποτιμολογήσεων.
- Εργατικό έλεγχο τιμών και κερδών, ιδιαίτερα στις πηγές διαμόρφωσής τους.
- Άμεση ψήφιση του Υπαλληλικού Κώδικα σύμφωνα με τις προτάσεις του σ.κ.
- Προσλήψεις με διαφάνεια αξιοκρατίας και συμμετοχή εργαζομένων.
- Στα πλαίσια των στόχων για άμεση φορολογική δημοκρατική μεταρρύθμιση ή έκτατη φορολογία του 5% δεν θα πρέπει να αφορά τους μισθούς των Δ.Υ.

Τα νεοεκλεγέντα όργανα της ΑΔΕΔΥ θα εξειδικεύσουν το παραπάνω πρόγραμμα, θα προχωρήσουν στην ιεράρχηση των αιτημάτων και θα καθορίσουν μαζί με τις Ομοσπονδίες την παραπέρα πορεία του δημοσιοϋπαλληλικού κινήματος.

Για τα οικονομικά της ΑΔΕΔΥ

Η είσπραξη της εισφοράς μέσα από τις μισθοδοτικές καταστάσεις.

Η οικονομική αυτοδυναμία των συνδικάτων αποτελεί ένα σημαντικό παράγοντα παρέμβασης οργανωτικής ανάπτυξης και απόκτησης όλων εκείνων των μέσων που

είναι αναγκαία για την αποτελεσματική λειτουργία τους.

Προϋπόθεση για επιστημονική και τεχνική στήριξη, για μεγαλύτερη πληροφόρηση, για καλύτερες δημόσιες σχέσεις και διεθνές επίπεδο, για στήριξη των αγωνιστικών κινητοποιήσεων κ.λπ. είναι η ύπαρξη των απαραίτητων οικονομικών πόρων που θα εξασφαλίζουν εκείνη την υποδομή σε έμφυχο και άφυχο υλικό για την υλοποίηση των παραπάνω.

Προβάλλει λοιπόν η αναγκαιότητα οικονομικής ανεξαρτησίας των συνδικάτων με οικονομικούς πόρους που δεν θα προέρχονται από πηγές του ιδιωτικού κεφαλαίου ή του κράτους ή πολυεθνικών μηχανισμών αλλά από τον ίδιο τον εργαζόμενο με το σύστημα της αυτοχρηματοδότησης.

Όπως όμως έχει αποδειχθεί στην πράξη η μέχρι σήμερα μέθοδος είσπραξης και απόδοσης από το φυσικό μέλος μέχρι το τρίτοβάθμιο επίπεδο συνδικαλιστικής οργάνωσης των εισφορών παρουσιάζει μεγάλες αδυναμίες.

Υπάρχει χρονική καθυστέρηση απόδοσης από το πρωτοβάθμιο στο δευτεροβάθμιο και από το δευτεροβάθμιο στο τρίτοβάθμιο, που σε μερικές περιπτώσεις φθάνει μέχρι τα 3 χρόνια. Έτσι το συνδικάτο έχει στενότητα διαθέσιμων για μεγάλο χρονικό διάστημα με αποτέλεσμα ή μη αποτελεσματική μέθοδος είσπραξης να αποκτά πολιτικά χαρακτηριστικά γιατί αδυνατίζει τη δυνατότητα σωστής λειτουργίας του και παρέμβασης στη λύση των προβλημάτων των εργαζομένων.

Στην κατεύθυνση λοιπόν για λύση του πιο πάνω προβλήματος πιστεύουμε ότι με τη συμμετοχή του συνδικαλιστικού κινήματος θα πρέπει η είσπραξη να γίνεται με παρακράτηση μέσα από τις μισθολογικές καταστάσεις των εργαζομένων.

Το πλαίσιο και η μέθοδος είσπραξης δεν έχει διοικητικά χαρακτηριστικά από το τρίτοβάθμιο επίπεδο προς το δευτεροβάθμιο και το πρωτοβάθμιο επίπεδο.

Απαιτεί τη συμμετοχή του πρωτοβάθμιου και του δευτεροβάθμιου σωματείου.

Η διοίκηση που θα εκλεγεί να ανοίξει διάλογο με τις οργανώσεις μέλη της για το συγκεκριμένο τρόπο υλοποίησης της παραπάνω απόφασης και μέσα σε ένα χρόνο να αρχίσει η εφαρμογή της.

Αρχαιρεσίες

Η εικόνα που παρουσίασαν οι παραταξιακοί συσχετισμοί στις αρχαιρεσίες του 27ου συνεδρίου είχε ως εξής:

ΠΑΡΑΤΑΞΗ	ΣΥΝΕΔΡΟΙ	ΓΕΝΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ	ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΠΑΣΚ-ΔΥ	213	34	7
ΔΑΚΕ-ΔΥ	190	31	6
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ	85	14	3
ΕΝΩΤΙΚΗ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ	33	5	1
ΣΕΑΚ	3	1	0
ΑΚΥΡΑ	3	0	0

Η σύνθεση των νέων διοικητικών οργάνων της ΑΔΕΔΥ (Εκτελεστική Επιτροπή, Ελεγκτική Επιτροπή, Γενικό Συμβούλιο) που προήλθαν από τις αρχαιρεσίες του 27ου συνεδρίου παρουσίασε την παρακάτω εικόνα:

ΓΕΝΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ**ΠΑΣΚ-ΔΥ**

1. Σπύρος Γιατρός (ΟΛΜΕ)
2. Κώστας Χριστόπουλος (ΠΟΕΔΗΝ)
3. Κώστας Παπαντωνίου (ΟΛΜΕ)
4. Σπύρος Παπασπύρος (ΠΟΕΔΗΝ)
5. Γιάννης Λοβέρδος (ΠΟΕΔΗΝ)
6. Ζήσης Καπούλας (Ομοσπ. Υπ/λων Υπ. Ενέργειας)
7. Γιώργος Τσερέπας (ΟΛΜΕ)
8. Γιάννης Κουτσούκος (ΠΟΕ-ΔΟΥ)
9. Μιλτ. Καρακεπελής (ΠΟΕΔΗΝ)
10. Χριστοφ. Κορυφίδης (ΔΟΕ)
11. Χρ. Σουλελής (Ενιαίος Σύλλογος Υπ. Εμπορίου)
12. Αριστ.Σπαής (Δημ. Τάξης)
13. Γιάννης Λιάσκος (ΠΟΕ-ΔΟΥ)
14. Σωτ. Ζώτος (ΠΟΕΔΗΝ)
15. Ζήσιμος Κωνσταντόπουλος (ΔΟΕ)
16. Θεοδ. Χρονόπουλος (ΟΛΜΕ)
17. Χαρ. Καλύβας (ΔΟΕ)

18. Κων. Οικονόμου (ΔΟΕ)
19. Τριανταφ. Μαργαρίτης (ΟΛΜΕ)
20. Σωτ. Πόκας (ΠΟΕ-ΥΕΘΑ)
21. Τάσος Δεληγιάννης (ΠΟΕ-ΥΕΘΑ)
22. Στέλιος Βαϊλάκης (ΠΟΣΕ Υπ. Γεωργίας)
23. Χρήστος Μιχαλές (ΟΛΜΕ)
24. Ευσταθ. Κουτσονικόλας (ΔΟΕ)
25. Χρήστος Χαρδαλιάς (ΔΟΕ)
26. Νικ. Ηλιόπουλος (ΔΟΕ)
27. Βασ. Τράπαλης (ΠΟΕΔΗΝ)
28. Παν. Ρίζος (ΠΟΣΥΠΕΧΩΔΕ)
29. Μιχ. Λαμπάκης (ΔΟΕ)
30. Παν. Καζανάς (ΠΟΕ-Τ.Υ.)
31. Χαρ. Κάτσης (ΠΟΕ-Δ.Ο.Υ.)
32. Επαμ. Λαμπρακάκης (ΠΟΕ-ΟΤΑ)
33. Ευαγγ. Χρήστου (Ο.Τ.Υ.Ε.)
34. Γιάννης Μαυρομαμάτης (ΠΟΕ-ΟΤΑ)

ΔΑΚΕ-Δ.Τ

1. Νικ. Καρανάσος (ΟΛΜΕ)
2. Θεόφιλος Βασιλείου (ΠΟΕΔΗΝ)
3. Κων. Κόλλιας (ΟΔΥΕ)
4. Παν. Βούτος (ΔΟΕ)
5. Σταμ. Καραμανλής (ΟΛΜΕ)
6. Ευάγγ. Περουτσέας (ΠΟΤΕΔΥ)
7. Ελένη Μπάτση (ΠΟΣ-Ε.Υ.Π.)
8. Αδάμ Ρεγκούζας (ΠΟΕ-Δ.Ο.Υ.)
9. Αγγέλα Αβούρη (ΠΟΜΗΔΟ)
10. Κων. Γκαβόπουλος (ΠΟΕ-ΟΤΑ)
11. Κων. Καζαντζίδης (ΟΣΥΕ)
12. Παν. Μωραΐτης (ΠΟΕ-ΥΕΘΑ)
13. Θεοδ. Ψαρίκογλου (ΟΛΜΕ)
14. Παν. Λωσταράκος (ΟΕΝΓΕ)
15. Ανθή Καλαμάτα (ΟΛΜΕ)
16. Κων. Κεφαλόπουλος (ΠΟΕ-Δ.Ο.Υ.)
17. Αικατ. Πετσιμέρη (ΠΟΕΔΗΝ)
18. Άγγελος Ξένος (Ο.Τ.Υ.Ε.)

19. Χρ. Κωνσταντουδάκης (ΔΟΕ)
20. Σέργιος Τσιφτής (ΟΛΜΕ)
21. Νικ. Μαρίνος (ΔΟΕ)
22. Νικ. Μπακόλας (ΠΟΜΔΥ-ΥΕΘΑ)
23. Ελευθ. Κοροπλής (ΔΟΕ)
24. Αθαν. Πομάκης (ΔΟΕ)
25. Θεοδ. Φιλιππίδης (ΟΚΥΕ)
26. Σωκρ. Διδασκάλου (ΔΟΕ)
27. Ιωαν. Φιλιππόπουλος (ΠΟΔΥΚΜΕ)
28. Γρηγ. Λάτσινος (ΟΔΕΠΔΥ)
29. Διον. Αναγνωστόπουλος (ΠΟΣΥΠ)
30. Κων. Σταϊκούρας (ΠΟΠ-Α.Ε.Ι.)

*Αγωνιστική
Συνεργασία*

1. Δημ. Αγκαβανάκης (ΔΟΕ)
2. Κων. Λαμπρόπουλος (ΠΟΕ-Δ.Ο.Υ.)
3. Ηλίας Βρεττάκος (ΠΟΣΥΠΠΟ)
4. Νίκος Μακρουπούλιας (ΠΟΕΔΗΝ)
5. Χρήστος Κόφφας (ΟΛΜΕ)
6. Κρίτων Αρβανιτίδης (ΠΟΕ-ΟΤΑ)
7. Λάμπρος Κατσούλας (ΠΟΜΗΔΟ)
8. Ήβη Στεργίου (ΠΟΕ-ΥΕΘΑ)
9. Βασ. Τζαφάς (ΟΛΜΕ)
10. Κων. Πετροπουλέας (ΠΟΕ-ΟΤΑ)
11. Γιάννης Μπούρος (ΠΟΕ-ΟΤΑ)
12. Χάρης Τσαγκαράκης (ΔΟΕ)
13. Στέλιος Σαΐτης (ΟΛΜΕ)

*Ενωτική
Αγωνιστική Κίνηση*

1. Χρήστος Χριστόπουλος (ΠΟΤΕΔΥ)
2. Αλέκος Αναγνωστάκης (ΟΛΜΕ)
3. Νίκος Κακαγιάννης (ΟΛΜΕ)
4. Παναγ. Μάλλιος (ΠΟΣΥΠ)
5. Μαν. Καμτσίκης (ΟΛΜΕ)

ΣΕΑΚ

1. Μανόλης Μπαλτάς (ΠΟΕ-ΟΤΑ).

**Εκτελεστική
Επιτροπή**

Το 27ο συνέδριο και το 85μελές Γ.Σ. που προήλθε από τις αρχαιρεσίες της 24-11-1989 ανάδειξε, την 17μελη Ε.Ε. της ΑΔΕΔΥ, με την παρακάτω σύνθεση:

Πρόεδρος: ΣΠΥΡΟΣ ΓΙΑΤΡΑΣ (ΠΑΣΚ)

Αντιπρόεδρος: ΗΛΙΑΣ ΒΡΕΤΤΑΚΟΣ (Αγωνιστική Συνεργασία)

Αντιπρόεδρος: ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΚΟΡΥΦΙΔΗΣ (ΠΑΣΚ)

Αντιπρόεδρος ΝΙΚΟΣ ΚΑΡΑΝΑΣΟΣ (ΔΑΚΕ)

Γενικός γραμματέας: ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΒΟΥΤΟΣ (ΔΑΚΕ)

Αναπλ. γεν. γραμματέας: ΖΗΣΗΣ ΚΑΠΟΥΛΑΣ (ΠΑΣΚ)

Οργ. γραμματέας: ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ (Αγωνιστική Συνεργασία)

Ταμίας: ΚΩΝ. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ (ΠΑΣΚ)

Μέλη:

ΔΗΜ. ΑΓΚΑΒΑΝΑΚΗΣ (Αγωνιστική Συνεργασία)

ΘΕΟΦ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ (ΔΑΚΕ)

ΚΩΝ. ΚΟΛΛΙΑΣ (ΔΑΚΕ)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΤΣΟΥΚΟΣ (ΠΑΣΚ)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΛΙΑΣΚΟΣ (ΠΑΣΚ)

ΑΓΓΕΛΟΣ ΞΕΝΟΣ (ΔΑΚΕ)

ΚΩΝ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ (ΠΑΣΚ)

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΠΕΡΟΥΤΣΕΑΣ (ΔΑΚΕ)

ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ (Ενωτική Αγωνιστική Κίνηση)

**Ελεγκτική
Επιτροπή**

Πρόεδρος: ΠΑΝ. ΠΑΠΑΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ (ΠΑΣΚ)

Μέλη:

ΘΕΟΔ. ΜΟΥΧΤΣΗΣ (ΠΑΣΚ)

ΑΣΤΕΡΙΟΣ ΡΑΜΑΝΔΑΝΗΣ (ΔΑΚΕ)

ΧΡΗΣΤΟΣ ΔΟΥΜΟΥΛΙΑΚΗΣ (ΔΑΚΕ)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΑΓΕΝΑΣ (ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ)

Βιογραφικά στοιχεία

Σπύρος Γιατράς
Πρόεδρος ΕΕ
της ΑΔΕΔΥ

Είναι καθηγητής Φιλολογίας και υπηρετεί στη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση. Γεννήθηκε το 1952 στη Ζάκυνθο, όπου και έμεινε μέχρι την εισαγωγή του στο Πανεπιστήμιο.

Υπήρξε στέλεχος του αντιδικτατορικού φοιτητικού κινήματος και διώχτηκε από τη Χούντα. Πρωτοστάτησε στην ίδρυση του Συλλόγου Ζακυνθινών Φοιτητών. Τραυματίστηκε σοβαρά στην κατάληψη της Νομικής το Μάρτη του 1973.

Υπήρξε αντιπρόεδρος του πρώτου μετά τη μεταπολίτευση Δ.Σ. του Συλλόγου Φοιτητών της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών και διαδραμάτισε πρωταγωνιστικό ρόλο στον αγώνα για την αποχουντοποίηση και τον εκδημοκρατισμό των Πανεπιστημίων. Χρημάτισε πρόεδρος της ΕΛΜΕ Εύβοιας και οργανωτικό γραμματέας της ΟΛΜΕ. Από το 1983 ήταν μέλος του Γενικού Συμβουλίου της ΑΔΕΔΥ και από το 1986 έως το 1993 πρόεδρος της Εκτελεστικής Επιτροπής.

Με την ιδιότητα του εκπροσώπου των εργαζομένων στο δημόσιο χρημάτισε μέλος του Δ.Σ. του Εθνικού Κέντρου δημόσιας διοίκησης και του Ειδικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου για την επιλογή των Γενικών Διευθυντών.

Υπήρξε μέλος της Ε.Ε. της Ελληνικής Επιτροπής Διεθνούς Δημοκρατικής Αλληλεγγύης και ο πρώτος πρόεδρος της Κίνησης Ειρήνης όλων των συνδικαλιστικών οργανώσεων της Ελλάδας.

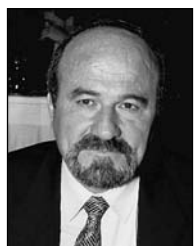
Χρημάτισε επίσης μέλος της Εκτελεστικής Επιτροπής της Διεθνούς των Δημοσίων Υπηρεσιών, της Εκτελεστικής Επιτροπής της Συνομοσπονδίας Ευρωπαϊκών Συνδικάτων και της Ευρωπαϊκής Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής.

Την περίοδο 1993-1996 υπήρξε βουλευτής Εύβοιας (ΠΑΣΟΚ).

Από το 1997 έως το 2004 ήταν πρόεδρος του Δ.Σ. του Μετοχικού Ταμείου Πολιτικών Υπαλλήλων.

Με τις προαναφερόμενες ιδιότητές του συμμετείχε σε διμερείς συναντήσεις και διεθνή συνέδρια σε 40 χώρες σε όλες τις ηπείρους.

Συνεντεύξεις και άρθρα του έχουν δημοσιευθεί στον ημερήσιο και στον περιοδικό τύπο στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

**Χριστόφορος
Κορυνφίδης**

Γεννήθηκε στα Κύργια Δράμας το 1944 και είναι δάσκαλος. Στους κοινωνικούς αγώνες και στο συνδικαλισμό εντάχθηκε από τα μαθητικά του χρόνια.

Εκπροσωπώντας τον ευρύτερο δημοκρατικό χώρο, διετέλεσε πρόεδρος του συλλόγου δασκάλων και νηπιαγωγών νομού Δράμας. Εκφράζοντας στη συνέχεια την ιδεολογία και τις θέσεις της ΠΑΣΚ διετέλεσε πρόεδρος της Διδασκαλικής Ομοσπονδίας Ελλάδας, αντιπρόεδρος της ΕΕ και πρόεδρος του Γενικού Συμβουλίου της ΑΔΕΔΥ, καθώς και πρόεδρος δύο συνεδρίων της (29ου & 30ού).

Σήμερα εκπροσωπεί την ΑΔΕΔΥ στην Ευρωπαϊκή Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή. Έχει, επίσης, την ευθύνη του Τμήματος Ευρωπαϊκών Θεμάτων της ΑΔΕΔΥ, καθώς και την ευθύνη της ιστοσελίδας της.

**Ανδρέας
Μητροπούλος**

Προέρχεται από τους υπαλλήλους του Υπουργείου Πολιτισμού.

Εκλέχτηκε για πρώτη φορά στην Εκτελεστική Επιτροπή της ΑΔΕΔΥ και ανέλαβε τα καθήκοντα του αναπληρωτή γενικού γραμματέα, από τους γενικούς συμβούλους της ΑΔΕΔΥ που προέκυψαν από το 27ο συνέδριο, το Νοέμβριο του 1989.

**Κώστας
Χριστόπουλος**

Ο Κώστας Χριστόπουλος γεννήθηκε στο χωριό Δροσιά Πατρών το 1951.

Διατέλεσε γραμματέας οικονομικού στην ΠΟΕΔΗΝ και γραμματέας κοινωνικής πολιτικής της ΑΔΕΔΥ.

Εκλέχτηκε για πρώτη φορά στην Εκτελεστική Επιτροπή της ΑΔΕΔΥ από τους γενικούς συμβούλους που προέκυψαν στο 27ο συνέδριο, το Νοέμβριο του 1989.